

မိုးမိုး

BURMESE
CLASSIC
COMIX

ပိုးလုံချည်

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

- ပြည်ထောင်စု မပြိုကွဲရေး ဒို့အရေး။
- တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး ဒို့အရေး။
- အချစ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး ဒို့အရေး။

ပြည်သူ့သဘောထား

- ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်အေးချမ်းစေရေးနှင့် နိုင်ငံတော် တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ပြည်တွင်းပြည်ပ အချက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက် (၄)ရပ်

- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး။
- အမျိုးသား ပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး။
- ခိုင်မာသည့် ဇွဲစည်စုံ အခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဇွဲစည်းပုံ အခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီစွဲမြဲတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး။

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄)ရပ်

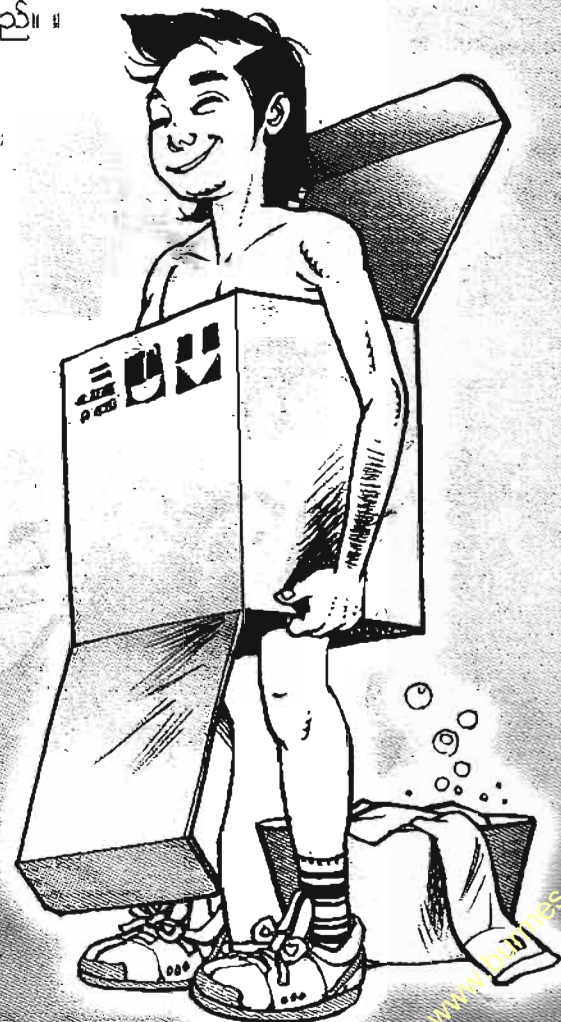
- စိုက်ပျိုးရေးကို အခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- ရေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများ စိတ်ချစေ၍ စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- နိုင်ငံတော် စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသားပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင် ရှိရေး။

လူမှုရေးဦးတည်ချက် (၄)ရပ်

- တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓါတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တ မြင့်မားရေး။
- အမျိုးဂုဏ်၊ ဇာတိဂုဏ် မြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ။
- အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး။
- မျိုးချစ်စိတ်ဓါတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး။
- တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး။

သတ္တဝါဝေနေယျကို
သနားသောအားဖြင့်
သက်သက်လွတ် စားပါသတဲ့
ဟုတ်ကဲ့...
သူ့မချွတ်တမ်းဝတ်တဲ့ပုဆိုးက
ပိုးလုံချည်။ ။

ပုံနှိပ်ပုံစံတမ်း

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် ၅၀၀၉၄၉၀၁၁၀၊
မျက်နှာခုံခွင့်ပြုချက်အမှတ် ၅၀၁၅၅၉၀၅၀၀၊

ထုတ်ဝေသူ

ဦးအောင်မြင့်၊ အမှတ်(၇)၊ သီတာလမ်း၊ ကျောက်မြောင်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

အထွေထွေအချက်အလက်

အောင်မြင်ပုံနှိပ်တိုက်၊ အမှတ်(၁၆)၊ သစ်ရာပင်လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဖြန့်ချိသူ

အောင်မြင်စာပေ၊ အမှတ်(၁)၊ အောင်ဘာလေလမ်း။

ကျောက်မြောင်း၊ တာမွေ၊ ရန်ကုန်မြို့။

၅၄၁၇၄၅၊ ၅၅၂၁၀၃၊ ၀၉ ၈၀ ၃၄၅၀၁၊ ၀၉ ၅၀ ၂၁၃၅၄။

ပထမအကြိမ် - ၂၀၁၀ ခုနှစ်၊ (ဩဂုတ်လ)၊ အုပ်စု(၅၀၀)၊ တန်ဖိုး(၂၀၀)ကျပ်

အခန်း(၁)

၀၉၅-၀၃

နတ်ရွာမိုး

မိုးလုံချည်/နတ်ရွာမိုး။ - ရန်ကုန်၊

အောင်မြင်စာပေ၊ ၂၀၁၈။

၁၅၀ - စာ၊ ၁၃.၅ x ၂၀ စင်တီ။

(၁) နတ်ရွာမိုး

“ဝန်း”

“...” ခနဲ ခြိတ်ခါးကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း တွန်းဖွင့်၍ အ
တိုက်လက်မောင်းကို ပင့်တင်ပြီး ဒေါသတကြီး ဝင်လာသော လင်တော်
မောင် ဦးရွှေမော်ကို ညှဉ်းခန်းထဲ ပုတီးကိုင်၍ ရပ်နေသော ဒေါ်တင်တင်
လှမ်းမြင်လိုက်သည်။

“ဟင်!... သီလသွားယူနေတဲ့ ဥပုသ်သည်... ဘယ်နှယ့်
ကြောင့် ရှူးရှူးရှဲရှဲဖြစ်လာတာလဲ!”

“တောက်!... မင်းသမီးလုပ်ပုံ ကောင်းသေးရဲ့လားကွ၊ ပြန်
လာပါစေ... ငါနဲ့ တွေ့မယ်”

“သမီးက ရှင် ခွင့်ပြုလို့ . . လမ်းထိပ်က ရေပက်မဏ္ဍပ်မှာ မဟုတ်ဘူးလား!”

ဆိုတာပေါ် ဆောင်ကြီးအောင်ကြီး ပစ်ထိုင်ချလိုက်ပြီး . . .

“ရေပက်မဏ္ဍပ်တောင် ငါခွင့်ပြုချင်တာ မဟုတ်ဘူး၊ မင်းပါ ဝင်ပြောလို့ ငါခွင့်ပြုလိုက်တာ . . .”

“ကျွန်မက ကျော်ကျော်သမီးကို အားနာလို့ ထည့်လိုက်တာ ပါရှင်”

“အေး . . . အဲဒီကျော်သမီးနဲ့ ကြပ်ကြပ်ပေါင်း၊ မကြာခင် မင့်သမီး အတန်းရောက်သွားလိမ့်မယ်၊ ခုလည်း အဲဒီဟာမ ဂျူးဂျူး အဆွယ်ကောင်းလို့ ပါသွားတာပဲဖြစ်မယ်”

“ဘယ်ကို ပါသွားလို့လဲရှင်!”

“ရေပက်ခံလှစ်ကားနဲ့ ပါသွားတာဟေ့၊ ကောင်လေးတွေအုပ်စုက . . . စိုခွဲပြီး အင်္ကျီလုံချည်နဲ့ အသားကပ်နေတဲ့ မင့်သမီးကို တဘက်တွေနဲ့ ဝိုင်းကာပြီး . . . ငါ . . . တယ်လေ . . . မပြောလိုက်ချင်ဘူး . . .”

“ဖြစ်ရလေရှင်”

“ဖြစ်တာ မဟုတ်ဘူး မယ်တင်ရေ၊ ပျက်တာ . . . ပျက်တာ နင့်သမီး ပျက်တော့မှာ . . . အသက်က (၁၆)နှစ်တောင် မပြည့်သေးဘူး . . . အတန်းကို ခြေတစ်ဖက် လှမ်းနေတာနဲ့ ပေါင်းပြီး ပျက်တာ”

ဒေါ်တင်တင်က ရှိုးကွေ့ပေါ်သို့ ပုတီးလှမ်းတင်ရင်း . . .

“ရှင်က ဓမ္မာရုံထဲက လှမ်းမြင်လိုက်တာလား!”

“ငါတစ်ယောက်တည်း မြင်ရင်တော့ . . . ဒီလောက် ငါ ဒေါသမဖြစ်ဘူး၊ ခုဟာက ဓမ္မာရုံဥက္ကဋ္ဌနဲ့ ဓမ္မမိတ်ဆွေတွေပါ လမ်းလျှောက်ပြန်ရင်း . . . ဥက္ကဋ္ဌက ကိုရွှေမော် ဟိုးကားပေါ်က ခင်ဗျားသမီး မဟုတ်

လားဆိုပြီး လက်ညှိုးကြီးနဲ့ လှမ်းထိုးပြတာ . . . ငါက သင်္ကြန်ဟာ သရုပ်တော်တော်ပျက်လာပြီ ဆိုတဲ့အကြောင်း ပြောရင်း ပြန်လာကြတာ . . . အရှက်ကို ဟက်တက်ကွဲလာတာ . . .”

“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေရှင် . . .”

“လာပြန်ပြီ ဒီကား . . .”

မိန်းမကို မျက်စောင်းနှင့် ဂဲ့ကြည့်ရင်း . . .

“ဘုရားလူကြီး ကိုအောင်သောင်းကလည်း ဂျူဂျူးအကြောင်းကို အိမ်နီးချင်းမို့ သူ့အကုန်သိတယ်တဲ့၊ အေးရိုးဗစ် ကစားတာ၊ နိုက်ကလပ် တက်တာ၊ ရည်းစားတွေ မှီလို ပေါက်နေတာတဲ့ . . .”

“ဒီလောက်ကြီးလည်း ဟုတ်မယ်မထင်ပါဘူးရှင်”

“မင်းက အိမ်ထဲ ထိုင်နေပြီး ဘာမှမသိဘဲ ထင်မြင်ချက် ပေးမနေနဲ့ . . . ဂျူဂျူးနဲ့ မင့်သမီး ‘နုမော်’ နောက်မပေါင်းအောင်သာ ကောင်းကောင်းထိန်းပေတော့ . . . ကဲ . . . ထမင်းပြင်ကွာ၊ ဒေါသဖြစ်ရင် ငါ ထမင်းပိုဆာတတ်တာ မင်းသိသားနဲ့”

“ကောင်းပါပြီ ကိုဒေါသရယ်၊ ဪ . . . ဒါနဲ့ ခုန သားကြီးဆို က ဖုန်းဝင်လာတယ်၊ နောက်တစ်ပတ်ထဲ သူတို့သင်္ဘော ကမ်းကပ်မယ်တဲ့”

“သူက ဘယ်က ဆက်တာတဲ့လဲ!”

“စင်ကာပူမှာ ကုန်တင်နေတုန်း ကမ်းပေါ် တက်ပြီး ဆက်တာတဲ့”

ဒေါ်တင်တင် အိမ်နောက်ဘက် ဝင်သွားသောအခါ လိမ္မာရေးခြား ရှိလှသော သားကြီးအာကာရွှေ၏ ကြယ်ငါးပွင့် ဝတ်စုံပြည့် ခါတ်ပုံကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ရင်း ဦးရွှေမော် သက်ပြင်းချသည်။

နတ်ရွာစိုး

အိမ်ဘေးရန်ကန်တွင် အဝတ်လျှော်နေသော ဒေါ်ညွန့်သည် ဦးရွှေမော် ဝင်လာကတည်းက လက်ထဲ ကိုင်ထားမိသော ရခိုင်လုံချည်ကို ယခုမှပင် ပြန်းကနဲ တစ်ချက်ရိုက်လိုက်သည်။ ခပ်ဝေးဝေးက တဟေးဟေး အော်နေသော သင်္ကြန်ပျော်တို့၏အသံကို အဝတ်လျှော်သံက ဖုံးအုပ်လိုက်သည်။

၁၂ ၁၂ ၁၂ ၁၂

BURMESE
CLASSIC

နောက်တစ်နာရီခန့် ကြာသောအခါ...

ခြံထဲက အဝတ်လွန်းသည့် ကြိုးတန်းများပေါ်တွင် လျှော်ဖွတ်ပြီးသား အဝတ်အစားများ တလွင့်လွင့် နေရောင်ခံနေသည်ကို မြင်ကြရပေသည်။ ဦးရွှေမော်က သီတဂူဆရာတော်၏တရားခွေကို အသံအနည်းငယ်မြှင့်၍ ဖွင့်ရင်း ဒရင်းဘက်ဒ်ပေါ်၌ တခေါခေါ အိပ်ပျော်နေသည်။

ဒေါ်တင်တင်ထံမှ အဝတ်လျှော်ခ ငွေကြေးတချို့ကို ဒေါ်ညွန့်က ယူငင်၍ ဘော်လီအင်္ကျီအိတ်ထဲ အသေအချာ ထည့်သည်။

အောက်နား စိုရွှဲနေသောထဘီကို ခပ်တိုတို ပြင်ဝတ်သည်။

ထို့နောက် ရေကန်နား၌ ချွတ်ထားသော (ဖနောင့်နေရာ နှစ်ဖက်လုံး၌ အကွင်းလိုက် ပေါက်နေသော) လက်ဝါးတံဆိပ်ရာ ဖိနပ်ကို ကောက်စွပ်ပြီး ခြံတံခါးဖွင့်၍ ကော့ပက်ကော့ပက်နှင့် ထွက်သွားပြီး

မကြာမီကမှ ကတ္တရာလမ်းဖြစ်လာသော ရတနာလမ်းကို မီးလွယ်ခတ်
ဖြတ်သန်း၍ မျက်စောင်းထိုးရှိ ဂျူဂျူး၏မွေးသဖခင်၊ မွေးသမိခင်တို့
နေထိုင်သော အိမ်ဆောက်ပစ္စည်းဆိုင်ထဲ ဖတ်သီဖတ်သီနှင့် ဝင်သွား
လေသည်။

၁၂ ၁၂ ၁၂ ၁၂

ဤသို့ဖြင့် သုံးလုံးဝင် ထမင်းအိုးတစ်လုံးကျက်နှင့် နိုင်တီတူး၊
ဘလာ၊ နွယ်ချို၊ ကွမ်းတစ်ယာညက်ခန့် ကြာသောအခါ...။

အိမ်ဆောက်ပစ္စည်းဆိုင် နောက်ဘက်ရှိ သုံးပင်နှစ်ခန်း အုပ်နံ
တပ် တိုက်အပေါ်ထပ် ဝရန်တာမှ အောက်ပါအသံများ စွာခနဲ စီခနဲ
ပေါ်ထွက်လာပါတော့သည်။

ဟုတ်ကဲ့... လော်စပီကျယ်သံနှင့်ပါ...။

“ဟေ့!.. ဘယ်က ဝရမ်းပြေးနဲ့ အတန်းပြန် ဧရာဝတီသင်္ဘော
ခေါင်းတိုင်မ... ခဲဟေ့... ရာရာစစ ငါ့သမီး တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူ
နဲ့ထွဋ်ထွဋ်လေးကို သွားပုတ်လေလွင့် ပြောတာ... အတန်းရောက်
သလေးဘာလေးနဲ့၊ သားသမီးချင်းတော်... ကိုယ်ချင်းမစာမနာ
တော်...။

ဘယ်က ဘုန်းကြီးကျောင်းထွက်နဲ့ ဘယ်က တောအရပ်

ပျက်မလဲ၊ ဖအေက ဘုန်းကြီးကျောင်း ကပ်နေတဲ့ ကပ္ပိယ၊ ပါးစပ်နားက ဘုရား... ဘုရား၊ လက်က အကြိုအကြား...၊ ယူထားတဲ့ မယားက ဖက်ခွက်စား ဇာတ်ပျက်မ အရပ်ပျက်မ...

ငယ်ကျိုးငယ်နာ ဖော်လိုက်ရမလား ကာလသား တစ်စုံစီမ... သတ္တိရှိရင် ထွက်လိုက်... ခင်မမတဲ့ဟေ့၊ ကြောက်မွေးပါရင် အဝနာနဲ့ အဖုတ်လိုက် ဆွဲနှုတ်ပစ်လိုက်မယ်... ခင်မမတဲ့ဟေ့ တစ်မတည်း ရှိတယ်၊ ဓမ္မာရုံ ပုံမှန်သွားပြီး ညနေကျတော့ ခွက်ပုန်းတမြဲမြဲကောင် ရေ... မသိရင်ခက်မယ်၊ ဓမ္မဆွေးနွေးတယ်... တရားရှိကြပါ... ပါးစပ်က ဖောင်လောက်အောင် ပြောပြီး ဟိုကားကြည့်တဲ့သူ၊ ငယ်နာမည်က ကြွက်နီပါတဲ့ရှင်... ဘုန်းကြီးကျောင်းထွက်ပါ၊ ခုမှ ကန်ထရိုက်တာ ဓမ္မာရုံလူကြီးဆိုပြီး ခပ်တည်တည် လုပ်စားနေတာ ဓမ္မာရုံ ငွေထိန်းတဲ့ ဘဏ္ဍာထိန်းတဲ့... အရပ်ကတို့ရေ၊ သူ့ခိုးကို ဘဏ္ဍာစိုး ခန့်ထားမိကြတာကို သိကြပါ... တောမှာတုန်းက... နွားခိုးလို့...
.....
.....

စောစောကတွင် တရားဓမ္မသံ ထွက်နေသော မျက်စောင်းထိုး အိမ်ကလည်း ဖွင့်နေသော တရားခွေ... တဝက်ကနေ ရပ်သွားပြီး ယောက်ျားသံကြီးနှင့်...

“ဟဲ့လို့... ဟဲ့လို့... တပ်စတင်း... ဟဲ့လို့”

ဟူသော မိုက်ခွက်စမ်းသံ ညံခနဲ ဂိတ်ဆုံးနီးပါး ပေါ်ထွက်လာတော့သည်။

“ဟဲ့... သောက်ကန်းမ... ဘာမှမသိဘဲ စွပ်ပြောမနေနဲ့၊ အဲဒါ ငါက နွားခိုးတာ မဟုတ်ဘူးဟဲ့... တပို့တပါး တောထိုင်ရင်း

ကြိုးကလေးတစ်ချောင်း ကောက်ရလို့ ယူလာတာ၊ နွားက နောက်က သူ့ဟာသူ ပါလာတာဟဲ့၊ နင့်လင်ကျော်ကျော် ခေါ် စံဖဲကမှ ခွေးသူခိုးဟဲ့... ဒေါ်ဝက်မအိမ်က ခွေးကို သင်္ဘောသီး ပူပူလောင်လောင်ကြီး မီးကျိုးခဲနဲ့ ဖုတ်ပြီး ပစ်ကျွေးတယ်၊ ခွေးက ဟပ်ပြီး သွားကြားမှာ ညပ်တယ်... ပူလို့ ပတ်ချာလည် တအိုင်အိုင် အော်နေမှ ဂုန်နီအိတ်နဲ့ ထုပ်ဖမ်းပြီး ကိုစံမြန်း ထန်းတောမှာ ချက်စားတာဟဲ့... ဝဲထူမရဲ့... ဘာအခုမှ ခင်မမလဲ၊ နင့်ငယ်နာမည်က ဝဲထူမဟာ ဝဲထူမပဲ”

“ဖယ်... ကိုရွှေမော်... အဲဒီဝဲထူမ ငယ်ကျိုးငယ်နာကို ကျွန်မ တုတ်မယ်... မိုက်ခရိုဖုန်းပေး...”

“နေစမ်း မယ်တင်... ငါ့ကို ဘဏ္ဍာစိုးသူခိုးတဲ့၊ ငါပြောဦးမယ်၊ သူ့လင်စံဖဲ ဒီလို အခါကြီးရက်ကြီးမှာ ဘယ်သွားပြီး ဘာလုပ်နေသလဲ ဆိုတာ ငါပြောလိုက်ချင်သေးတယ်၊

ဟဲ့!... ဝဲထူမ၊ နင့်လင် ဘယ်ရောက်နေလဲ သိလား... ရှစ်ရပ်ကွက်က အငယ်မနဲ့ အေးရိပ်ငြိမ် တည်းခိုခန်းမှာဟေ့... အခန်းနံပါတ်ပါ အတိအကျ ပြောရဦးမလား...
.....

ဤကဲ့သို့...

အပြန်အလှန် အပြင်းအထန် ပစ်ခတ်နေသော စကားလုံး စစ်ပွဲသည် ရတနာလမ်းသွယ်(၁)ဟု သညာပြုထားသော လမ်းကလေးထဲတွင် ဝုန်းဒိုင်းကြုံနေတော့သည်။ ပရိသတ်အပေါင်းသည်လည်း လမ်းထဲတွင် ကြေးရည်တတ် လူကုံထံဟု သတ်မှတ်ထားသူတို့၏ ငယ်ကျိုးငယ်နာတွေကို မြန်ရည်ယှက်ရည် သောတံအရသာခံသူခံ၊ အံ့သြရင်သပ်ရှုမောသူကရှုမော၊ ရယ်ပွဲဖွဲ့သူကဖွဲ့ ဖြစ်နေကြသည်တွင်...

ရတနာလမ်းသွယ်(၂)တွင် နေထိုင်သော သစ်စက်ပိုင်ရှင်လည်းဖြစ် ရာအိမ်မှူးလည်းဖြစ်... ဦးရွှေမော်၊ ဒေါ်တင်တင်နှင့် ဦးကျော်ကျော် ဒေါ်ခင်မမတို့နှင့် တစ်ရွာတည်းသားလည်းဖြစ်၍... ထိုမိသားစုနှစ်စုအပေါ် ဩဇာလည်း ရှိနေသော ဦးအေးမောင်နှင့် ဒေါ်သန်းယဉ်တို့ အပြေးတပိုင်း ရောက်ရှိလာပြီး သံခင်းတမန်ခင်းနည်းရော ဩဇာအာဏာလည်း လိုအပ်သလို သုံး၍ ထိုဝန်းဒိုင်းကြို စစ်ပွဲကို ရပ်စဲလိုက်ရသောဟူ၏။

အမှန်ကလည်း ထိုမိသားစုသုံးစုသည် တစ်ရပ်တည်းသားတွေ ဖြစ်ခဲ့ကြပြီး ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်ပင် ကျေးလက်မှ တစ်ရွာပြောင်း၍ သူကောင်းဖြစ်လာသူတွေဖြစ်ကြပါသည်။

ဦးရွှေမော်၊ ဒေါ်တင်တင်၌ သားကြီးအာကာရွှေ၊ သမီးငယ် နုမော်မော်တို့ ထွန်းကားပြီး သားကြီးက... (5 stars) သင်္ဘောသား ဖြစ်သည်။ အပျိုကြီးမားမားဖြစ်ပြီဟု ယူဆ၍ သူ့ကိုယ်သူ တသသ လုပ်နေသော နုမော်မော်က (၁၆)နှစ်၊ ဆယ်တန်းဖြေထားသည်။ ဦးရွှေမော်က အင်ဂျင်နီယာနီးပါး ကျွမ်းကျင်သော လက်သမားဖြစ်၍ ကန်တရိုက်လုပ်ငန်းနှင့် ကြီးပွားနေသူဖြစ်သည်။

ဦးရွှေမော်၏အစ်ကိုတော် ဦးရွှေကျော်က... ရပ်ကွက် (ရ. ယ. က) ဥက္ကဋ္ဌဖြစ်ရာ အရာရာအဆင်ပြေသည်။

ဦးကျော်ကျော်၊ ဒေါ်ခင်မမက အိမ်ဆောက်ပစ္စည်း ရောင်းသည်။ အိမ်ခြံမြေအကျိုးဆောင်လုပ်ငန်း လုပ်သည်။ အင်မတန် ဆိုရှယ်ကျ၍ လှလည်းလှသော E-major ကျောင်းသူ သီတာကျော်(ခေါ်) ဂျူဂျူး၏မိဘများဖြစ်သည်။ သီတာကျော်အောက်တွင် (၇)တန်းကျောင်းသား နန္ဒကျော် ရှိသည်။

ဦးအေးမောင်၊ ဒေါ်သန်းယဉ်၏သစ်စက်ဝင်းက ဦးကျော်ကျော် ဒေါ်ခင်မမ၏ခြံနှင့် ထောင့်စွန်းချင်း ထိစပ်၍ ကျောက်...ကပ် အနေအထားတွင်ရှိသည်။ သစ်ဆိုင်လည်း ရှိသည်။ သူတို့၌လည်း (၁၅)နှစ်သား အင်မတန် ထက်ရှသော သားတစ်ဦးသာ ထွန်းကားသည်။ ဇော်ဇော်(ခေါ်)ဇော်မောင်မောင် ဖြစ်သည်။

ထိုမိသားစုသုံးစုသည် တစ်ရပ်တည်းသားတွေ ဖြစ်ရုံသာမက လုပ်ငန်းချင်းကလည်း ပတ်သက်ဆက်စပ်နေ၍ နှစ်အိမ်တစ်အိမ်လို ခင်မင် ဝင်ထွက်နေခဲ့ကြသော်လည်း အထက်ပါ စကားလုံးစစ်ပွဲ၏ နောက်ကွယ်တွင် ခပ်တန်းတန်း ဖြစ်ရုံမျှမက စောင်းလားချိတ်လားပင် မကြာခဏဖြစ်သည်အထိ အခင်အမင် ပျက်ခဲ့ကြလေသည်။ ခက်နေသည်က သင်္ဘောသား 'အာကာရွှေ' နှင့် တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူ 'ဂျူဂျူး' တို့ လူငယ်သဘာဝ ချစ်ခင်စုံမက်၊ ဖျက်မရ ဖြတ်မရအောင် စွဲလမ်း နှစ်သက်နေကြခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ နိပ်ဟ။

(စစ်ပွဲကာလအတွင်းက စက်ဘီးစုတ်ကလေးတစ်စီးနှင့် သော့ခလောက် ဝယ်ဖို့ အဲသည်ဆိုင်ရှေ့ ရောက်ရင်း နားတွင်း အရသာ ယူနေခဲ့တဲ့သူက ကျွန်တော် စာရေးသူပါ။ စာရေးသူရဲ့ ကုန်ကြမ်းပြတ်နေတဲ့ အနုပညာမှော်သားထဲ အဲသည်စစ်ပွဲဟာ ပြခနဲ ဝင်လာတော့တာပေါ့... ဟဲ... ဟဲ...)

ဥမ္မတကော

မိုးခေါင်ခေါင်
ကျောက်စရစ်တော မာခေါင်ခေါင်မှာ
ရှိသမျှ မျိုးစေ့တွေ
ငါကြံချလိုက်တယ်။

ရိပ်သိမ်းဖို့
အချိန်နည်းနည်းတော့
စောင့်ရမှာပေါ့။
ငါ...
တံစဉ်သွေးနေတယ်။

နတ်ရွာမိုး
(လင်းဝေ၏အိုင်ဒီယာ)

ပိုးဆန်ချည်

အသန်း(၂)

သင်္ကြန်လွန်မြောက်၍ နှစ်ဆန်း(၃)ရက်နေ့ ရောက်လာ
သည်။ လူကြီးများအလစ်၌ ဂျူဂျူးနှင့် နဲ့မော်မော်၊ သမီးယောက်မနှစ်
ယောက် မော့ရုံအောက်ထပ်တွင် အချိန်းအချက်ပြု၍ ဆုံတွေ့ကြသည်။
“မမဂျူး... ကိုကိုပြန်လာတော့မယ်တဲ့၊ နက်ဖြန်လား သန့်
ဘက်ခါလား မသိဘူး”

“အေး... မမလည်း တယ်လီဖုန်း ရတယ်”

“ကိုကိုကို ဒီမှာဖြစ်ထားတာတွေ မမဂျူး ပြောပြလိုက်လားဟန်”

“ဘယ်ပြောလို့ကောင်းမလဲ ညီမလေးရယ်၊ ရပ်ဝေးခြေခြားမှာ”

သူ လွမ်းနေတဲ့ကြားက စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားမှာပေါ့”

“ပြန်ရောက်ရင်တော့ လမ်းထဲက တစ်ယောက်ယောက်က ပြောမှာပဲ”

“အေးဟယ်. . . ညည်းတို့ ဖေဖေမေမေကလည်း သင်္ကြန်တစ်ရက်လေး ထွက်လည်တာကို ရေးကြီးခွင်ကျယ်ပြဿနာ ကျနေတာပဲ”

“မြန်မာ့ယဉ်ကျေးမှု မြန်မာ့ယဉ်ကျေးမှုနဲ့ ကိုင်ကိုင်ပေါက်နေတယ် မမရယ်၊ ပြီးတော့ ရိုးရာဓလေ့ဆိုတာကြီးနဲ့လည်း ဖိဖိထားသလို ညီမ ခံစားနေရတယ်”

“အေးလေ. . . မမနဲ့ ပေါင်းရင် အတန်းရောက်မယ် ပြောတော့ မမမာမီက ဘယ်ခံနိုင်မှာလဲ”

“နေပါဦး. . . အဲဒီစကားတွေ ဘယ်လိုက ဘယ်လို မမဂျူး မေမေနားကို ရောက်သွားတာလဲ!”

“ဘယ်သူရှိရဦးမှာလဲ. . . အဝတ်လျှော်တဲ့ ဒေါ်ညွန့်ပေါ့”

“ဒီမိန်းမကြီးက မောင်းကွဲမကြီး. . . မမ၊ တစ်ရပ်ကွက်လုံး အတင်းအဖျင်းကို သူပဲ လည်ပြောနေတာ၊ အလကား စုန်းမကြီး. . . ”

ထိုစဉ် ကျွဲခနဲစေ့ထားသော တံခါးပတ္တာသံ မြည်သွားပြီး ဇော်ဇော် ဝင်လာလေသည်။

“မိပြီ ယောက်မနှစ်ယောက်၊ ဘာတွေ တိုးတိုးတိတ်တိတ် လာတိုင်ပင်နေလဲ. . . လိုအပ်တဲ့ အကြံဉာဏ်ပေးဖို့ ခိုင်ဖုန်းရုံးက ပညာရှင်တစ်ယောက် ရောက်လာတယ်လို့မှတ်”

ဇော်ဇော်သည် နမော်မော်ကို သံယောဇဉ်တွယ်နေသူဖြစ်ပြီး ရည်ရွယ်ချက်တွေ အောင်မြင်ပါက တစ်ဘဝစာ လက်တွဲရန် မျှော်မှန်းထားသူဖြစ်သည်။ မိဘချင်းကိုလည်း ကြေညာထားသူဖြစ်သည်။ မိဘ

ချင်းကလည်း နေနဲ့လ ရွှေနဲ့မြ အသေးစားကလေးတွေဟု သဘောပွေထားကြသည်။

ဇော်ဇော်က နမော်မော်ထက် လပိုင်း ငယ်သော်လည်း ဆယ်တန်းကို အနည်းဆုံး 5D မှန်း၍ ပြောထားသူ ဖြစ်နေသည်မို့ နမော်မော်ကလည်း ထဲထဲဝင်ဝင် ပြန်မဖြစ်တောင် အနည်းဆုံး ဆရာဝန်ကတော်တော့ ဖြစ်နိုင်သဖြင့် ပစ်ပစ်ခါခါ မလုပ်ဝံ့ပါချေ။

သို့သော် ယခုလို သမီးယောက္ခမနှစ်ယောက် ခပ်လျှိုလျှို ဆက်ဆံနေချိန်မျိုးတွင်တော့. . .

ထင်မှတ်မထားဘဲ ရောက်လာသည်ကိုတော့ နမော်ဇောဂျူဂျူးပါ မနှစ်မြို့ကြပါ။

နမော်က မျက်စောင်းထိုး၍. . .

“နင်က ဘာလာလုပ်တာလဲ!”

“ဟာ. . . ဒါ ဓမ္မာရုံလေ. . . ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တိုင်း တံခါးမရှိခါးမရှိ ဝင်နိုင်ထွက်နိုင်တာပဲ၊ နင်မေးပုံကြီးက နင့်ကိုယ်ပိုင် ပုဂ္ဂလိက ဓမ္မာရုံ ကျနေတာပဲ”

“ငါတို့ စကားပြော ဖျက်တယ်ဟဲ့”

“နင်တို့က ဘယ်လိုထိပ်တန်းလျှို့ဝှက်ချက်တွေ ပြောနေတာမို့လို့လဲ”

“နင်မသိစေချင်တဲ့ကိစ္စပေါ့ဟဲ့”

“ဒီမှာ နမော်. . . နင်ပဲ စိတ်ကောင်းဝင်နေတုန်းက ပြောဖူးတာလေ. . . တို့တွေဟာ မိဘချင်းကလည်း ရပ်ဆွေရပ်မျိုးတွေတဲ့၊ တို့ချင်းကလည်း ငယ်ကျွမ်းတွေတဲ့. . . ဒီတော့ ဘာမဆို ပွင့်လင်းကြေးလျှို့ဝှက်ချက် ဘာမှမထားကြေးတဲ့၊ နင်ပဲ ဟောသည် ပါးစပ်နဲ့ ပြောခဲ့

တာလေ”

ပြောရင်း နမော၏အောက်နှုတ်ခမ်းကို ဇတ်ခနဲ လှမ်းတို့သည်။
နမောက လက်ခွံနှင့် ပွတ်ပစ်ရင်း.. .

“နင်နော်.. . လက်ရဲဇက်ရဲ လာလာမလုပ်နဲ့.. . ငါ့အသား
ထိတာ ငါမကြိုက်ဘူး.. .”

“ဖြစ်ရပြန်ပြီ.. . စိတ်ကောင်းဝင်ရင်တော့ နင်ပဲ ငါ့ပခုံး
လာလာဖက်ပြီးတော့”

“စိတ်ကောင်းဝင်ရင်.. . စိတ်ကောင်းဝင်ရင်.. . လို့ နင်ပြော
တာ နှစ်ခါရှိပြီနော်.. . အခု ငါက စိတ်ပုတ်ဝင်နေလို့လား!”

မောင်လေးနှင့် ညီမလေးလို ဖြစ်နေရုံမက သူမနှင့် သူမချစ်သူ
အာကာရွှေကို မြားနတ်မောင် လုပ်ပေးခဲ့သော၊ အာကာကလည်း ညီ
လေးတစ်ယောက်လို ဆက်ဆံတတ်သော ဇော်ဇော်နှင့် နမော အပြန်
အလှန် ဘုဘောက်ကျ စကားနာထိုးပွဲကို တစ်ချိန်လုံး ခပ်အေးအေး
ကြည့်နေခဲ့သော အစ်မကြီး ဂျူဂျူ မဝင်မဖြစ် ဝင်ရတော့သည်။

“ကဲ.. . တော်ကြပါတော့ကွယ်.. . မင်းတို့နှစ်ယောက်က
ခွေးနဲ့ကြောင်နဲ့ ကျနေတာပဲ”

“ကျွန်တော်က ကြောင်.. .”

“အေး.. . ကြောင်ဆိုတာ ဘာမှ လူကို အကျိုးမပြုတဲ့ အိမ်ရဲ့
ကပ်ပါးကောင်ပဲ၊ လူရဲ့သစ္စာအရှိဆုံး အသုံးအဝင်ဆုံး သတ္တဝါက
ခွေးပဲ၊ သိရဲ့လား ကပ်ပါးကောင်ရဲ့”

“ဟဲ့.. . ခွေးဖိုးတစ်ထောင်၊ ကြောင်ဖိုးတစ်သိန်းတဲ့၊ တန်ဖိုး
ချင်းက နံ့သာဆီနဲ့ အီးလောက် ကွာတယ်၊ ဟင်း.. . ဟင်း.. . ကြောင်က
အနည်းဆုံး ကြွက်တော့ ခုတ်တယ်”

“ဪ.. . ဪ.. . ဒါကြောင့် နင်တို့အိမ်က ကြောင်ဖားကြီး
ရွှေဝါ သစ်ပုံအောက်က ထွက်လာတဲ့ မြေကြွက်ကြီး လိုက်ကိုက်လို့
တညောင်ညောင် အော်ပြီး ထွက်ပြေးတာလေ.. . ဟား.. . ဟား.. .
ဟား”

“ကဲ.. . တော်ကြပါတော့ဆို.. . ဒီမှာ စိတ်ညစ်ရတဲ့အထဲကွယ်၊
ဒီမှာ ဇော်ဇော်.. . မင်းလည်း မမမောင်လေးပဲ၊ မင်းကိုပါ တိုင်ပင်
သင့်တယ်၊ ခေါင်းသုံးခေါင်းဆိုတော့ အဖြေတစ်ခုတော့ ကောင်းကောင်း
ထွက်နိုင်တယ်”

“ပုစ္ဆာက ဘာမို့လဲ မမဂျူရဲ၊ ဉာဏ်ကြီးရှင်ဆီက ဘာမှတော့
အလကား မရဘူးနော်”

ဇော်ဇော်က သူဌေးသားဖြစ်သော်လည်း စည်းကမ်းကြီးသော
သူ့ဖေဖေ ဦးအေးမောင်က လိုတာ ကိုယ်တိုင်ဝယ်ပေးသည်။ မုန့်ဖိုး
များများပေးလေ့မရှိ၊ ပျက်စီးမှာနှင့် ငွေဖြုန်းတတ်သွားမှာ စိုးသည်တဲ့။
ဇော်ဇော် အမြဲလို ဘိုင်ကျနေတတ်သည်။

“ဟင်း.. . ဟင်း.. . သူ့ကိုယ်သူများ ဉာဏ်ကြီးရှင်တဲ့၊ ကပ်စေး
နည်း ဘိုင်ကျရှင်ကများ”

“အောင်မာ.. . နင့်မွေးနေ့တွေ ငါပေးတာတွေက သောင်း
ဂဏန်းတွေချည်းပဲလေ.. . နင်ပြန်ပေးတာကျတော့ ဝေါလ်ရှိတ်နဲ့ ပို့စ်
ကတ်ဒ်”

“ငါက သူဌေးသမီးမှ မဟုတ်တာ”

“အောင်မာ.. . ကန်ထရိုက်တာသမီး.. . သဘောသား ညီမ
ကပ်စီး”

“ကဲ.. . ပြောရင်းဆိုရင်းကွယ် တော်ကြပါတော့၊ မမ ပြောမ

ရရင် ငိုချလိုက်မှာနော်”

ဂျူဂျူးက တစ်ခါတစ်ရံ မာကျောတတ်သလို အငိုလွယ် မျက်ရည်လွယ်သူဖြစ်သည်။ ငိုကြွေးလည်း ရှည်တတ်တာ သိကြသမို့. . . ချာတိတ်နှစ်ကောင် တိတ်သွားသည်။

“ပြဿနာ ပြောလေ. . . မမဂျူး”

“အေး. . . အဲဒါပြောမလို့. . . မင်းလည်း သိပါတယ်၊ မမတို့ မာမီနဲ့ နမော်တို့အိမ် အော်ကြီးဟစ်ကျယ် ဖြစ်တဲ့ကိစ္စ”

“အဲဒါတော့ ကျွန်တော်ထောက်ခံတယ်”

နမော်က ကက်ကက်လန်ဟန်နှင့် လက်သီးဆုပ်၍. . .

“ဟင်. . . ဘာပြောတယ်”

“ထောက်ခံတယ်ဆိုတာက အဓိက ပြဿနာ ရှိတယ်လေ၊ အတက်နေ့က ဟိုသင်္ဘောသား ငမူးအုပ်စုနဲ့ နင်တို့ လိုက်သွားတာက စတာလေ. . . ငါလည်း အဲဒါကို လုံးဝမကြိုက်ဘူး”

“ကိုအာကု သူငယ်ချင်းအရင်းတွေပါ ဇော်ဇော်ရာ၊ ဘီယာပဲ သောက်ကြတာပါ၊ မူးလည်း မမူးပါဘူး၊ စော်ကားမယ့်သူ အသားယူ မယ့်သူလည်း မပါပါဘူးကွယ်”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော်ကတော့ မကြိုက်ပါဘူးဗျာ”

ဇော်ဇော်၏ပခုံးပေါ် လက်တင်လိုက်ပြီး ခပ်ချော့ချော့လေသံ နှင့်. . .

“ဒါပေါ့ ငါ့မောင်ရယ်၊ မင်းမကြိုက်တာ သဘာဝကျပါတယ်”
ထိုနေ့က နမော်နှင့်အတူ ရေကစားနေရာမှ သူကျန်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုစဉ်က ဇော်ဇော် ထင်မထားခဲ့ပါ။ ပေစောင်းစောင်း မှုန်

ကုတ်ကုတ်နှင့် မျက်နှာစူပုတ် ကျန်ခဲ့သည်။

“မမပြောချင်တာက ကိုအာကာပြန်လာတော့မယ်တဲ့၊ အဲဒီ ရန်ဖြစ်တဲ့သတင်းကို. . . ရောက်ရောက်ချင်း မပြောသေးဘဲ အရင် လိုပဲ ဟန်မပျက် နေကြဖို့ပါ”

“ဟာ. . . မရဘူး. . . ရောက်ရောက်ချင်းတောင် မဟုတ်ဘူး၊ ဘယ်နေ့ရောက်မလဲ. . . ဆိပ်ကမ်းက သွားကြိုပြီး ပြောပစ်လိုက်ဦး မယ်၊ သတင်းဦး သတင်းထူးကြီးပဲဟာ. . . ဟာဟ”

“အေး. . . နင်ပြောရဲပြောကြည့်၊ နင့်ဆီကသာ အဲဒီသတင်းကို ကိုကို စကြားရတယ်ဆိုရင် နင့်ကို ငါ တစ်သက်လုံး မခေါ်တော့ဘူး၊ ငါ့မျက်နှာကိုလည်း နင် ဒီတစ်သက် မမြင်ရဘူးသာ မှတ်လိုက်ပေ တော့. . .”

“အင်. . . တစ်ရပ်ကွက်လုံး သိတဲ့ ဟိုးလေးတကြော်ကြီးကို ငါ မပြောလည်း တစ်ယောက်ယောက်က ပြောမှာပဲ၊ နင့်အစ်ကိုက နင်တို့ သင်္ကြန်လည်တဲ့ကိစ္စမှာ ငါပါ အလိုတူအလိုပါမို့ ရေငုံနှုတ်ပိတ် နေတာလို့ ထင်သွားမှာပေါ့၊ သတင်းမှန်ကို ထိန်ချန်တယ်လို့ ဆွဲမှာ ပေါ့ဟ”

ဂျူဂျူးက သက်ပြင်းချလိုက်ရင်း. . .

“မောင်လေးရယ်. . . မမ တောင်းပန်ပါတယ်၊ မင်းက မသိ လိုက် မသိဖာသာပဲ နေပေးပါ၊ သူ အပြစ်တင်တော့လည်း ပြောလိုက် ပေါ့၊ ကျွန်တော် ကြားကနေ မျက်နှာပူလို့ပါဆိုရင် သူနားလည်ပေးမှာပါ”

“ချစ်သူတစ်ယောက်အနေနဲ့ မမက ပြောပြရမှာဗျ”

“မင်းစဉ်းစားကြည့်လေ. . . မမကကော ဘယ်လိုပြောမလဲ၊ နင်ဘဲငါဆဲ ဆဲကြတုတ်ကြတဲ့စွဲစွဲကြီးကို၊ အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့်

အိမ်ကို မလာနဲ့ဦးလို့ပဲ ပြောထားရမှာပေါ့။ ပြီးတော့ ကိုအာကာနဲ့ မမအကြောင်းကို သိနေတဲ့ ဟိုဘက်သည်ဘက် မိဘတွေရဲ့သဘောထား အရင်လိုပဲလား... ပြောင်းသွားလား၊ ဘယ်လောက်ပြောင်းသွားလဲဆိုတာလည်း မသိသေးဘူး”

နမော်ဘက် ဇော်ဇော် လှည့်၍... .

“ဟဲ့... . နမော် နင့်အဖေအမေက ကိုအာကာနဲ့ မမဂျူးကို သဘောမတူတော့ဘူး ဘာညာ မပြောဘူးလား!”

“အဲ့ဒါ ခက်နေတာပေါ့ ငဇော်ရဲ့၊ သူတို့ အရင်ကတည်းက ရိပ်မိနေပေမယ့် ကိုကိုနဲ့မမက တရားဝင် အသိပေးတာတို့ လူကြီးချင်း စကားပြောထားတာတို့ ရှိမှမရှိဘဲ... . ခုလည်း ဘယ်မိဘဘက်က အရင်စကြေညာမလဲလို့ တဒိတ်ဒိတ်ဖြစ်နေကြတာဟဲ့၊ အဲဒါကို မမနဲ့ငါ တိုင်ပင်မလို့ လာကြတာ၊ သိပ်လား ငကြောင်ရဲ့”

“ဟုတ်တယ် မောင်လေး... . မမဒယ်ဒီနဲ့မာမိက မမတို့ကိစ္စကို လေသံတောင် မဟကြဘူး၊ မမကို အသွားအလာ ဆင်ခြင်ဖို့ နေ့တိုင်း ပြောပြီး ခြေလှုပ်လက်လှုပ်ကအစ လိုက်ကြည့်နေတာ... . ခု ဘုရား အနေဇာတင် သွားကြလို့ နမော်ကို အချက်လှမ်းပြပြီး နမော်တို့ဘက်က သဘောထား မေးမလို့”

“အေး... . ဟုတ်သားဗျ... . နှစ်ဖက်လုံး ငြိမ်သက်နေပုံက ပေါက်ကွဲတော့မယ့် ဗုံးတစ်လုံးကို အနီးကပ် ကြည့်နေရသလိုပဲ”

“အင်း... . အရေးထဲ ကဗျာလာဆန်နေပြန်ပြီ ငကြောင်စုတ်”

“နင့်ကို ငါ အားလုံးသဘောကျတယ် နမော်၊ အဲဒီကဗျာဉာဏ် စာဉာဏ်မရှိတာ၊ ကဗျာဆိုတာ လူကို အနှစ်အရသာ ဘာမှ မပေးတဲ့ စိတ်ကူးယဉ်စကားလုံးတွေပဲဆိုတာကတော့ ဘယ်လိုမှ သဘောမကျ

ဘူး”

“အေး... . နင့်ကိုတော့ ငါ ဘာတစ်ခုမှ သဘောမကျဘူး”

“ပြောရင်းဆိုရင်းကွယ်... . ဒက်ဒီတို့ ပြန်လာတော့မယ်၊ မောင်လေး သူပြန်လာရင် ဘာသတင်းမှ မပေးနဲ့ဦးနော်... . ဖော်လို့ ပဲနေ... .”

“ဟုတ်တယ် ဇော်ဇော်... . နင်သွားပြောရင် အသိပဲ၊ ငါတစ် သက်လုံး မခေါ်တော့ဘူး”

နမော်နှင့်ဇော်ဇော်ကို မိဘချင်းက စကားစပ်မိတိုင်း နောက် သလိုပြောင်သလိုနှင့် သဘောတူထားကြသည်။ အရွယ်ရောက်ပါက ရှိသမျှစည်းစိမ် ပုံ၍တင်တောင်းမည်ဘာညာ ပြောထားသည်။ နမော် တို့ဘက်ကလည်း ပညာရေး ဆုံးခန်းတိုင်လျှင် ဒီမြို့နယ်မှာ အကြီး ကျယ်ဆုံး မင်္ဂလာဆောင် ဖြစ်လာလိမ့်မည်ဆိုသည်။

“အေးပါဟယ်... . နင် မခေါ်မှာ ငါကြောက်ပါတယ်၊ နင့် စကား ငါနားထောင်တယ်နော်၊ ဒီအတွက် နင်ရုပ်ရှင်ပြရမယ်၊ ကြေးအိုး တိုက်ရမယ်”

“ပြချင်ပါတယ်ဟာ... . ငါဘိုင်ကျနေတယ်ဟ”

“ကဲ... . မမ ပေးမယ်... . ကျေနပ်လား!”

“ကျေနပ်ပါတယ်ဗျာ... . ဟဲဟဲ၊ ဒါနဲ့ ကျွန်တော့်ယောက်ဖကြီး က ဘယ်တော့ပြန်လာမှာလဲ”

“သန်ဘက်ခါတဲ့”

“အောင်မာ... . ငကြောင်စုတ်၊ နင့်ဘယ်သူက ယူမယ်ပြောလို့ ယောက်ဖနေတာလဲ... . ကဲဟယ်”

“ဘုံး... . ဘုံး... .”

နတ်ရွာစိုး

“ဟမလေးဗျ. . . အရပ်ကတို့ ဟောသမှာ လင်နေစ ဆင်သေ

မှ လုပ်နေပါတယ်”

“ကဲဟယ်. . . ကဲဟယ်”

“ဘုံး. . . ဘုံး”

အခန်း(၃)

တက္ကစီကား အိမ်ရှေ့ထိုးရပ်၍ ကားခပေးနေစဉ် တံခါး
လာဆွဲဖွင့်ရင်း. . .

“ဟား. . . ကိုကြီးအာကာ. . . သားဖို့ ဘာပါလဲ!”

“ဟေ့. . . နန္ဒကျော်. . . မင်းဖို့လား၊ ပါတာပေါ့ကွ၊ မင်းမှာတဲ့
အောစတား ဝေါကင်းရှူးရယ်၊ NY ဦးထုပ်ရယ်အပြင် ငါ ဘာဝယ်လာ
သလဲ! . . လာ. . . ငါ့ကောင်. . . အိပ်ခန်းထဲ ရောက်မှ ပြမယ်”

အိတ်ကို လှမ်းပေးရင်း ကားဆရာကို ကျေးဇူးတင်ကြောင်း
ပြောသည်။ ခြံတံခါးက သံပြားအပြည့်ပိတ်ထားသည်။ ရုတ်တရက်

ဖွင့်ပြီး မေမေဒေါ်တင်တင် ပေါ်လာသည်။

“ကားသံကြားပါတယ်လို့ မေမေထင်သား၊ နမော်ရေး . . ဒီမှာ နင့်ကိုကို”

ဟု လှည့်အော်ရင်း ဘာကြောင့်မှန်းမသိ အိတ်ကြီး လွယ်၍ ရပ်နေသော နန္ဒကျော်လေးကို လှမ်းကြည့်ရင်း နှုတ်ခမ်းတွန့်ကန့် ဖြစ်သွားသည်ထင်သည်။

“ကိုကို . . ဟယ် . . နန္ဒကျော်”

တအံ့တသြဖြစ်သွားပြီး မျက်စောင်းထိုးရှိ၊ နန္ဒကျော်တို့ဆိုင်ကို လှမ်းကြည့်သည်။ နန္ဒကျော်ကို မြင်တာများ မမြင်ဘူးတဲ့ တစ္ဆေတစ် ကောင်ကို မြင်လိုက်ရသလို နမော် ဘာဖြစ်လို့ ဖြစ်ရပါလိမ့်ဟု သူ သတိထားမိသွားသည်။

“ပေး . . ပေး . . အိတ်ပေး နန္ဒ”

“မပေးပါဘူး . . ဒီထဲမှာ ကျွန်တော်မှာထားတဲ့လက်ဆောင် တွေအပြင် တစ်ခုထပ်ပါသေးတယ်တဲ့ . . ”

“ကဲ . . ခြံကြီးမှာဟာ၊ အိမ်ထဲ ဝင်ပါရစေဦး . . ဖေဖေ ရော”

“ဓမ္မရုံမှာ လုပ်စရာရှိလို့တဲ့”

အိမ်ထဲ ဝင်ပြီး ဧည့်ခန်းထဲ ထိုင်ကြသည်။

ဖေဖေဖို့ မေမေဖို့ ညီမဖို့ထက် ယောက်ဖလေး၏လက်ဆောင် ကို သူ့အရင်ထုတ်ရသည်။ မေမေက မဲ့တဲ့တဲ့ ကြည့်နေသည်။

“ရော . . ဒီမှာ ဖိနပ် . . မင်းမှာထားတဲ့ Size ပဲ၊ ဒီမှာ NY ဦးထုပ်”

“နောက်တစ်ခုက ဘာလဲ ကိုကြီးအာကာ!”

“ခဏနေဦးကွာ . . . ဟိုးအောက်ဆုံးရောက်နေတယ်”

နန္ဒကျော်က ဧည့်ခန်းထဲတွင်ပင် ပြောင်လက်နေသော လျှာထိုး ကြမ်းခင်းပေါ် ဖိနပ်ကို ချစီးကြည့်တော့သည်။ ဦးထုပ်က ဆောင်းပြီးပြီ။

“ဟဲ့ကောင်လေး . . ဧည့်ခန်းကြီးထဲမှာ၊ စီးချင်ရင် ဖိနပ်ချွတ်မှာ သွားစီး”

မေမေလေသံက မာတောင့်တောင့်ဖြစ်နေသည်။ သူက . . .

“အသစ်ကြီးပါ မေမေရဲ့ . . . စီးပါစေ”

“အသစ်လည်း ဖိနပ်က ဖိနပ်ပဲလေ၊ သားနော် . . . မင်း ကြပ် ကြပ်အလိုလိုက်”

“နေပါစေ မေမေရယ်”

ဝင်ပြောသော နမော်ကို မေမေက စွေခနဲ လှမ်းကြည့်သည်။

ဖေဖေမှာသော လုံးချင်းအိမ် ကတ်တလောက်စာအုပ်နှင့် ဖေဖေဖို့ သူဝယ်လာသော ဆေးတံနှင့် လင်ကွန်းဆေးတံသောက်ဆေး ကို အရင်ထုတ်သည်။ နောက်မှ မေမေဖို့ ဘူးကြီးပါတိတ်။

မေမေက ထ၍ ကပ်ကြည့်သည်။

“ဟယ် . . ခန့်လည်းခန့် လှလည်း လှလိုက်တဲ့အဆင် . . ဟင်း . . ဟင်း . . ငါ့သားက ရွေးတတ်သားပဲ”

အခုမှပဲ ဟစ်ချိန်လုံး စူပုတ်တင်းမာနေသော မေမေမျက်နှာ၌ အပြုံးပေါ်လာသည်။

“ညီမလေးဖို့ရော”

“နင့်ဖို့ မပါရင် မိုးမီးလောင်သွားမှာပေါ့ မိနုရယ်”

ကိုရီးယားမင်းသမီးတွေ ဝတ်တက်သည့် ဂါဝန်၊ သရီးကွာတား အနက်ရောင် ဂျင်းဘောင်းဘီနှင့် ဖန်စီလည်ဆွဲ၊ နားဆွဲ၊ ဟင်းချိန်းများ။

“ဟား. . ဒါကြောင့် ကိုကိုကို နှမေချစ်ရတာ၊ မိုက်တယ်ကွာ
ဟီ. . ဟီ. . သွားဝတ်ကြည့်ဦးမယ်”

ပစ္စည်းတွေ ကောက်ပွေ့၍ အောက်ထပ်က သူမအိပ်ခန်းထဲ
ပြေးဝင်သွားသည်။ ပြဿနာဖြစ်နိုင်သော ခွင်ထဲက ရှောင်ထွက်ခြင်း
လည်းဖြစ်ပါသည်။ မေမေနှင့်နန္ဒကို ရင်တမမ ကြည့်နေရသည် မဟုတ်
ပါလား။

“ဟား. . ဟား. . ကွက်တိပဲ ခိုက်တယ်”

နန္ဒကျော်၏ဝမ်းသာအားရ အာလုပ်သံဖြစ်ပါသည်။

ပြောပြောဆိုဆို ချာတိတ်က ဧည့်ခန်းထဲ ဟန်ပါပါ လမ်း
လျှောက်နေသေး။ ဒေါ်တင်တင်ကတော့ ခရီးရောက်မဆိုက် သား စိတ်
ထိခိုက်နိုင်သဖြင့်သာ သည်းခံနေရခြင်းဟူသော ဂိုက်စပေါက်နှင့် နန္ဒ
ကျော်ကို မျက်စောင်းလိုက်ထိုးနေသည်။

“မေမေ ဘာချက်ထားလဲဟင်!”

“သားအကြိုက်တွေချည်းပဲ. . . ငါးရုံခေါင်းနဲ့ ဒန့်ဒလွန်သီး၊
ပုစွန်တုပ်နဲ့ အုန်းနို့ပေါင်း၊ အမည်းနှပ်၊ မှိုနဲ့ကန်စွန်းရွက်. . စားတော့
မလား!”

“ဗိုက်ဆာနေပြီ မေမေ၊ ဒါပေမယ့် သင်္ဘောပေါ်မှာ ရေမချိုး
ခဲ့ဘူး၊ အပေါ်ထပ် ရေချိုးခန်းမှာ ရေရှိလား!”

“အေး. . . မင်းနှမ တင်ထားတယ် ထင်တာပဲ”

“ဟေ့ကောင် နန္ဒ. . . အိတ်ယူခဲ့ အပေါ်ထပ်ကို”

မေမေ ခနဲတုတ်တုတ် မှဲ့တုတ်တုတ် ကျန်ခဲ့မည်ဆိုတာ လှည့်မကြည့်ဘဲ
အလိုလို သူသိနေသည်။ ဘာဖြစ်ကြသည်ကိုသာ မသိတာ. . ရောက်
ရောက်ချင်း ချစ်သူကို လက်ဆောင်ပို့ပေးချင်သဖြင့် ချာတိတ်ကို ဥပါယ်

တံမျှပ်ဖြင့် ခေါ်တင်လာခြင်းဖြစ်သည်။

သည်တစ်ခေါက်တော့ မိဘတွေကို အတိအလင်း အသိပေးပြီး
နားဖောက်တန်လျှင် ဖောက်ထားမည်ဟု သူကြိုသည်။

“ရော. . . မင်းဖို့. . . Hand Game”

“ဟင်. . . ဟိုးအောက်ရောက်နေတယ်ဆို၊ ခုဟာက အပေါ်
မှာပဲ”

“မင်းကလည်း. . . သိသားနဲ့ကွာ၊ မင်းမမ မှာလိုက်တာတွေ

မမေတို့ရှေ့မှာ မပေးချင်လို့ပေါ့ကွ”

လှေ ချစ်သူအတွက် အင်မတန်လှသော အီတလီလုပ် ဒေါက်ဖိနပ်
ကော်ရှနှင့် MP.4 နောက်ဆုံးပေါ်ကို သူဝယ်လာသည်။

သင် “ဟား. . . ကိုကြီးအာကာကဗျာ၊ သားကျတော့ MP.4 မပေး
ဦး”

“သူနားမထောင်ရင် မင်းနားထောင်ပေါ့ကွာ”

“မလိုချင်ဘူးဗျာ. . . သားလိုချင်တယ်”

“ဟား. . . သူက ပိုက်ဆံပေးပြီး မှာလိုက်တာကွ. . . ဒေါ်လာ
ခြောက်ဆယ်တောင်”

နန္ဒကျော် ခဏစဉ်းစားနေသည်။ လိုချင်တာ ရနေကျကောင်
ဖြစ်သည်။ နန္ဒကျော်သည် လူကောင်ကြီးသာ ထွားထွားဝဝ
ဗိုက်ထွက်ထွက်နှင့်ဖြစ်သည်။ စိတ်က ပေါတောတော ကလေးစိတ်။
ကျပ်သိပ်မပြည့်။ ၉၄,၉၅ သာသာ၊သာ၊ ခုလည်း ဖြစ်နိုင်မဖြစ်နိုင် ခဏ
စဉ်းစားနေသည်။

“မမက ဘယ်က ဒေါ်လာရသလဲ. . . အင်း. . . အေးဗျာ ထား
ပါ၊ သူပိုက်ဆံပေးမှာတာဆိုရင်လည်း ကျွန်တော်ယူလို့ ဘယ်ကောင်း

မလဲ၊ ဟာ... ဒေါက်ဖိနပ်လေး လှလိုက်တာ... ဒါစီးလိုက်ရင် မမ
ဘဲတွေအများကြီး ထပ်ရမှာ သေချာတယ်၊ ဒါကကော သူ ပိုက်ဆံပေး
မှာတာပဲလား”

“ဒါကတော့ ငါဝယ်လာတာ... ငါ့လက်ဆောင်”

“ဒါပေါ့ဗျာ... လက်ဆောင်နဲ့ ဖွန်ကြောင်တော့ ပိုကောင်း
တာပေါ့”

MP.4 ကိစ္စ မေ့သွားသဖြင့် တော်သေးသည်ဆိုသော်လည်း
သူ့ကို ဖွန်ကြောင်ဟု ဆိုလိုနေပြန်သည်လေ။ ယောက်ဖက သည်စကား
ပြောသင့် မပြောသင့် သူမသိ။ ယောက်ဖမို့ ကြည့်နေရတော့သဖြင့်

“နန္ဒ ညီလေး မင်းမုန့်ဖိုးကော ရှိရဲ့လား!”

“ဟဲ... ဟဲ... မရှိဘူး”

“ငါ မုန့်ဖိုးပေးမယ်... ဒါပေမယ့် ငါမေးတာ မင်းဖြေရမယ်၊
အမှန်အတိုင်းနော်”

သူ ထောင်တန် အသစ်သုံးလေးရွက် ထုတ်၍ လက်ထဲ
ထားလိုက်သည်။

“မေးလေ...”

“ငါမရှိခင် ဒီမှာ ဘာဖြစ်ကြသလဲ!”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

နန္ဒကျော်မျက်လုံးကို သူသိသည်။ တစ်ခုခုဖြစ်ထားတာ
သေချာသည်။

“မေမေက မင်းကို သိပ်ချစ်တာ ငါသိနေတာပဲ၊ အခု မေမေ
မင်းကို ရန်လုပ်နေတယ်၊ မင်းနဲ့မေမေ ရန်ဖြစ်သလား”

“သားနဲ့ကြီးတင်နဲ့ ဖြစ်တာမဟုတ်ဘူး”

“ဘယ်သူနဲ့ ဖြစ်တာလဲ!”

သူ ဖြတ်ခနဲ မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ကြီးတင်နဲ့... အဲ... အဲ”

“ဆက်ပြောလေကွာ... ကြီးတင်နဲ့...”

“ဟာ... သားပိုက်ဆံမယူတော့ဘူးဗျာ”

သူ သုံးလေးရွက် ထပ်ထုတ်သည်။

“ပြောပါ ညီလေးရာ”

“ပြောဘူးဗျာ... မမက မပြောရဘူးတဲ့”

သေချာပြီ။ ဆိုက်ကိုနှင့် ပတ်မေးရတော့မည်။

“ဘာကို မပြောရဘူးတဲ့လဲ!”

“ရန်ဖြစ်တာကို မပြောရဘူးတဲ့၊ သားတို့မေမေကို ကိုကြီး
အာကာ မုန်းသွားလိမ့်မယ်တဲ့”

ရှင်းနေပြီ။ မေမေနှင့် ဒေါ်ခင်မမ ရန်ဖြစ်တာ သေချာပြီ။

“အစ်ကိုမေမေနဲ့ ဒေါ်ခင်မမ... အဲ... သားတို့မေမေက ဘယ်
လို ရန်ဖြစ်တာလဲ”

“စဖြစ်တာက ဘာဦးရွှေမောင်နဲ့”

“ဟင်!...”

သူ အရမ်းစိတ်ဝင်စားသွားသည်။ ဘာတွေ ဘယ်လောက်
ဖြစ်ခဲ့ကြသနည်း။ အဓိက ဘာကြောင့် စဖြစ်သနည်း။ ဘာကြောင့်...
ချစ်သူက သတင်းမှောင်ချရန် ကြိုးစားသနည်း။

“သားပြန်တော့မယ် ကိုကြီး၊ သား ဘာမှမပြောဘူးနော်၊
ပိုက်ဆံလည်း မယူဘူး”

“ယူပါကွာ... ရော့...”

ကပ်ထူအိတ်တစ်လုံးနှင့် ဖိနပ်ကို ထည့်ရင်း . . .

“မင်းမမ အိမ်မှာရှိလား!”

“ရှိတယ်”

“ဖုန်းဆက်ပါ . . . ငါပြန်ရောက်နေတယ်လို့ တိုးတိုးပြောလိုက်”

“ပြောစရာ လိုလားဗျာ၊ ဒါတွေပါတာပဲ၊ ဖုန်းကတော့ ဆက်လို့

ရမယ်မထင်ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲကွ!”

“ဖုန်းဆက်ရင် မာမီက မမနား လာလာရပ်တယ်”

ဪ . . . ချစ်သူ့လွတ်လပ်မှုပါ ပိတ်ဆို့ထားတာကို သူသိလိုက်သည်။

“ဒါဆို ဒီအိတ်နဲ့ MP.4 ကို မင်းယူသွားလို့ ဖြစ်ပါ့မလား၊ မင်းဒယ်ဒီနဲ့မာမီ တွေ့ရင် စစ်လားဆေးလား လုပ်နေဦးမယ်”

“ဒယ်ဒီပဲ ရှိတယ်၊ မာမီအိပ်နေတယ်”

“ညီလေး . . . MP.4 ကိုပါ ပေးဖြစ်အောင်ပေးနော်”

“ပေးရမှာပေါ့ဗျာ . . . သူ ပိုက်ဆံပေး မှာလိုက်တာပဲ . . . ကျွန်တော် မတရား မလုပ်ပါဘူးဗျ . . . ခုတော့ ကျွန်တော်စဉ်းစားလို့ရပြီ”

“ဘာကိုလဲကွ . . .”

“မမ ဒေါ်လာ ဘယ်ကရသလဲဆိုတာ”

“ဘယ်က ရလဲကွ”

“ကိုကြီးအာကာဆီကပေါ့ဗျ”

ဟိုက်ခနဲ စိတ်ထဲက အော်လိုက်မိ၏။ သူသိနေသည်။ ချစ်သူဆီ သူ့ MP.4 ရောက်ပါ့မလား။

သူ့ငွေနှင့်သူ ဝယ်လာတာကို ဒီ ၉၄. ၉၅ ပြောခြင်းလား။

ဒါမှမဟုတ် ရိုးရိုးသားသား အိုင်ကျူနိမ့်စွာ ပြောနေခြင်းလား၊ နန္ဒကျော်က အိမ်မှာ ငိုလို့။ သူက ဦးစားပေး အဆင့်တစ်။ ယူချင်တာယူ။ MP.4 ထဲမှာ သူ့ချစ်သူကို သူပြောချင်တာတွေ ပြချင်တာတွေ ဒီ ၉၄. ၉၅ ဖွင့်ကြည့်နေရင်ဖြင့် . . .

“ကိုကြီးအာကာ . . . သားပြန်မယ်”

“အေး . . . အေး . . . ဒီ MP.4 ကိုတော့ မင့်အစ်မကို ပေးဖြစ်အောင် ပေးပါကွာ၊ မင်းအရင်ဖွင့်မကြည့်နဲ့နော်”

“သူ့ပိုက်ဆံနဲ့ သူ့မှာတာပဲဗျ၊ သူ့ပိုက်ဆံဆိုတာလဲ ဘယ်သူပေးပေး သူ့လက်ထဲ ရောက်သွားရင် သူပိုင်တာပဲ၊ ဘယ်ဖွန်ကြောင်က ပေးပေးပေါ့ဗျာ . . .”

၉၄. ၉၅ ကို ဖိနပ်ချွတ်ထိ လိုက်ပို့ရင်း သူ အိမ်က စီးလာသည့် ရာဘာဖိနပ်အဟောင်းကို ကောက်မသွားပုံ ကြည့်ပြီး အတွေးတစ်ခုနှင့် သူကျန်ခဲ့သည်။

ငါ့ကိုယ်တိုင် ၉၃ လား . . . ၉၄ ပြောပုံမြင့်နေလို့ . . . ။

ဇာတ်တူသားစားလို့
ဟင်္သာကိုးသောင်းပျက်သတဲ့...
တစ်ကောင်ကျန်ခဲ့တာ
ဘယ်သူမှ မသိလိုက်ဘူး
နောက်ဆုံးစားတဲ့ကောင်လေ...။ ။

အခန်း(၄)

ထမင်းစားပွဲပေါ်တွင် သူ လချီ၍ဝတ်ခဲ့သော ဟင်းလျာများ ပါ။ ခါတိုင်း အိမ်ပြန်ရောက်လျှင် အင်မတန်ထမင်းမြိန်သည်။ သည် တစ်ခါ ဆာနေတာတောင် ခံတွင်းမတွေ့၊ ခပ်အေးအေး ခပ်ငြိမ်ငြိမ်သာ ပုံမှန်စားနေရင်း မေမေနှင့် ညီမ ဘယ်သူက ဘာစပြောမလဲ သူစောင့် စားနေသည်။ ဤသည်ပင် စောင့်ရင်း စားသော စောင့်စားစကား၏ ပြည့်ဝသောအနက်ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

“နန္ဒ ဘာတွေပြောသွားသေးလဲ သား!”

“ဘာမှမပြောပါဘူး... ဘာဖြစ်လို့လဲ မေမေ!”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး... ဒီကောင်လေးကို သိပ်အလိုမလိုက်နဲ့!

ခွေးလေး အရောင် ပါးလျက်နားလျက်တဲ့”

“သားက ညီ မရှိတော့ ညီလို ဖြစ်နေတာပါ။ အရင်လိုပဲ ပုံမှန် ဆက်ဆံတာပဲ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ မေမေ!”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး... မင်း ဒီကောင်လေးကို လိုအပ်တာ ထက်များ အလိုလိုက်နေသလားလို့”

“ဒါ ပုံမှန်ပါပဲ မေမေ”

စကားပြောရင်း ထမင်းစားရင်း ညီမမျက်နှာကို သူ့အကဲ ခတ်သည်။ နုမော်မျက်နှာက... ဘာမှမဖြစ်သလို တမင်လုပ်နေမှန်း သိသာသည်။ မျက်နှာကြောတွေ အတင်းလျှော့၍ မေးကလေး တမင် ရှေ့ပစ်ရင်း ဟင်းခွက်တွေ လိုက်ကြည့်နေပုံကိုက သိသာသည်။

ပြီးတော့ သူနှင့် မျက်လုံးချင်း မဆုံအောင် တမင်လိုက်၍ ရှောင်နေသည်။ မေမေကတော့ ဟင်းတွေ ခပ်ခပ်ထည့်ပေးနေသည်။ အရင်က ဖေဖေကို ဦးချပြီး သားကြီးကို ချစ်စနိုး တစ်ခါသာ ခပ်ထည့် ပေးပြီးလျှင် နောက်ပိုင်း ကိုယ့်ဖာသာကိုယ်ခပ်။

ခုဟာက ဟင်းတွေ ရှိလျက်နှင့် ထပ်ထပ်ခပ်ထည့်ပေးနေတာ ကိုက မူမမှန်။

ဘယ်သူက ဘာစပြောမလဲဟု သူကလည်း တမင်စောင့် နေသည်။ ဘယ်သူမှ ရန်ပွဲအကြောင်း စကားမဟကြ။

“ဖေဖေ ထမင်းစားပြီးပြီလား၊ ချိုင့်နဲ့ သွားပို့ရမလား!”

“သူတို့ ဓမ္မာရုံမှာပဲ နေ့လယ်စာ ချက်ပြီး စားကြလိမ့်မယ်”

“ဓမ္မာရုံမှာ ဖေဖေရှိတာ သေချာတယ်နော်”

“ရှိပါတယ်ဆို... ကိုကိုက ဘာလုပ်မလို့လဲ!”

“ဖေဖေမှာတဲ့ အိမ်ဒီဇိုင်း ကတ်ငါလောက် ရလာတာ ဝမ်းသာ

အောင် သွားပြောမလို့”

“ပြန်လာမှ ပြလဲ ရရဲ့သားနဲ့ သားရယ်၊ ဟိုမှာ ဓမ္မဆွေးနွေး နေရင် ဘာမှစိတ်ဝင်စားတာမဟုတ်ဘူး”

သူ ထမင်းကို လက်စသည်လိုက်သည်။

“ဟဲ့... သား နည်းလှချည်လား၊ ဟင်းမကောင်းလို့လား!”

“ကောင်းပါတယ် မေမေ၊ အဆာလွန်သွားလို့ပါ၊ မိနု ထမင်းစား ပြီးရင် အိမ်ပေါ်တက်ခဲ့၊ ငါပြောစရာရှိတယ်”

မျက်လုံးလေး ပြူးသွားပြီး မေမေ့ကို လှမ်းကြည့်သည်။ သူ့ ပါးစပ်သုတ်၊ ရေတစ်ခွက်သောက်၊ သွားကြားထိုးတံတစ်ချောင်း နှိုက်၍ အိမ်ပေါ်တက်ခဲ့သည်။

၆ ၆ ၆ ၆

“အဲ့ဒါပဲ ကိုကို. . . ဓမ္မာရုံမှာ သွားရှောင်နေတဲ့ ဖေဖေက လည်း သူ့ကို နွားသူခိုးလို ပြောတာ မခံနိုင်လို့ တုန်ပြန်ရာက အပြန် အလှန် ဖေတော့မောင်တော့တွေ ဖြစ်ကုန်တာပေါ့”

“ဟူး. . . ဆောင်းဘောက်ခံ မိုင်ကုန်တင်ပြီး ပြန်အော်တာကြီး ကတော့ကွာ. . .”

“ကိုကိုကလည်း ဒေါ်ခင်မမအသံနဲ့ စရိုက်ကိုလည်း ကိုကို သိသားနဲ့၊ ဈေးထဲမှာ ငါးစိမ်းသည်မနဲ့တောင် ထမီကွင်းလုံးကျွတ်အောင် ဖက်လုံးဖူးတာလေ”

“နင်တို့ မရှက်ဘူးလား မိနု၊ ငါတော့ အပြင်ကို ဘယ်လိုမျက်နှာ နဲ့ ထွက်ရမှန်းတောင် မသိဘူး”

“ရှက်တာပေါ့ ကိုကိုရယ်၊ ညီမလေးရော မမကျူးပါ တစ်ပတ် လောက် အပြင်မထွက်ရဲဘူး”

“အေးကွာ. . . ရုံးကိစ္စတွေက ရှိသေးတယ်၊ လမ်းမျက်နှာဖုံး

အိမ်နှစ်အိမ်က ထပြန်တာဆိုတော့ လမ်းထဲ မျက်နှာဖုံးတပ်ပြီး ထွက် ရမယ့်ကိန်းပဲ၊ နင်တို့ကလည်း နင်တို့ပဲ၊ နင်တို့ သင်္ကြန်မလည်ရင် ဒီပြဿနာမဖြစ်ဘူး”

“ကားကလည်း ချောင်တယ် ကိုကိုရယ်၊ တစ်နေ့ကို တစ် သောင်းခွဲ နှစ်သောင်း ပေးရတာ၊ ခုဟာက အလကားလေ၊ ပြီးတော့ ကိုကိုသူငယ်ချင်း ရဲမောင်မောင်က အတင်းခေါ်တာ. . . သူ့မိန်းမ လည်း ပါနေတော့ မမတူးကလည်း မမကျူးနဲ့ ခင်နေတယ် မဟုတ်လား”

“သင်္ကြန်လည်တာလောက်ကတော့ အပြစ်မဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုကို နားလည်ပါတယ်. . . တို့ရှေ့ရေးသာ ပြဿနာဝင်လာတာ၊ မိဘချင်း တို့ကိစ္စကို ဘယ်လိုသဘောထားကြမလဲ!”

“မမကျူးကလည်း အဲ့ဒါကိုပဲ တထိတ်ထိတ်နဲ့ စိတ်ပူနေတာ ကိုကို၊ သူ့ခမျာ စားမဝင်အိပ်မပျော်လို့ နည်းနည်းတောင် ပိန်သွား တယ်”

စားပွဲပေါ်က ဟင်းဖုန်းလေး ကောက်ကိုင်ပြီး ကျူကျူးဖုန်းနံပါတ် ကို နှိပ်လိုက်သည်။ အပြင်ကို အသံထုတ်လိုက်သည်။

“ရော့. . . ရပြီ. . . ညီမလေးအရင်ပြော၊ ကိုကိုနဲ့ စကားပြောခွင့် ရမလားမေး”

“ဟဲလို. . . နန္ဒလား. . . ငါ နုမော်ပါတဲ့၊ မမကျူးနဲ့ စကားပြော ချင်လို့၊ မမကျူး ဘာလုပ်နေလဲ!”

“မီးဖိုထဲမှာ ငါးသလောက်ပေါင်းနေတယ်”

“နင်တို့မာမီကော”

“တယ်လီဖုန်းစင်ဘေးက ဆိုဖာပေါ်မှာ အိပ်ချင်ယောင်ဆောင် နေတယ်”

ဒေါ်ခင်မမ အသံကျယ်ကြီး ဖုန်းထဲ ဝင်လာသည်။

“ဟဲ့... အရူးကောင်၊ ငါတကယ်အိပ်နေတာဟဲ့!”

“မာမီကလည်း... အိပ်နေတဲ့လူက စကားထပြောမလားဗျ”

“ဖုန်းမြည်လို့ ငါနိုးလာတာဟဲ့!”

ကြားနေရသော အချီအချ စကားသံက ချစ်သူနှင့် စကားပြောရန် ဘယ်လိုမှ ဟန်မကျနိုင်ကြောင်း သိလိုက်ရသည်။ လွတ်နေသော ညီမနားအနီး ကပ်၍...

“ဟိုဟာနှစ်ခု ပေးပြီးပြီလားလို့ နန္ဒကို မေးကြည့်၊ ငါစကားမပြောတော့ဘူး”

“ဟဲလို မောင်လေးနန္ဒ... ဟိုဟာနှစ်ခု ပေးပြီးပြီလား!”

“ဘယ်ဟာကို ပြောတာလဲ မမနု”

“ဟဲ့... ငါနာမည် ထည့်မပြောနဲ့၊ နင့်မာမီ ငါဆက်နေတာရိပ်မိသွားမယ်၊ ဟိုဟာနှစ်ခုဆိုတာ... အဲ... ငါလည်း မသိဘူး”

သူက သူညီမ နားအနီးကပ်၍ ဒေါက်ဖိနပ်နှင့် MP.4 ဟု ပြောမည်လုပ်ရုံရှိသေး... ၉၄က...

“မမကို ပေးရမယ့် ဒေါက်ဖိနပ်နဲ့ MP.4 ကို ပြောတာလား ဒါလေးတောင် မသိဘူး၊ မမနုက နံတယ်”

“ဟဲ့... ငါနာမည် ထည့်မပြောနဲ့ဆိုနေ၊ နင့်မာမီ လော်စပီကျယ်ကြီး ကြားသွားမယ်”

“ဟဲ့... နွားသူခိုးသမီး၊ ဒီမှာ အင်တာကွန်း ဖွင့်ထားတယ်ဟဲ့၊ လူကိုများ လော်စပီကျယ်တဲ့... အရပ်ပျက်မသမီး အတန်းတက်မရဲ့”

“ဟိုက်!...”

ထို့နောက် တစ်မိနစ် ပြည့်အောင်ပင် မစောင့်လိုက်ရပါ။

စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်းမှာပင် ဒေါက်ဖိနပ် အကောင်းစားတစ်ရန် လမ်းမပေါ်သို့ ဒုတ်ခနဲ ဖုတ်ခနဲ ပြုတ်ကျလာပြီးသကာလ အပေါ်ထပ် ဝရန်တာမှ...

“ညည်း ငါ့ကို မဆွဲနဲ့ မိဂျူး” အစချီသော လော်စပီကျယ်သံကြီး မိုးယံထိ ဘဝန်ညံ့တက်လာလေသည်။

MP.4 လေးတော့ ချစ်သူဖွတ်ထားသလား၊ ၉၄ ကပင် မပေးသေးတာလား မသိ။ လမ်းပေါ် ရောက်မလာ၍ တော်သေး၏ဟု သူသတိရမိစဉ် အိမ်ပေါ် တက်၍ မိုက်ဆင်နေသော ဒေါ်တင်တင်ကို သူ လက်အုပ်ချီ ဖင်ထောင်အောင် ဦးကုန်းချ၍ တားဆီးရပါတော့သည်။

“နောက်ဆုံး သားအမိသုံးယောက်စလုံး နားဝှမ်းဆို့၍ လေးဖြူသီချင်း မိုင်ကုန်ဂိတ်ဆုံးဖွင့်ခြင်းဖြင့် ကြုံကြုံခံကြရလေသတည်း။

(ဗျာ... အစ်ကို့...)

ဟိုဘက်က လော်စပီကျယ်သံ ကြားချင်တယ် ဟုတ်လား၊ မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ၊ သည်းခံတော်မူပါဗျာ...

ကျွန်တော့်ကလောင်သွားက အဲ့သဇ္ဇောက် မထက်လို့ပါ ခင်ဗျာ။ ဒါလေးနဲ့ လုပ်စားနေရလို့ပါ။ ဒီလိုလုပ်ပါ။

အစ်ကိုကြားဖူးနားဝ ရှိသမျှ အယုတ္တ၊ အနတ္တနဲ့ မြင်ဖူး လုပ်ဖူး လုပ်ချင်သမျှ ထဲထဲဝင်ဝင် ကိစ္စအားလုံးကို စုရုံးစိတ်ကူးယဉ်လိုက်ပါ)

ငါက
ဘယ်လိုရှင်သန်မလဲ...
မြေကြီးထဲကို
အညွန့်ဘက်က
ထိုးဖိုက်ခံထားရတဲ့ကောင်...။

နတ်ရွာမိုး
(လင်းဝေ၏အိုင်ဒီယာ)

အခန်း(၅)

နောက်

နေ့ သူ ဘယ်မှ မထွက်ဘဲ စင်ကာပူမှ သူဝယ်လာသော SIDANY SHELDOM ၏ BLOODLINE စာအုပ်နှင့် တစ်နေ့ကုန် အခန်းအောင်းနေလိုက်သည်။ မနက်စာ ကော်ဖီပင် ညီမလေးကို သူ့ အခန်းထဲ ပို့ခိုင်းလိုက်သည်။ မနေ့ညက...။

ညဉ့်စာထမင်းခိုင်းတွင် သားကိုပင် မျက်နှာချင်းဆိုင်ချင်ပုံ မရသော ဓမ္မာရုံလူကြီးဖေဖေက...။

“အရင်က ဖြစ်ခဲ့တာတွေရော မနေ့က ဖြစ်ခဲ့တာတွေရော... ဥပေက္ခာတရားနဲ့သာ မေ့ပစ်ပေတော့ သား၊ မင်း မနေ့က နားပိတ်ပြီး

သီချင်းဖွင့်နေတာ အကောင်းဆုံးဥပေက္ခာပဲ၊ ဥပေက္ခာဆိုတာ အဘိဓမ္မာ ကျမ်းမှာတော့ တဩမဇ္ဈတ္တတာ စေတသိတ်ပဲ ဆိုတော့ကာ မကောင်းလည်းသူ့ကံ. . ကောင်းလည်းသူ့ကံ ကမ္မဿကာပဲ”

ဟူ၍ ဓမ္မစကားဝိုင်းတွင် လူရှိန်စေရန် သူ့အလွတ်ကျက်ထားသော ပါဠိစကားလုံး ခပ်သန့်သန့်နှင့် အဖြစ်အပျက်အားလုံး၊ သူ့အားနည်းချက်အားလုံးကို အနိုင်ပိုင်း ဝိုင်းသိမ်းပစ်ခဲ့သည်။

သူ မှားထားသောကြောင့် သားပြန်လာမည်ဆိုတာ သိသိကြီးနှင့် အလုပ်မရှိ အလုပ်ရှာ၍ ဓမ္မာရုံမှာ သွားရှောင်နေခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း သူသိသည်။

သူ စာထဲ အာရုံနှစ်ထားသော်လည်း လွတ်လွတ်ထွက်ပြီး ချစ်သူကိုသာ သတိရရနေသည်။

“အင်း. . . ငါတောင် ဒီလောက်ရှက်နေရင် သူ ဘယ်လောက်များ ရှက်နေရှာမလဲ. . . လမ်းထဲမှာ သူတို့က လူကဲ့သို့။ Queen ရထားသော တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူ၊ အင်မတန် မော်ဒန်ဆန်သူ၊ သူမ မိခင်က ငါးစိမ်းသည်ကို ဖက်လုံးဖူးသူ၊ ထစ်ခနဲဆို လော်စပီကျယ် အသံနှင့် ထဘီအလံထူ အော်တုတ်တတ်သူ၊ တောက ခပ်ကြမ်းကြမ်း ဝီစေရိုက် မပျောက်သူ၊

ဘာထူးသနည်း၊ ငါ့အဖေနဲ့ငါ့အမေလည်း ဒီစရိုက်စက်ကွင်းက ထွက်လာသည်ဆိုပေမယ့် ငယ်ကြောင်းငယ်နာ သိသူချင်း လာစော်ကားရင်တော့ ငယ်ငယ်ကလိုပင် စရိုက်တွေ ပြန်ဝင်လာဖို့ မခဲယဉ်းသူများပါပင်။

ထိုအရိုးစွဲ စရိုက်ကပင် အပျက်ပျက်နှင့် နှာခေါင်းသွေးလား၊ နှာခေါင်းထဲက နှံ့ချေးတွေပဲလား၊ ထွက်တော့မည်။ သည်လိုအခြေ

အနေမျိုးမှာမှ လူကြီးတွေကို သူတို့နှစ်ဦး ရည်ငံနေကြောင်း၊ ကြောင်းလမ်းထားလိုကြောင်း ပြောပြတောင်းဆိုလို့ ဘယ်လိုမှ ကောင်းရောင်းကောင်းဝယ် လမ်းကြောင်းမမြင်။

သူတို့၏သံယောဇဉ်ဖြင့် ကျန်နှစ်မိသားစု၏တင်းမာမှုကို ဘယ်လိုမှ သံခင်းတမန်ခင်း ဝင်၍ရမည်လည်း မထင်ရေးချ မထင်၊ ထိုအဖြစ်သနစ်ကြီးထဲ သူတို့အချစ်က ပဲလှော်ကြား ဆားဝင်ညပ်လေပြီ၊ အပစ်အခတ် မရပ်စဲသမျှ ကာလပတ်လုံး အချစ်ဆိုသော အလံဖြူကိုလည်း ကြားဝင်၍ ထူခွင့်ရမည်မထင်။ ထူပြလိုက်ပါမှ လက်နက်ကြီးနှင့် နှစ်ဖက်စလုံးမှ အလုံးအရင်းနှင့် ပစ်ချလိုက်နိုင်သည်။ ခက်ကပြီ။

ထိုစဉ်. . .

သူ့ဟင်းဖုန်းမြည်လာသည်။ ဂျူဂျူးတွင် Hand Phone မရှိ။ သူ့ဆီ မဆက်ဖူးသော နံပါတ်လည်းဖြစ်နေသည်။

“ဟဲလို. . . အာကာပါ”

“မောင်. . . ဂျူဂျူးပါ”

ဒိတ်ခနဲ ရင်ခုန်သွားသည်။

“အခု ဘယ်ကနေ ဆက်နေတာလဲဟင်!”

“အိမ်ကပဲ ဆက်နေတာ သူငယ်ချင်းဖုန်းနဲ့”

“စကားပြောရတာ လွတ်လပ်ရဲ့လားဟင်!”

“ဂျူး အခန်းတံခါးပိတ်ပြီး ပြောနေတာ၊ ဘေးမှာ သူငယ်ချင်းတော့ ရှိတယ်၊ ပြော. . . အပြင်ပိတ်ထားတယ်”

“နန္ဒနဲ့ ပေးလိုက်တဲ့ MP.4 ရလားဟင်!”

“ရပါတယ်. . . အားလုံးကြည့်ပြီးပြီ၊ ကျေးဇူးပါ မောင်”

“မနွေက ဖိနပ် လမ်းပေါ် ကျလာတယ်”

“ဆိုင်က အလုပ်သမားလေး ပြန်ကောက်ပေးပါတယ်။ ဘာမှ မဖြစ်ဘူး၊ လုံအောင် ဝှက်ထားတယ်၊ အခြေအနေ တင်းမာနေတယ် မောင်၊ ဂျူးတို့ ဘာလုပ်ကြမလဲ!”

“လုပ်စရာက တစ်ခုပဲ ရှိတယ် ဂျူးဗျူး”

“ဘာများလဲ မောင်!”

“သေချာအောင် ရုံးတက်လက်မှတ်ထိုးထားဖို့ပဲ ဂျူး၊ ဘာအကြောင်းကြောင့်ဖြစ်ဖြစ် ဂျူးကို မောင်အဆုံးရှုံးမခံနိုင်ဘူး၊

ဒါနဲ့ နေပါဦး... ဂျူးမာမိက မောင်နဲ့ သဘောမတူဘူးလို့ အတိအလင်း ကြေညာလိုက်ပြီလား!”

“အဲဒါပြောမလို့ ဆက်တာ မောင်၊ မောင်နဲ့ဂျူးနဲ့ ချစ်နေတာကို မာမိ ရိပ်မိလိမ့်မယ် ထင်နေတာ... သိလား... မနေ့ကမှ မာမိမေးမှ ဂျူးအံ့ဩသွားတယ်”

“ဘယ်လိုမေးလို့လဲ!”

“နင့်ကို ပိုးကြေးပန်းကြေး ဖိနပ်ပေးတာ ဘယ်က ကောင်လဲ တဲ့...”

“အဲဒီတော့ ဂျူးက...”

“သမီးလည်း မမြင်ဖူးဘူး... နည်းပညာတက္ကသိုလ်ကလို့ ဖုန်းထဲမှာတော့ ပြောတာပဲ၊ E-major မောင်မယ်သစ်လွင်နေ့က သူ သမီးကို စမြင်ဖူးတာတဲ့လို့ ပြောလိုက်တယ်”

“ဟာ... နမော်ဆီက တဆင့်ပေးလို့ ဂျူးမာမိ လမ်းပေါ် လွင့် ပစ်လိုက်တာပဲ၊ မောင်ပေးမှန်း ဘာလို့ မသိရမှာလဲ!”

“နမော်နဲ့သမီးက တွဲတာ သူသိတယ်၊ အိမ်မလာရဲလို့ နမော်နဲ့ တွေ့ပြီး ပေးခဲ့တာဖြစ်မှာပေါ့၊ နမော်က ရန်ဖြစ်ထားတော့ မလာရဲလို့

နန္ဒကို ခေါ်ပေးတာ ဖြစ်မှာပေါ့ဆိုတော့ ခေါင်းတညိတ်ညိတ် စဉ်းစား နေတယ်၊ နန္ဒကလည်း ထုံချင်တဲ့နေရာမှာသာ ထုံတာနော်၊ ဘေးမှာ သူက ရှိနေတော့... .

ဟုတ်တယ် မာမိ၊ လူတစ်ယောက် ကားနဲ့ အထုပ်တစ်ထုပ် မမနုကို ပေးနေတာကို သား ဆိုင်ရှေ့က လှမ်းကြည့်နေတာတဲ့၊ ကား ထွက်သွားတော့ မမနုက သားကို လှမ်းခေါ်ပြီး... .

ရော... နန္ဒ၊ မင်းမာမိ မသိအောင် မမဂျူးကို ပေးလိုက်တဲ့၊ သားက ဘာတွေလဲလို့ မေးသေးတယ်၊ ငါလည်း မသိဘူး၊ ဟိုမှာ ပေးတဲ့ လူ ကားပြန်ကွေ့လာပြီတဲ့၊ ကားထဲက သားကိုတောင် ပြုံးပြသွားသေး တယ်၊ ဖြူဖြူချောချောပဲ သဘောကောင်းပုံရတယ် မာမိတဲ့၊

နန္ဒ လုပ်ကြံဇာတ်က ချောနေတာပဲ မောင်ရယ်... ဂျူးတောင် အံ့ဩသွားတယ်”

သူလည်း အလွန်အံ့ဩသွားသည်။

နန္ဒ စစ်ကူဝင်ပုံက အံ့ဖွယ်ဗျူဟာပေတကား။ ရွှေယောက်ဖကို ၉၄၉၅ဟု စော်ကားမိလေခြင်း၊ အတည်ပေါက်နှင့် သူ့အစ်မ ဇာတ်လိမ် ကို သူ့ဇာတ်လမ်းဖြစ်အောင် ဇာတ်ဆန်းလက်တန်း ရေးပြလိုက်လေ ခြင်း။

“မောင်... ရှိသေးရဲ့လား!”

“ရှိပါတယ် ဂျူး... နန္ဒကျော်ဟာ အဲသလောက် အိုင်ကျ မြင့်သလား!”

“တစ်ခါတစ်ခါ ဘာမှ အလိုက်ကန်းဆိုး မသိဘူးနော်၊ တစ်ခါ တစ်ခါ အရမ်းဆန်းတဲ့စကားတွေ အတွေးတွေ ပြောတတ်တယ်၊ ကြည့်လို့ ပြောပြရဦးမယ် သိလား... သုံးလေးနှစ်သားကတည်းက သူ့ဖေဖေ

မုတ်ဆိတ်ရိပ်မှန် ယူဆော့တယ်။ ဖေဖေပြန်လာတော့ သူက တန်းမေးတာ... ဖေဖေ... ဖေဖေ... တဲ့..

ဖေဖေမျက်နှာ ဖေဖေ အလွတ်ရလားဟင်တဲ့၊

ဖေဖေက... ဟ... ရတာပေါ့လို့ နမ်းရင်း ပြန်ပြောတယ်။ ဟား... ဟား... ဒါဆို တော်သေးတာပေါ့တဲ့၊ ဖေဖေက ဘာလို့လဲ သားဆိုတော့...

ဖေဖေမုတ်ဆိတ်ရိပ်မှန် သားကြောင့် ကွဲသွားပြီတဲ့၊ ဖေဖေ ရယ်လိုက်တာလေ၊ ငါ့သားကွာ... သိပ်တော်တဲ့ကောင်လို့ ပြောပြီး အပြန်ပြန်အလှန်လှန် နမ်းနေတုန်း ဖေဖေလက်ပေါ်က လျှောဆင်းတယ်။

သား စိတ်အေးသွားပြီ၊ အခုမှ အဲဒီမှန်ကို ခွဲပစ်မှာတဲ့၊ ဟ... မလုပ်နဲ့လေလို့ တားတော့... ဖေဖေလည်း ကိုယ့်မျက်နှာကိုယ် အလွတ်ရိတ်ပေါ့...

အဲဒီမှန်နောက်က ကိုယ်လုံးတီးမိန်းမကို သားကြည့်မရတာ ကြာပြီ... ခဏခဏ ဖေဖေကြည့်နေလို့တဲ့... သွားရိုက်ခွဲပစ်တယ်”

သူ ဖုန်းထဲက တဟားဟား ရယ်ထည့်နေမိသည်။ ဖုန်းဘေးက ဂျူးသူငယ်ချင်းမ၏ရယ်သံကိုလည်း ခပ်အုပ်အုပ် ကြားနေရသည်။ အရယ်ရပ်မှ...

“အဲ့လိုကောင် မောင်... ခုလည်း သူ လက်တန်းပြောတဲ့ လုပ်ကြံဇာတ်ကို မာမီ တကယ်ယုံသွားတာ”

“ဒါဆို ဖိနပ်အကောင်းစားကို ဘာလို့ လွှင့်ပစ်ရတာလဲ ဂျူးရယ်”

“ဟင်... ဒီလောက်အကျယ်ကြီး ပြောတဲ့အထဲ အဲဒီလွှင့်ပစ်ရ

ခြင်းအကြောင်း ပါတယ်လေ... နောက်ဆို ဘယ်ကလေးက ငါ့မှားနတ်မယ်မှ ကြားခံ မလိုဘူးဟေ့၊ ငါ့သားမက် ငါထွက်ကြိုမယ်... ဖက်ကို ကြိုမယ်လို့ ပြောတာ မကြားဘူးလား!”

“မောင်တို့က နားပိတ်ပြီး လေးဖြူခိုင်းနဲ့ ခုခံကာကွယ်နေခဲ့ကြတာလေ၊ ဘယ်လိုကြားမှာလဲ”

“ကောင်းပါတယ်... မကြားတာပဲ၊ ပြီးတော့ မာမီ ပိုယုံသွားတာက မောင်ပြန်ရောက်နေတာ မာမီ သိပုံမပေါ်သေးဘူး”

“ရောက်ကတည်းက ဘယ်မျက်နှာနဲ့ အပြင်ထွက်မလဲ ဒေါ်ဂျူဂျူးရယ်၊ ခုလည်း စာဖတ်ရင်း လွမ်းနေတာ... ”

“ကဲ... မောင့်အစီအစဉ် ပြောပါဦး”

“ဂျူး အပြင်ထွက်ခွင့် ရလားဟင်!”

“အနေအထိုင် ဆင်ခြင်ဆိုတာက နမော်နဲ့ မပေါင်းဖို့ရယ် မောင်တို့အိမ်ဘက် မသွားဖို့ရယ်ပါ၊ မာမီ ဖုန်းစောင့်တာကလည်း အဲဒီလုပ်ကြံဇာတ်ကောင်နဲ့ သူစကားပြောချင်လို့ ဖြစ်မှာပါ၊ အကျိုးအကြောင်း ခိုင်လုံရင် ကျောငှါပိတ်ထားပေမယ့် အပြင်ထွက်လို့ ရပါတယ်”

“ဒါဆို မောင် အိမ်တွင်းပုန်း လုပ်နေမယ်၊ အပြင်ထွက်လို့ ရမယ့်နေ့တစ်နေ့ ဂျူးဘက်က စီစဉ်... အဲဒီနေ့မှာ ရုံးတက်လက်မှတ်ထိုးမယ်၊ ဒါမှ နောင်ရေးကို စိတ်အေးရမှာ အချစ်ရယ်... မောင်ကတော့ အရမ်းတွေ့ချင်နေပြီ၊ မနမ်းရတာလည်း ကြာပြီလေ... မောင့်အနမ်းတွေကိုကော မင်းကလေး မလွမ်းဘူးလား!”

“ဟယ်... နန္ဒ၊ ခုတင်အောက် ဘာဝင်လုပ်နေတာတုန်း... ဟဲ့!... ဖုန်းပေး”

“ယောက်ဖကြီး စွတ်တင်မနေနဲ့၊ မမသူငယ်ချင်းက သူ့ပါ

၅၂ နတ်ရွာစိုး

နားထောင်ရမှဆိုပြီး ဖုန်းငှားထားတာ၊ ခင်ဗျားအသံကို ဒီဘက်မှာ
တစ်ခန်းလုံး ကြားနေရတယ်ဗျို့.. အစအဆုံးပဲ.. ကျုပ် ဖင်နည်းနည်း
ကျိန်းလာလို့ဗျို့.. လစ်ပြီ”

သေဟ...

ရေးနေကျက သေဟနန္ဒိယ (သို့) နိန္ဒိယဖြစ်သည်။

ခုဟာက သေဟနန္ဒကျော် (သို့) ၁၀၁ တစ်ကျပ်ကျော်။

ဝိုးလုံချည် ၅၃

အခန်း(၆)

အိမ်

ရှေ့တွင် ကားတစ်စီး ထိုးဆိုက်လာ၍ နုမော် လှမ်း
ကြည့်လိုက်သောအခါ ဒိတ်ခနဲ ရင်ထဲက အသံထွက်သွားသည်။

ကိုကိုသူငယ်ချင်း ရဲမောင်မောင်နှင့် သူ့ညီ ရဲညီတို့ ဖြစ်
သည်။ စီးလာသောကားက သင်္ကြန်တုန်းကလို ဂျစ်ကားမဟုတ်။ SURF
ကားအကောင်းစားကြီးဖြစ်သည်။

ဒိတ်ခနဲ ဖြစ်ရသည်မှာ ရဲညီညီကြောင့်ဖြစ်သည်။ ထိုဒိတ်ခနဲ
အရသာသည် သင်္ကြန်ကတည်းက ဖြစ်ခဲ့ဖူးသော ဒိတ်ခနဲ ဖြစ်သည်။
ရဲညီညီ၏ရုပ်ရည်က နုမော် ခိုက်သော မင်းသားနေတိုးကို နည်းနည်း

ကျွဲထားသောရုပ်မျိုးဟု သူမ ထင်သည်။ သင်္ကြန်တုန်းက သူမကို အလွန်ကြင်ကြင်နာနာ ဆက်ဆံသည်။ ဂရုစိုက်သည်။ အကာအကွယ် ပေးသည်။

ရေအရမ်းပက်သောနေရာများတွင် ရဲညီညီ အကာအကွယ် ပေးခဲ့ပုံတွေက ဒိတ်ခနဲ ဒိတ်ခနဲ ဖြစ်ခဲ့ရသည်လေ။ သူမထက် (၃)နှစ်ခန့် ကြီးသည်။ ရေကြောင်းသိပ္ပံ တက်နေသည်။ သူ့အစ်ကိုလိုပင် သင်္ဘောလိုက်မည်တဲ့။ တက္ကသိုလ်ရိပ်သာလမ်း သင်္ကြန်မဏ္ဍပ်တစ်ခု တွင် ရဲညီညီရင်ခွင်ထဲ သူမ သိသိသာသာပင် အကြာကြီး ရောက်နေခဲ့ သည်။ ရေက ခေါင်းမဖော်နိုင်အောင် ပက်နေသည်။

ထိုစဉ်က ရဲညီညီ၏ရင်ခွင်တွင် သူမ ခေါင်းငုံ့ရင်း တဒိတ်ဒိတ် ဖြစ်ရသည့်အရသာသည် ဘာနှင့်မှ မတူအောင် ယစ်ဖူးဖူး ဖြစ်ခဲ့သည်။ ထို့ထက် ဒိတ်ရသည်မှာ ခေါင်းပြန်အဖော်တွင် သူမညာဘက်လည်ပင်း ဆံစပ်ကို နွေးခနဲ တစ်ချက် နှုတ်ခမ်းနှင့် နမ်းသွားခြင်းပင်။ ပြီးတော့ ဘာမှလည်း မပြောခဲ့။

“အကာ ပြန်လာတယ် ကြားလို့”

“ဟုတ်ကဲ့ရှင့်. . . ဒါပေမယ့် ဒီနေ့ ရုံးကိစ္စရှိလို့ မြို့ထဲ သွားပါ တယ်၊ ကြွပါရှင်. . . မေမေရှိပါတယ်”

ရဲညီညီက စိတ်နုနုနေသော သွားကလေးတွေ ဖွင့်ပြသည်။

“မေမေ. . . ကိုကိုညည်းသည်”

“ဪ. . . မောင်ရဲ. . . လာကွယ်. . . ထိုင်ကြ၊ သမီး ကော်ဖီနဲ့ မုန့်လုပ်ပါကွယ်”

“ဒါ ကျွန်တော့်ညီ ရဲညီညီတဲ့ အန်တီ”

“ဝမ်းသာပါတယ်ကွယ်. . . ညီက ဘာလုပ်သလဲကွယ်”

“ရေကြောင်းသိပ္ပံ တက်နေပါတယ် ခင်ဗျာ”

“သင်္ဘောသားပဲ လုပ်မှာပေါ့ ဟုတ်လား!”

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျ”

မီးဖိုဘက်က အိမ်ပေါ် တက်၍ နုမော် မျက်နှာကို Puff နည်း နည်းဖိရင်း အင်း. . . ဒီနေ့ ငါဝတ်ထားတာ အဆင်ပြေရဲ့လားဟု မှန်ရေ တစ်ပတ်လည်အောင် သူ့ကိုယ်သူ လှည့်ကြည့်လိုက်ပြီး ဆံပင်ကို ဘီးနှင့် သုံးလေးချက် သပ်လိုက်သေးသည်။ သူ့ကိုယ်လုံး အလှကို မှန်ထဲ ကျောပေး၍ တစ်ချက်ကြည့်ပြီးမှ အိပ်ခန်းထဲက ပြန်ထွက်ခဲ့သည်။ ပြန်ဝင်သည်။ နှုတ်ခမ်းနီ ဆိုးပြီးမှ ပြန်ထွက်သည်။

နို့စိမ်းဘူးအသစ် ဖောက်၍ စူပါကော်ဖီမစ် ဖောက်ထည့်၍ မွှေပြီး မြည်းကြည့်သေးသည်။ မုန့်က ကိတ်ခြောက်ပဲ ရှိသဖြင့် နည်းနည်း တော့ မျက်နှာငယ်ချင်သည်။ ပြေးဝယ်လိုက်ရကောင်းမလားတွေ့ အေးလေ. . . ကိုရဲမျက်နှာနှင့် နှုတ်ခမ်းကို ဒိတ်ခနဲ ကြည့်ချိန်နည်း သွားဦးမည်။

ကော်ဖီနှင့်မုန့်ဘုန်း ကိုင်၍ ပြန်ထွက်လာသည်။ သူ့အစ်ကို မေမေနှင့် လေပေးပြောနေ၍ မြင်ကတည်းက သူမကိုသာ စိုက်ကြည့် နေသူက ရဲညီညီ။ သူမ ရင်ခုန်ရပါသည်။

“ကဲ. . . ကော်ဖီသုံးဆောင်ကြပါဦးရှင်”

“နုမော်က အသက်ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ!”

မေမေက ဖြေသည်။

“ဆယ့်ခြောက်နှစ်ကွယ့်. . . ဆယ်တန်းဖြေထားတယ်”

သူမက ဝင်ပြောသည်။

“ဆယ့်ခြောက်နှစ်ကို လေးလကျော်ပြီဆိုတော့ ဆယ့်ခုနစ်နှစ်ထဲ

မှာလို့ ပြောလိုရပါပြီ မေမေရဲ့”

အပျိုကြီးဖားဖား ဖြစ်နေပါပြီဟု ကြေညာသောသဘောကို ငယ်ရာက ကြီးလာသော ဒေါ်တင်တင် သိ၍ ပြုံးသည်။

“ဒီဘယ်နှစ်လုံး မှန်းထားသလဲ မနုမော်”

“အောင်အောင်တောင် မနည်းဖြေထားရတာကွယ့်”

“မေမေကလည်း... ဓါတုဗေဒ အကုန်ဖြေနိုင်ထားပါတယ်၊ ဝမ်းဒီတော့ ပါနိုင်ပါတယ်”

“အောင်မာ... အင်္ဂလိပ်စာ သိပ်မရဘူးဆို”

“အောင်မှတ်တော့ ရပါတယ် မေမေရဲ့”

ထိုစဉ် သုံးဆင့်ချိုင့်တစ်လုံးနှင့် ဇော်ဇော်ဝင်လာသည်။

“မောင်ဇော်ဇော် ဘာတွေတုန်းကွယ့်”

“အိမ်မှာ မုန့်ဟင်းခါး ချက်စားလို့ မေမေပို့ခိုင်းလိုက်တာ အန်တီတင်”

“သမီး ထ၊လေ... ချိုင့်လှယ်ပြီး သီးစုံဟင်းတစ်ခွက် ထည့် ပေးလိုက်၊ မောင်ဇော်ဇော်အဖေ ဦးအေးမောင် သိပ်ကြိုက်တာ”

ဇော်ဇော်က သူမြင်ဖူးထားသောဧည့်သည်များကို တစ်ချက် ဝေ့ကြည့်ရင်း နုမော်ကို ချိုင့်ကမ်းပေးသည်။ ထို့နောက် မီးဖိုဘက် နုမော် နောက်မှ လိုက်ဝင်လာသည်။ ချိုင့်လှယ်နေသော နုမော်ကို...

“အဲဒီကောင်တွေက ဘာလာလုပ်တာလဲ!”

“အိမ်သာလို့ ဧည့်သည်လာတာလေ... ဘာဖြစ်လို့လဲ!”

“ဘာပြောတယ်... အိမ်သာကို ဧည့်သည်တက်တယ် ဟတ် လား!”

“ငါ့ကြောင်စုတ်... မယုတ်မာနဲ့ ဘာအိမ်သာလဲ!”

“နင်ပဲ ပြောတာလေ... ”

“အိမ်သာလို့ ဧည့်လာတယ် ဆိုတာ စကားပုံဟဲ့”

“ငါကတော့ သင်္ကြန်ဇာတ်လမ်း နောက်ဆက်တွဲ ထင်လို့”

“ဟုတ်တယ်ဟေ့... ဟုတ်တယ်၊ ဇာတ်ရှိန်တက်နေတုန်း ဝီလိန်ဝင်လာတာ”

“အောင်မာ... ငါက စားစေချင်လို့ စေတနာနဲ့ လာပို့တာ၊ ပြီးတော့ နင် ငါ့ကို အကြွေးဆပ်စရာရှိတယ်လေ၊ အဲဒါ လာတောင်း တာ”

“ဘယ်တုန်းက အကြွေးလဲ... စပ်စပ်ယှက်ယှက်”

“ပြောပြီးစလစ်တော့ မလုပ်နဲ့ နုမော်၊ မမကျူးပါ သက်သေ ရှိတယ်၊ ရုပ်ရှင်ပြမယ်၊ ကြေးအိုးတိုက်မယ်ဆိုတာလေ”

“ဟုတ်ကဲ့ရှင်... ကျေးဇူးပြုပြီး အဲဒီသက်သေဆီက ပိုက်ဆံ သွားတောင်း၊ ရရင် လိုက်ပြမယ်”

“ငါသွားတောင်းလို့ ရလာပြီး အိပ်ကပ်ထဲထည့်၊ နင့်ကို ငါက ရုပ်ရှင်လိုက်ပြ၊ ကြေးအိုးတိုက်ဆိုရင် နင် အကြွေးနှစ်ထပ် တင် သွားမှာပေါ့၊ ပထမကြွေး မဆပ်ဘဲ ငါ့ဆီက ကြွေးထပ်ယူသလို ဖြစ်သွား မှာပေါ့၊ မမကျူးဆီ နင့်ဟာနင် သွားတောင်း”

နုမော်က ချိုင့်ကို ဗေစင်တွင် ဆေးရင်း...

“ဟမလေး... ကိုယ်တော်၊ ကျားဖင်ပြေးနှိုက်ဆို နှိုက်ပါမယ်၊ အဲဒီလော်စပီကျယ်ကြီး ဖွင့်တော့... အဲ... အဲဒီအိမ်တော့ မသွားရဲ ပေါင်တော်”

“ဘာဆိုင်လဲဟ... လူကြီးချင်း ဖြစ်တာ တို့လူငယ်တွေနဲ့ ဘာ ဆိုင်တာမှတ်လို့

မီးဖိုပေါ်က ဟင်းခပ်ထည့်ရင်း...

“နင်မသိပါဘူးဟယ်... ငါ့ကြောင့် နောက်တစ်ပွဲ ဓါတ်စက် ဖွင့်လိုက်သေးတယ်”

“ငါကြားပါတယ်... ဘယ်သူ့ကြောင့်မှန်း မသိတာ၊ ဒါတွေ ထားပါ၊ နင်ဘာဖြစ်တာလဲ... အိမ်မှာ နေရင်း မိတ်ကပ်နဲ့ နှုတ်ခမ်းနီနဲ့ ဘာလဲ... ဟိုညေ့သည်လာမယ်ဆိုတာ နင်ကြိုသိနေလို့လား... နင် အိမ်နေရင်း နှုတ်ခမ်းနီဆိုးတာ ငါ တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးပါဘူး”

“အဲဒါ နင့်အပူလား...”

“ဒါ ငါပူသင့်တယ်၊ ပူရုံမက လောင်တောင် လောင်သင့်တယ် ဟ”

“လောင်လောင်... လောင်ရုံမက ပြာကျအောင် ကျွမ်းပြီး လဲသေလိုက်၊ ငါ့နှုတ်ခမ်း ငါဆိုးတာ”

“ဟိုလူလာမှာ သိလို့ နင်အလှပြင်ထားတာပါဟာ”

ချိုင့်ဆင့်ရင်း...

“လာမှာသိလို့ မဟုတ်ဘူးဟေ့... သူလာမှ သူ့အမြင်မှာ ငါပို လှနေအောင် ကော်ဖီဝင်ဖျော်ရင်း အပေါ်တက် အလှပြင်လိုက်တာ ဟဲ့... ငါ့ကြောင်စုတ်ရဲ့”

“အဟမ်း...”

“ကျေးဇူးပြုပြီး လက်ထရင်း ဝင်ချင်လို့ပါ”

ရဲညီညီ ဖြစ်နေသည်။

“အယ်တော့... အဲ... အဲဒီနား ရောက်... ရောက်နေတာ

ကြာပြီလားဟင်”

“မကြာသေးပါဘူး ခင်ဗျာ... တစ်မိနစ်လောက်ပါ”

“ရှန်...”

သူမ တုန်ခန်ဖြစ်ရင်း အဖုံးကို ဂုတ်နှိပ်ပိတ်လိုက်ရာ...

“ဂျလပ်... ဂွမ်... ဖွမ်း... ဂလွမ်း”

“အယ်တော့”

“အား... အား...”

စတိုင်လ်ဘောင်းဘီခွဆုံ အထက်နား၊ အတိအကျ ညွှန်းဆို ရပါမူ ခါးပတ်အောက် သုံးလက်မလောက်နားသို့ မီးဖိုပေါ်က ပွက်ပွက် ဆူ ခပ်ထားသော သီးစုံဟင်းချိုင့်တစ်ခွက်လုံး ပစ်ကပ်လိုက်သလို ခွက် လိုက် မှောက်ကျသွားပါသည်။

အိမ်သာဝင်မည့် ရဲညီညီ မတ်တတ်ပင် ရှုတွေ့ ထွက်ကျလာခါ စွေ့စွေ့ခွန်ရင်း တအားအား တအံ့အံ့ ဆန့်ငင်ဆန့်ငင် အော်နေတော့ သည်။ လက်ပါ ဘေးဆန့်၍ တဂန့်ဂန့် တုန်လာသည်။ နုမော်လည်း မျက်လုံးအဝိုင်းသား ဘဲသေသေနေသည်။ အားမနာ ပါးမနာ တဟား ဟား အော်ရယ်လိုက်မိသူက ဇော်ဇော်။

ရဲမောင်မောင်နှင့် ဒေါ်တင်တင် အပြေးဝင်လာပြီး...

သူ့အစ်ကိုက ရေချိုးခန်းထဲ သူ့ညှီကို ဆွဲသွင်း... အတွင်း မင်းတုန်း ချလိုက်သည်။ ဂျလုတ်။

(ဟုတ်ကဲ့... အထဲက အရေးအခင်းကိုတော့ ကျွန်တော် လည်း မမြင်ရလို့ မရေးတတ်ပါ။ တွေးကြည့်တော်မူကြပါကုန်ဟု။)

အသန်း(၇)

“တိုတရားရုံး၏ခန့်ထည်သောလှေခါးမှ လေးယောက်သား ဆင်းလာကြသည်။ ရဲမောင်မောင်နှင့် သူ့ဇနီးမတူက ရှေ့မှ ဆင်းသည်။ နောက်က သူတို့နှစ်ယောက် ဆင်းလာခြင်းဖြစ်သည်။ ဂျူဂျူးလက်က လေးကို သူဖမ်းဆုပ်လိုက်သောအခါ အေးစက်နေသည်။

“လက်တွေ အေးနေပါလား ဂျူဂျူး”

“ဟုတ်တယ် မောင်၊ ခုနက လက်မှတ်ထိုးတုန်းကလည်း ဂျူးလက်တွေ တုန်နေတာ မောင်သတိမထားမိဘူးလား!”

“ဆောရီးကွာ... မောင်လည်း ရင်တွေ တုန်နေလို့ တုန်မိုး

ကြီးဖြစ်ပြီး ဘာကိုမှ မသိမမူမိဘူး၊ မောင်တို့ ချစ်သူအဖြစ်ကနေ အကြင်
လင်မယားဖြစ်သွားကြပြီနော်”

“အဲဒီလင်မယားဆိုတာကြီး ထည့်ထည့်မပြောနဲ့ကွာ၊ ရင်တုန်
ပန်းတုန် စကားကြီး. . .”

“မောင်ကတော့. . . အဲဒီစကားလုံးကို ခံတွင်းတွေ့နေတယ်၊
လင်မယားတဲ့. . . ဟင်းဟင်း”

ရှေ့က ရဲမောင်မောင်က သူ့စကားကို ကြားသွားသဖြင့်. . .

“အေးကွ. . . အာကာရ၊ ရှာရှာပေါက်ပေါက် ရှေးစကားကွာ၊
လင်မယားဘူးဆိုတော့. . . မယား၊ယားတဲ့သဘောလား. . . ဟား. . .
ဟား. . . ဟား”

“ကိုရဲရယ်. . . ဂျူဂျူးရှက်နေရတဲ့အထဲ ဘာတွေလျှောက်ပြော
နေတာလဲ!”

“ရပါတယ် မတူးရဲ့၊ ပြောပါစေ. . . ရှက်စရာမှ မဟုတ်ဘဲ၊
ရည်းစားဘဝမှာ အချစ်ကုန်ပြီး လင်မယားဘဝမှာ အရှက်ကုန်တယ်တဲ့”

“မောင်. . . အဲဒီလင်မယားဆိုတဲ့စကားကြီး ခဏခဏ ထည့်
မပြောပါနဲ့ဆို”

ရဲမောင်မောင်၏ကားပေါ် ရောက်သောအခါ. . .

“ကဲ. . . မင်္ဂလာဦး မနက်စာအတွက် ဘယ်ကို မောင်းရင်
ကောင်းမလဲ သတို့သား”

“ဘာစားချင်လဲ သတို့သမီး!”

“အို. . . မောင်ကလည်း၊ ဂျူဂျူးမသိဘူး”

“ကိုရဲ. . . မင်းက ဘီယာသောက်ဦးမှာလား!”

“နည်းနည်းပါးပါးပေါ့ကွာ”

“အင်း. . . စလာပြီ”

မတူးက မျက်စောင်းလှမ်းထိုးရင်း ပြောသည်။

“ဒါဆို ကမ်းနားလမ်း ရွှေဘဲကိုပဲ မောင်း”

“အေး. . . ဘဲကင်ကောင်းတယ်၊ နီးလည်း နီးတယ်”

ကုန်သည်လမ်းအတိုင်း မောင်းထွက်ခဲ့ကြသည်။ ပန်းခြံထောင့်
မီးပွိုင့်တွင် မီးနီမိ၍ ခဏရပ်နေစဉ်၊ ဘေးကို တက္ကစီတစ်စင်း ယှဉ်၍
လာရပ်သည်။

သူတို့ SURF ကားက အနည်းငယ်မြင့်သဖြင့် သူရော ဂျူဂျူးပါ
အမှတ်တမဲ့ တက္ကစီကားထဲ အကြည့်ရောက်သွားသည်။ နောက်က
ကူရှင်တွင် ပူးကပ်ထိုင်၍ ကောင်မလေးပခုံးကို ဖက်ထားသော
အသက်ခပ်ကြီးကြီး လူတစ်ယောက်၏ကိုယ်ဟန်ကို လှမ်းမြင်နေရ
သည်။ ဂျူဂျူးဘက် ကပ်ရပ်နေသော ကားအနေအထားမှို့ ထိုလူကြီး၏
ဦးခေါင်းနှင့်မျက်နှာက ကားခေါင်မိုးနှင့် ကွယ်နေသည်။ ကောင်မလေး
က ဒီဘက်က ထိုင်နေသဖြင့် သူမြင်ဖူးသလိုလိုမို့ ခေါင်းအနည်းငယ်
ငုံ့၍ ဟိုဘက်က ဖက်ထားသော လူကြီး၏မျက်နှာကို ငုံ့ကြည့်လိုက်
သောအခါ. . .

“ဟိုက်. . .”

ဂျူဂျူး၏ဖေဖေ ဦးကျော်ကျော်။

ဇတ်ခနဲပင် ဂျူဂျူး၏နောက်စေ့ကို လက်ဝါးနှင့် ဖမ်းအုပ်၍
ပါးစပ်ကလည်း. . .

“အမြန်နဲ့. . . ငုံ့ချလိုက် ဂျူဂျူး”

လက်ကလည်း ဂျူဂျူးခါးသေးသေးလေး (၄၅)ဒီဂရီ ကျိုးခါနီး
အထိ ပိချလိုက်သည်။ မီးပွိုင့်က ပြန်စိမ်းပြီ။ ဖြစ်ချင်တော့ ပြူးပြူးဘာမှာ

ဖြစ်ရင်း လှမ်းကြည့်နေသော သူ့ကို ဦးကျော်ကျော်က ကားအထွက်တွင် မြင်ဖြစ်အောင် မြင်သွားသည်။ ဟန်ချက်ပျက် လက်ရုတ်သည်။ ဘာလုပ်ရမှန်း မသိသဖြင့် ဟဲဟဲဟဲ့ သွားဖြိုပြရင်း . .

“ကိုရဲ . . အမြန် . . အမြန်မောင်း”

“ဝူး . . ဝေါ . . ”

တက္ကစီက ဆူးလေဘက် ကွေ့ဝင်သွားသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ မောင်”

ခေါင်းပြန်ထောင်ရင်း မေးတော့သည်။

“ရပ်ကွက်ထဲက အသိတစ်ယောက်ပါ၊ ဂျူးကို မြင်သွားရင် လျှောက်ဖုန်းမှာစိုးလို့”

“ဘေးမှာ . . . ဟိုတက္ကစီကားပဲ ရှိတာပဲ မောင်ရဲ့”

အမှန်အတိုင်းတော့ ဂျူးဂျူးမသိစေချင်။ သိကောင်းသော အရာလည်း မဟုတ်။

“ဟိုဘက် ပလက်ဖောင်းက လာနေလို့ပါ၊ မြင်များသွားလား မသိဘူး”

“ဘယ်သူလဲဟင်!”

“ဂျူးဂျူး သူ့ကို မသိပါဘူး၊ သူကတော့ ဂျူးကို သိတယ်၊ ဒီနေ့ လုပ်တာက အထူးလျှို့ဝှက်ဆိုတော့ ဘယ်သူမှ မသိလေ . . ပိုကောင်းလေ မဟုတ်လား!”

ဂျူးဂျူးက ဘာမှ ဆက်မမေးတော့သော်လည်း သူ့ဖေဖေ၏ ကိုယ်ဟန်နှင့် အပေါ်အောက် အဝတ်အစားများကို သတိများ ထားမိသွားမလား။ သူ့အပြုအမူနှင့် ဆက်စပ်တွေးလျှင် ဖြစ်နိုင်ချေသည် ဖွေးခနဲ ပေါ်နိုင်ပေသည်။ ကားရပ်၍ ရွှေဘဲအပေါ်ထပ် တက်ခဲ့ကြသည်။

“ဒီဘက်စားပွဲကို ကြွကြပါခင်ဗျာ”

နေရာယူပြီး ဘဲကင်ဘီယာ အရင်မှာ၍ မိန်းမတို့ကြည့်နေစဉ် မတူးနှင့်ဂျူးဂျူးက သန့်စင်ခန်း ဝင်ရန် ထသွားကြ၏။

“ကံကောင်းလို့ ကိုရဲရာ၊ မီးပွိုင့်မှာ ဂျူးဂျူးဘိုးတော်ကြီး တက္ကစီ လာယှဉ်ရပ်တယ် . . . သူ့မလဲ စမောလေးနဲ့၊ ဂျူးဂျူးကို မြင်သွားမှာလဲ ကြောက်၊ ဂျူးဂျူးမြင်သွားမှာလဲစိုး . . . ငါ့ရင်ကို ယောက်ယက်ခတ်သွားတာပဲ . . . ငါ့ကို မြင်တော့ ငါလည်း ဘာလုပ်ရမှန်း မသိလို့ ဟဲ . . ဟဲ ဆိုပြီး သွားပဲ ဖြိုပြလိုက်တယ်”

“ကောင်းတယ် ဟေ့ကောင်၊ မင်း သူ့အားနည်းချက်၊ သူ့ဝှက်ဖဲကို သိထားမြင်ထားတာ သိပ်ကောင်းတယ်၊ သူက မင်းကို ဂျူးဂျူးနဲ့ သဘောမတူဘူးဆိုရင် ဘွားတော်ဆီ အဲဒီဝှက်ဖဲ ငြိခနဲ ပြလိုက်ပေါ့ကွာ”

“ငါ မလုပ်ရက်ပါဘူးကွာ”

“ဟေ့ကောင် . . . Fittest Survive ဆိုတာ မင်းသိတယ်၊ အားသာသူ ရှင်ကျန်တာပဲ၊ ဒီတော့ သူများအားနည်းချက်ကို သိသင့်တယ်၊ မင်း အူတူတူ မလုပ်နဲ့ . . . ပြီးတော့ အရေးကြီးတာ ငါပြောမယ်၊ စားသောက်ပြီးရင် မင်းတို့လင်မယား ငါ့ကွန်ဒိုတိုက်ခန်း လိုက်ခဲ့၊ ငါတို့ လှိုင်မယား ဥပါယ်တံမျဉ်နဲ့ ရှောင်ပေးမယ် . . ”

“ဟာကွာ . . ”

“ဟေ့ကောင် . . . ဟာကွာတွေဘာတွေ လာလုပ်မနေနဲ့၊ ကြည့်သင့်တဲ့ကား စားသင့်တဲ့ဆေးတွေ ငါအကုန်စီစဉ်ထားခဲ့ပြီ”

“မကောင်းဘူးထင်တယ်”

“မင်းကွာ . . . မင်းလည်း သင်္ဘောသားပဲ၊ ဒီလောက်မနံနဲ့”

တောင်ကုန်းတစ်ကုန်းကို အခက်အခဲကြားက သိမ်းပိုက်ပြီးရင်...
ဟေ့ကောင် ကိုယ့်အလံ ကိုယ်စိုက်ရတယ်... ဒါပဲ၊ ဟိုမှာ ပြန်လာကြ
ပြီ... ကန်..."

ဤသို့ဖြင့် ပြည်ပြည်စုံစုံ ၀၀လင်လင် ပျော်ရွှင်စွာ စားသောက်
၍ ဘိလ်ရှင်းပြီးသောအခါ... (မစားရ သွားရည်ယိုမို့ ဖွဲ့ဆိုမနေတော့
ပါ) ရဲမောင်မောင်၏ကွန်ဒိုတိုက်ခန်းသို့ ရောက်လာလေသည်။

ကျူကျူးလည်း တစ်ခါရောက်ဖူးသည်။ ထိုစဉ်ကတော့ ချစ်သူ
ဘဝမို့ ချစ်သူတို့သဘာဝပေါ့။

(ဗျာ... အစ်ကို၊ ဟုတ်ကဲ့ အဲဒီသဘာဝကို သဘာဝကျကျ
ရေးပြလို့ရပါတယ်၊ ကွက်ကွက်ကွင်းကွင်း မုန့်တီဟင်းထဲက မုန့်တီဖတ်
လို့ပေါ့၊ ဟဲ... ဟဲ... သို့သော်လည်းတဲ့... အဲတဲ့... ဟုတ်ကဲ့... အဲ)

အခန်း(၈)

“ဟုတ်

ကဲ့ ဖေဖေ... သားတို့ အခုပဲ လာခဲ့ပါမယ်၊ တူးရေ
မေမေ ရေချိုးခန်းထဲ ချော်လဲလို့တဲ့ဟေ့”

ဟင်းဖုန်းပိတ်ရင်း အမျိုးသမီးနှစ်ဦး အိမ်နေ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး
အဝတ်လဲနေသော အိပ်ခန်းဝ၌ ရဲမောင်မောင် လာအော်သည်။

“အဝတ်အစား အပိုယူရဦးမလား ကိုရဲ”

“မလိုဘူးလေ... ပဲခူးအိမ်မှာ ကိုယ်ရောမင်းရော အဝတ်
အစားတွေ ရှိနေတာပဲ၊ လုပ်... ယူသင့်တာပဲယူ... သိပ်အရေးမကြီးပါ
ဘူးဆိုပေမယ့် ဖေဖေက တော်ရုံတန်ရုံဆို ဆက်လေ့မရှိဘူး”

“အတော်ပဲ... တူး အကျီမလဲရသေးဘူး၊ ဒါပဲ ဝတ်လိုက်
တော့မယ်နော်”

“ဘာဝတ်ဝတ် ငါ့မိန်းမက လှပြီးသားပါကွာ”

“ကဲ... ဂျူဂျူးတို့ အိမ်စောင့်ပေးကြဦးကွာ၊ ခုတလော ကွန်စိုတွေ ဖောက်ထွင်းခံနေရတယ်တဲ့၊ မင်းတို့ ရှိနေတော့ စိတ်ချလက်ချကို သွားလိုက်ဦးမယ်”

“ဘယ်တော့ ပြန်လာမှာလဲ မမတူး”

“ဟိုက အခြေအနေအရပ် ဂျူဂျူး၊ ညအိပ်ဖြစ်ရင် ဖုန်းဆက်မယ်”

သုံးယောက်သား အိမ်ရှေ့ထွက်လာတော့ အာကာရွှေက ဘောလုံးကျာနယ် ဖတ်နေသည်။ မတူး ထုတ်ပေးသော အိမ်နေ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ဂါဝန်နှင့် လှချင်တိုင်း လှနေသော ချစ်သူကို လှမ်းအကြည့်ရဲမောင်မောင်က မျက်နှာသေနှင့်...။

“မေမေ ရေချိုးခန်းထဲ ချော်လဲတယ်တဲ့ အာကာရေ၊ ပဲခူးပြေးလိုက်ဦးမယ်... ဖေဖေကတော့ စိတ်သိပ်မပူနဲ့ဆိုပေမယ့် မေမေက အသက်ကြီးပြီကွ...”

ပြောရင်း ကားသော့ကောက်ကိုင်သည်။ သူ့ကို အဓိပ္ပာယ်ပါပါတစ်ချက်ကြည့်သည်။ နှုတ်ဆက်ပြီး ရေးကြီးသုတ်ပျာပင် ခါတ်လှေခါးဆီ အပြေးဝင်သွားကြသောအခါ အခန်းတံခါးဝတွင် တံခါးရွက်တစ်ချပ်စီ ကိုင်ပြီး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်မှုထဲ မတ်တတ်ရပ် ကျန်ခဲ့သည်က လူဖိုနှင့် လူမ။

သက်ပြင်းငွေ့ငွေ့ကို မသိမသာ ပြိုင်တူချရင်း တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် တစ်ပေနှင့် သုံးလက်မ အကွာမှ လှမ်းကြည့်လိုက်မိကြသည်။ သူက သူမ ဆုပ်ကိုင်ထားသော ကျွန်းတံခါးရွက်ကို လှမ်းဆွဲယူသည်။

သူမ မသိစိတ်ကလား၊ သိစိတ်ကလား၊ တံခါးပိတ်သွားမှာကို အလိုလိုပင် ဆန့်ကျင်စိတ်ဖြင့် သူ့ဆွေယူနေသည့် ဆန့်ကျင်ဘက်သို့ မသိမသာ ပြန်တွန်းထားမိသည်။ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ၊ ခေါင်းကို ငုံ့ချထားလိုက်မိသဖြင့် မဟော်ဂနီ ဆံပင်ဖြောင့်များ သူမမျက်နှာရှေ့ဖုံးကာသူလို ဖြစ်သွားသည်။

သူက သူမ တင်းမာစွာ တံခါးကို ဆုပ်ကိုင်ထားသည့်သဘောကို နားလည်သည်။ တံခါးရွက် ကိုင်ထားသော လက်ဖမိုးနုနုပေါ် သူ့ဘယ်ဘက်လက်ကို အုပ်ကိုင်ရင်း ဖွဖွလေး ပွတ်သပ်ပေးရင်း ညာဘက်က တံခါးကို ဆွဲကြည့်သည်။ စကားလုံးမဲ့ ဘာသာဗေဒနှင့် သူမခေါင်းကို ငုံ့ရင်း ခါယမ်းသည်။ ဆံပင်ဖြောင့်ဖြောင့်ထွေးထွေးတွေ မွေးခနဲ လက်လက်ထသွားသည်။

သူမလက်ကို မောင် ကိုင်တွယ်နမ်းရှုံ့နေကျပါလေ။ သည်တစ်ခါ သူမလက်ဖမိုးပေါ်က မောင့်လက်ဝါးပြင်သည် ခါတိုင်းနှင့် မတူသော အတွေ့တစ်မျိုး ငွေ့ငွေ့လေး ထွက်နေသလားလို့၊ ဖွဖွလေး မထိတထိ ဆုပ်ကိုင်ပွတ်သပ်နေသည်ကပင် စိတ်ကို ကလိကလိ။

သူမကိုယ်သူမ ဘာကို ခေါင်းခါနေမှန်းမသိ၊ မဖြစ်မနေ သည်တံခါး ပိတ်ကိုပိတ်ရမည်။ ဒါကိုသိသော်လည်း သည်တံခါး ပိတ်သွားမှာကို ဘာကြောင့် အထိတ်တလန့် ဖြစ်နေမှန်းလည်းမသိ။

တံခါးရွက် ကိုင်ထားသော သူမလက်ကို ဖွဖွလေး ပွတ်သပ်၍ ဆုပ်အားပျော့လာအောင် လုပ်လေ တံခါးက ဆွဲယူ၍ပိုမရလေ ဖြစ်နေမှန်း သူရိပ်မိလာသောအခါ ဆွဲယူနေသော ညာလက်ကို တံခါးရွက်မှ ခါခွာလိုက်သည်။ တပြိုင်နက် သူမလက်ဖမိုးပေါ်က ဘယ်လက်ကိုလည်း ကြွလိုက်သည်။ ခါယမ်းနေသော ဆံပင်တွေ ငြိမ်သက်သွား

သည်။ သူနှင့်သူမကြား၌ ချိုချိုအီအီ လေထုပါးပါးသာ ခြားနေသည်။

ကျီခနဲ ရှေ့သံဘာဂျာတံခါးရွှေသံ ကြားသည်။ ဟုတ်သား၊ ကျွန်းတံခါးရှေ့က လုံခြုံရေးဘာဂျာတံခါး အရင်ပိတ်ရမည်။ မောင် ဂလောက်ခနဲ သော့ခတ်သည်။ သူမကို ငဲ့၍ အကဲခတ်သည်။ ဆံပင် တွေကြားက သူမ မော့ကြည့်တော့... သဘောသားဆိုသော်လည်း အရက်ပြင်း မသောက်၊ ဆေးလိပ်မသောက်၊ ကွမ်းဘယ်တုန်းကမှ မစား သော မောင်မျက်နှာဖြူဖြူနုနု၊ နှုတ်ခမ်းရဲရဲ၊ သွားဖြူဖြူ နက်မှောင်၍ ဆက်လုခမန်း မျက်ခုံးထူထူနှင့် အင်မတိ အင်မတန် အားရှိသော မောင် အကြည့်လက်လက်များ။

မသိမသာ နှုတ်ခမ်း တဆတ်ဆတ် တုန်နေသော ဆေးဆိုးပန်း ရိုက်မျက်နှာလေး၊ သူ့နှုတ်ခမ်းရှေ့ ဆယ့်လေးလက်မအကွာမှာ ဖူးဖူး မော်မော် ပွင့်လန်းနေသည်။

ပြင်ပ လူကမ္ဘာကြီးနှင့် သူတို့နှစ်ဦးတည်း သီးသန့်ပိုင်ဆိုင်သည့် ဆိတ်ငြိမ်ကမ္ဘာကြီးကို ခြားထားသည့်တံခါးဝ။ သည်တံခါးရွက် ချက်ခနဲ ပိတ်သွားသည်နှင့် အဆုံးအစမဲ့ လွတ်လပ်သော သီးခြားကမ္ဘာ... သီးခြားကောင်းကင်...။

သူလည်း ရင်တွေ တလှုပ်လှုပ် ခုန်လာသည်။ ချစ်သူ၏လုံးလုံး ကျစ်ကျစ် လက်မောင်းနှစ်ဖက်ကို ဖွဖွညင်ညင် သူလှမ်းဆုပ်၍ ရင်ခွင်ထဲ ဆွဲသွင်းလိုက်သည်။ တွန့်ဆုတ်ကြောက်ကန်စွာ မာတောင့်တောင့် ပါလာသည်။

ကျောပြင်မွတ်မွတ်ကို ပွတ်သပ်ရင်း လက်တစ်ဖက်က ခါး ကျင်ကျင်ကို သိမ်းပွေ့၍ ခန္ဓာကိုယ်ထဲ နစ်မြှုပ်ဝင်လာအောင် ပို၍ နစ်မြှုပ်ဝင်လာအောင် ပွေ့ဖက်နေမိ၊ ချစ်သူ၏အိမ်ကိုမှတို့ အေးစက်

နေဆဲ၊ ကြောက်လန့်၍ တောင့်တောင့်တောင့် မာတာတာ ဖြစ်နေဆဲ။

ဂျူးကြောက်တယ် မောင်၊ အဲလောက်ကြီး ဖက်ထားတာကို ပိုကြောက်တယ်၊ တံခါးရွက်လည်း လက်မလွှတ်ရဲဘူး၊ နှစ်ယောက်တည်း အရမ်းလွတ်လပ်တဲ့နေရာကြီး၊ ပြီးတော့ သိပ်သီးသန့်ဆန်နေတာကြီးကို ဂျူးကြောက်ပါတယ် မောင်... နောက်ပြီး လင်မယားဆိုတဲ့စကားကြီး၊ ဟင့်အင်း... အဲဒီလက်ဝါးပြင်... ခုနက ဂျူးလက်ဖမ်းပေါ်က မောင် လက်ဝါးပြင် အဲဒီလက်ဝါးပြင်က စွမ်းအင်တွေ... ဟင့်အင်း... ဟင့်အင်း... အဲဒီလက်ဝါးက စွမ်းအင်မျိုး ပြင်းအားမျိုးနဲ့ မောင် ဂျူး အရေပြားအားလုံးအပေါ် ကြက်သီးတစ်ခင်း စိုက်ပျိုးနေတယ်၊ ဟင့်အင်း... ဂျူးရအောင်ငြင်းမယ်... ဟင့်အင်း... အိုး...

ခါတိုင်းဆို ပြန်ဖက်နေကျ ချစ်သူလက် သူ့ကျောပြင်... လည်ဂုတ်ပေါ် တက်မလာသေး၊ သည်လောက်ဆို မော့လာ၊ မျက်နှာ... သူ့ရင်ခွင်မှာ မော့လာနေကျ နှုတ်ခမ်းလွှာ၊ ကြောက်နေတာလဲကွာ... နမ်းရုံလေးပါ၊ မင်းနာကျင်နေတာ ဘာမှမလုပ်ပါ... မင်းအလိုမတူရင် မောင်ဘာမှမယူရက်ပါ၊ သွားပြီ။

“ဂျူး... မောင်နမ်းရုံလေး နမ်းမှာပါကွာ”

သူ့အမြင်နှင့် သူ့ရင်ခွင်တွင် ချစ်သူ့ဆံပင်တွေ လှိုင်းတွန့် တွန့်ခါသွားပြန်သည်။ အိမ်ကနေသော ပိုးသားပါးပါးဂါဝန်အောက်က ထိုပိုးသားထက် အိမ်ကနေသော ကျန်းမာရေးနှင့် ပြည့်စုံသည့် ချစ်သူ၏ ကိုယ်လုံးလေးကိုသာ နေရာမလပ် ခပ်ဖွဖွ စမ်းရင်း ရင်ခုန်နှုန်း သုံးဒဿ မခြောက်ဆ ကျော်လာနေသည်။

“မောင်... နမ်းရုံပဲ နမ်းနော်... ဂျူးကြောက်တယ်”

“တံခါးပိတ်လိုက်လေ...”

“ဟင့်အင်း... မဝိတ်ဘူး”

“ဒါဆို မော့လေ...”

သူမ တဖြည်းဖြည်းချင်း ခေါင်းမောလိုက်မိသည်။ ဘီယာနဲ့ သင်းသော မောင့်ခံတွင်းလေသည် တဖြည်းဖြည်း နီးကပ်လာသည်။ သူမ မောင့်မျက်နှာကို မျက်လုံးအပြူးသားနှင့် မမြင်ဖူးသလို မော့ကြည့် နေမိစဉ်...

နွေးခနဲ အိခနဲ လာထိသော နှုတ်ခမ်းဘီယာနဲ့ကြောင့် ချက်ချင်းမတုန်ပြန်ဖြစ်သော်လည်း ခဏသာ ကြာသည်။ ဘီယာနဲ့ ပျောက်သွားသည်။ ခုနက လက်ဝါးပြင်နှင့် မောင်စိုက်ပျိုးခဲ့သော ကြက်သီးခင်းသည်လည်း အနမ်းမိုးကြောင့် တိုး၍တိုး၍ဖွံ့ဖြိုးလာသည်။ ရှိကလက်တွေ မောင့်ကျောပြင်နှင့် မောင့်လည်ဂုတ်ဆီ မြောက်မတက် မှေးမှေးလိုလိုပင် ဂျလက်ခနဲ မြည်အောင် တံခါးရွက်ကို သူမကိုယ်တိုင် ဖျက်သား ဖြစ်သွားသည်။ ခဏအကြာ လေသံနှင့် မျက်လုံးမှိတ်

ဆိတ်ငြိမ်က

ပိတ်သွားမောင် မရဘူး... မရတော့ဘူး”

သီး “ဘာကိုလဲဟင်!”

“မတ်တတ်ရပ်လို့”

စွေခနဲ သူမကိုယ် မြောက်တက်သွားသည်။

အနမ်းပျက်မည်စိုး၍ မောင့်လည်ပင်းကို သူမဆွဲခိုလိုက်သည်။

ဆွဲခိုလိုက်ရသည်။

... အခြားသားမိပုဂ္ဂိုလ်မခန့် ခြောက်ရာမှာ ခြောက်ရာလောက်ကတော့ ခုနက

“ပြီးပြီကြားလည်းကောင်း၊ လူကလေးပျိုမိနဲ့ ပိုမိုကောင်း”

“ဟေ့ဟေ့ဒီလေးကလေးဟာ ခြောက် ဟေ့ဟေ့ဟေ့ဟေ့... ဟေ့ဟေ့”

... အဲဒီလိုကြိုက်စရာ ခုနက

“ဟေ့ဟေ့ဟေ့ ခြောက်ရာခန့်လောက်ကတော့... ဟေ့ဟေ့”

ဒီဟေ့ဟေ့ဟေ့ ကလေးပျိုမိနဲ့ ခြောက်ရာခန့်... ဟေ့ဟေ့ဟေ့

အသန်း(၉)

“ဟေ့ဟေ့ဟေ့ ဟေ့ဟေ့ဟေ့”

... ဟေ့ဟေ့ဟေ့ဟေ့ ဟေ့ဟေ့ဟေ့ဟေ့ ဟေ့ဟေ့ဟေ့ဟေ့ ဟေ့ဟေ့ဟေ့ဟေ့

... ဟေ့ဟေ့ဟေ့ဟေ့ ဟေ့ဟေ့ဟေ့ဟေ့ ဟေ့ဟေ့ဟေ့ဟေ့ ဟေ့ဟေ့ဟေ့ဟေ့

... ဟေ့ဟေ့ဟေ့ဟေ့ ဟေ့ဟေ့ဟေ့ဟေ့ ဟေ့ဟေ့ဟေ့ဟေ့ ဟေ့ဟေ့ဟေ့ဟေ့

... ဟေ့ဟေ့ဟေ့ဟေ့ ဟေ့ဟေ့ဟေ့ဟေ့ ဟေ့ဟေ့ဟေ့ဟေ့ ဟေ့ဟေ့ဟေ့ဟေ့

“ဟေ့ဟေ့ဟေ့ဟေ့ ဟေ့ဟေ့ဟေ့ဟေ့ ဟေ့ဟေ့ဟေ့ဟေ့ ဟေ့ဟေ့ဟေ့ဟေ့”

“ဟေ့ဟေ့ဟေ့ဟေ့ ဟေ့ဟေ့ဟေ့ဟေ့ ဟေ့ဟေ့ဟေ့ဟေ့ ဟေ့ဟေ့ဟေ့ဟေ့”

... ဟေ့ဟေ့ဟေ့ဟေ့ ဟေ့ဟေ့ဟေ့ဟေ့ ဟေ့ဟေ့ဟေ့ဟေ့ ဟေ့ဟေ့ဟေ့ဟေ့

... ဟေ့ဟေ့ဟေ့ဟေ့ ဟေ့ဟေ့ဟေ့ဟေ့ ဟေ့ဟေ့ဟေ့ဟေ့ ဟေ့ဟေ့ဟေ့ဟေ့

သူ ပြန်ထွက်ရတော့မည်။ သတ်မှတ်ရက် နံနက် ကြေညာပြီး

တိုင်ပင်စရာက ညီမလေးပဲရှိသည်။

“ညီမလေး... ကိုကိုပြောစရာရှိတယ်၊ နင် ဘယ်သူ့ကိုမှ

မပြောပါဘူးလို့ ကတိပေးရမယ်”

“ပေးပါတယ် ကိုကိုရယ်၊ ပြေးကြည့်မှ ဆိုးတိုင်ပင် ကောင်း

တိုင်ပင် ဒီမောင်နှမနှစ်ယောက်ပဲရှိတာ”

သူ့အတုစဉ်းစားသေးသည်။

ပြီးမှ ပိုမိုကောင်းအံ့ဆွဲသော သော့ခတ်ထားသော အကောင်းစား

www.burmeseclassic.com

အဖိုးနှင့် လက်ထပ်စာချုပ်ကို ဆွဲထုတ်၍ နုမော်ကို လှမ်းပေးရင်း. . .

“ကိုကိုတို့ နှစ်ဦးသဘောတူ လက်ထပ်ထားကြပြီးပြီ”

“ဟယ်. . . ကောင်းပါတယ်၊ အဲဒါ လုပ်ထားသင့်ပါတယ်”

နုမော် ဖတ်ကြည့်ရင်း. . .

“အင်. . . သက်သေက ကိုရဲမောင်မောင်တို့ လင်မယားပဲ”

“အေးလေ. . . နှုတ်လုံတာရယ်၊ ကူညီမှာရယ်က သူတို့လင်မယားပဲ ရှိတာကိုး”

နုမော် ပြောသင့်မပြောသင့် ချိန်ဆရင်း ခဏတွေနေသည်။ နောက်ဆုံးတော့ ကိုယ်နဲ့ကလည်း ဘာမှမဖြစ်သေး၊ ပြီးတော့ ကိုရဲမောင်မောင်နှင့် ကိုကိုကလည်း သူငယ်ချင်းအရင်းတွေမို့ ကိုကိုကိုတိုင်ပင်သင့်သည်ဟုပင် ဆုံးဖြတ်သည်။

“ကိုကို. . . ညီမလေးလည်း ကိုကိုကို တစ်ခုတိုင်ပင်ချင်တယ်”

“တစ်ခုမဟုတ်ဘူး. . . အကုန်တိုင်ပင်လိုရတယ်”

“ကိုရဲမောင်မောင်ရဲ့ညီ ကိုရဲညီညီလေ. . . သိလား၊ ညီမလေးဈေးသွားတာ လာလာစောင့်ရင်း မုန့်ဟင်းခါးဆိုင် လိုက်ထိုင်တယ်. . . သုံးခါရှိပြီ”

“နင့်ကို ရည်းစားစကား ပြောလို့လား!”

“ရည်းစားစကားစစ်စစ်တော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့၊ ရည်စားစကား ဆန်ဆန်တွေတော့ ပြောတယ်၊ ဥပမာ. . . မင်းသားနေတိုး ကြိုက်လား ကြိုက်တာပေါ့လို့ ဆိုတော့. . . တချို့က ကျွန်တော့်ကို နေတိုးလေးလို့ ပြောကြတယ်. . . ဟဲ. . . ဟဲ. . . ဆိုတာမျိုးပေါ့”

“အဲဒီကောင်က ငပွေးလို့ သူ့အစ်ကိုကိုယ်တိုင် ပြောတာနော်၊ ပြီးတော့ နင်အရမ်းငယ်သေးတယ် မိနဲ့၊ ဒါတွေ စဉ်းစားရမယ့်အရွယ်

မဟုတ်သေးဘူး”

“အွန်. . . ညီမက ဆယ်တန်းတောင် ပြေးထားပြီးပြီ၊ မမတို့ ပြောတော့ ကိုးတန်းကျောင်းသူဘဝမှာ ကိုကိုနဲ့ စကြိုက်တာတဲ့”

အာကာ နည်းနည်းနင်သွားသည်။

အမှန်က ဂျူဂျူး ရှစ်တန်းပြေးထားကတည်းက သူ စာပေးခဲ့သည်လေ။

“အေး. . . ကိုးတန်းမှာ သူ့အပြေပေးပေမယ့် စာနဲ့ပဲ ပေးတာ၊ ဘယ်မုန့်ဟင်းခါးဆိုင်မှ အတူတူ မထိုင်ဖူးသေးဘူး၊ ဘယ်ပန်းခြံမှလည်း လျှောက်မသွားဖူးဘူး၊ ပြီးတော့ ဖေဖေတို့မေမေတို့ ပါးစပ်နဲ့ သဘောတူထားတဲ့ ဇော်ဇော်ရှိတယ်လေ. . . ဇော်ဇော်လို လူအေးလူတော်နဲ့ပဲ ငါသဘောတူတယ်”

“ရင်ခုန်စရာ တစ်ကွက်မှ မရှိဘူး၊ သူငယ်ချင်းစိတ်ပဲ ရှိတယ်”

“ဟိုကောင်က လူရှုပ်လူပွေ၊ မကျမ်းကြေ ဖြစ်နေနိုင်တယ်”

“ဘာလဲ. . . မကျမ်းကြေဆိုတာ”

“မိန်းမတွေရဲ့အကြောင်း အူမချေးခါး သိနေနိုင်တယ်၊ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့အကြိုက်ကို နားလည်တယ်၊ အဲဒါမျိုး ပြောတာ”

“ဟာဟ. . . အဲလိုမျိုးဆို ပိုမကောင်းဘူးလား!”

“တော်ပြီ မိနဲ့. . . နင်က ငါ့ကို တိုင်ပင်တာလား၊ ကြိုက်တာလုပ်ခွင့်လိုင်စင်ကြိုတောင်းတာလား!”

“တိုင်ပင်တာပါ ကိုကိုရယ်၊ ညီမလေး မိကောင်းဖခင် သားသမီးပါ”

“ဒါဆို သဘောပြန်မတက်ခင် ဖေဖေနဲ့မေမေတို့ကို ငါနဲ့ ဂျူဂျူး မေတ္တာမျှနေကြောင်း တိုးတိုးတိတ်တိတ် ပြောပြခဲ့ချင်တယ်၊ နင့်သ

www.burmeseclassic.com

ဘောက ဘယ်လိုလဲ!"

“မေ့မေ့က ဒေါ်ခင်မမကို တော်တော် အံ့အကြွေလန်နေတာ၊ မမကျွန်းကိုလည်း နှင်တင်တင်ပဲဆိုတော့ ဖွင့်တိုင်ပင်သင့်တာက ဖေဖေပါ၊ ယောက်ျားချင်းပဲ... ဖေဖေကို အရင်ဖွင့်ပြော၊ လက်ထပ်ထားတာ မပြောနဲ့ဦးပေါ့၊ ဖေဖေက စည်းရုံးရတာ၊ လွယ်ပါတယ်၊ မေမေ့ကို ဖေဖေကပဲ ဖွင့်ပြောပြီး အသိပေးလိမ့်မယ်... မကောင်းဘူးလား!”

“အေး... အဲဒါပဲ ကောင်းတယ်”

“အပြင်မှာ တိုင်ပင်နော်... ဖေဖေကတော့ လိမ္မော်တို့ စင်ငွေ ကောင်းတဲ့ သားကြီး ခြံရံသာကို စိတ်ဖြူငြင်အောင် လုပ်လေ့မရှိပါဘူး”

“မိန်း... နှင်ဟာ လူကြီးလေးလိုပဲ”

“ခနုပြောတော့ ငယ်သေးတယ်ဆို”

“ဟေ့မိ... အတွေးကို လူကြီးလို ပြောတာတဲ့”

“ဟေ့မိ... အမျိုးမျိုးပဲ”

“ဟေ့မိ... အဲဒါပဲ ကောင်းတယ်”

“ဟေ့မိ... အဲဒါပဲ ကောင်းတယ်”

“ဟေ့မိ... အဲဒါပဲ ကောင်းတယ်”

“ဟေ့မိ... အဲဒါပဲ ကောင်းတယ်”

“ဟေ့မိ... အဲဒါပဲ ကောင်းတယ်”

“ဟေ့မိ... အဲဒါပဲ ကောင်းတယ်”

“ဟေ့မိ... အဲဒါပဲ ကောင်းတယ်”

“ဟေ့မိ... အဲဒါပဲ ကောင်းတယ်”

“ဟေ့မိ... အဲဒါပဲ ကောင်းတယ်”

“ဟေ့မိ... အဲဒါပဲ ကောင်းတယ်”

“အဲဒါပါပဲ ဖေဖေ သားတို့ လူငယ်ချင်း မေတ္တာမျှနေကြတာ ကြာပါပြီ၊ ဘယ်လိုခွဲခွဲ မကွဲဖို့လည်း ဘုရားမှာ သစ္စာရေ သောက်ပြီးကြ ပါပြီ”

ဘုရားနှင့်သစ္စာကို ပုဏ္ဏားတိုင်ဖြစ်အောင် ဆွဲထည့်မှ အခင်း သာမည်မို့ မေတ္တာပါရမီ ဖြည့်ဆည်းနေသည့် ဝေနေယျာပုထုလှဲလေး အား ခွင့်လွှတ်တော်မူပါဘုရား။

“အိမ်း... လူငယ်ချင်း မေတ္တာမျှနေပေမယ့် လူကြီးချင်းက ကူညီနဲ့ မစွန့်ခွာ မျှနေကြပြန်တော့... အင်း... ဒီအခင်းဟာ ခက် တော့မယ် သား၊ ဖေဖေ သားတို့အခြေအနေကို တစေ့တစောင်းတော့ အကဲခတ်ရင်း ရိပ်မိနေခဲ့ပါတယ်... ”

မင်းအမေကို ဖေဖေက အသိပေး စည်းရုံးပေးပါလို့ သားက အရေးဆိုပေတယ်... ‘ကရွေ့မော် ကျွန်မတို့သားကြီးနဲ့ ဟိုခင်မ သမီး’

ခပ်ယုံယုံကောင်မလေး အနေအထိုင်နဲ့ အပြောအဆိုအကြည့်တွေ . . ကျွန်မ သိပ်မသင်္ကာဘူး လို့ စပြောလာတာက မင်းအမေကွ၊ ဂျူဂျူ အဲသည်တုန်းက ဆယ်တန်းမအောင်သေးဘူး”

ဖေဖေကို စစ်ကူတောင်း၍ မေမေဆိုသော တောင်ကုန်းကို တိုက်မည်ကြံခါမှ သူလက်နက်ချထားကြောင်း ကြေညာနေသည်။

“ခုတော့ Third Year ပဲ ရောက်နေပြီ ဖေဖေရာ၊ အရေးကြီးတာက မေမေသဘောတူဖို့ရယ် ဂျူမိဘတွေနဲ့ ငြိမ်ချမ်းရေး ပြန်တည်ဆောက်ဖို့ မေမေဘက် စတင်ကမ်းလှမ်း”

“ဟိုးထား သား . . သူ့ကို အရပ်ပျက်မ၊ ဇာတ်ပျက်မလို့ ပြောထားတာ တစ်သက်မကြေဘူးတဲ့၊ ငြိမ်းချမ်းရေးကို ဟိုဘက်က ခူးထောက်ပြီး လာဆွေးနွေးရင်တောင် စဉ်းစားဦးမယ်တဲ့၊ မင်းအမေက စနေသမီး . . စိတ်ကြီးတယ်သား . . ”

“ဖေဖေက မေမေအပေါ်မှာ ဩဇာရှိပါတယ် ဖေဖေ၊ သားက ရင်ကွဲပက်လက် လာတိုင်ပင်တယ်ဘာညာဆို မေမေ သဘောတူလာမှာပါ၊ မေမေသဘောတူတယ်ဆိုတဲ့ အချက်တစ်ချက်ပဲ သားလိုချင်တာပါ၊ ဖေဖေကတော့ သဘောတူပြီးသားပေါ့နော် . . ဒီလိုပဲ ဂျူကို သားသတင်းပေးလိုက်မယ်”

“သိပ်ဆန္ဒမစောနဲ့ သား . . . ဖေဖေက သဘောတူတယ်ပဲထား၊ မင်းမေမေက ဗီတိုအာဏာနဲ့ ပယ်ချရင် ဘာမှ ဖေဖေ မတတ်နိုင်ဘူး”

သူ သက်ပြင်းမှုတ်ရင်း . . .

“ဒီလိုဆို သားနိုင်ငံခြားသူယူ၊ နိုင်ငံခြားမှာပဲ နေပစ်လိုက်မှာနော်၊ စလုံးမှာ သားကို ခိုက်နေတဲ့ ကပ္ပလီမချောချောတစ်ယောက်ရှိ

တယ်”

“ဟင် . . . ကပ္ပလီမ ဟုတ်လား!”

“အရမ်းလှတာ ဖေဖေ၊ မင်းသမီး ဟယ်လီဘယ်ရီစတိုင်”

“မင်းကွာ . . မဲပြာနှုတ်ခမ်းပြ မျိုးနွယ်စုကိုများ”

“မေမေ့ကို သဘောတူပါတယ်ဆိုတဲ့စကား ရအောင် ဖေဖေ မစည်းရုံးနိုင်ရင် သား အဲဒီကပ္ပလီမကို ယူဖြစ်လိမ့်မယ် ဖေဖေ”

“မင်း ဘာလို့ ဒီလောက်အရေးကြီးနေတာလဲ သား!”

“သားက ပြန်ထွက်ရတော့မယ်လေ . . နှစ်အိမ်စစ်ခင်းထားတော့ ဂျူဂျူကို သတင်းတစ်ခုနဲ့ သားက ထားခဲ့ရမှာ၊ ကိုယ့်ဖေဖေရော မေမေရော ဖွင့်ပြောပြီးပြီ ဂျူးရေ . . ကိုယ့်မိဘတွေက သဘောတူတယ် . . .

ဒီသတင်းလေးတော့ ထားခဲ့ပါရစေ ဖေဖေရယ်၊ သူလည်း အဲဒီသတင်းနဲ့ သူ့မိဘကို တဖြည်းဖြည်း နားချယူလိမ့်မယ် . .

ဖေဖေစဉ်းစားကြည့်လေ၊ သားရှင်က သဘောမတူနိုင်ဘူး စကြေညာရင် ဟိုဘက်က ငဲ့ကွဲသလို ထကွဲတော့မှာပေါ့၊ ဒါကြောင့်ပါ ဖေဖေရယ်၊ မေမေ့ကို ဖေဖေ ရအောင်ပြောပေးပါ”

လက်ကျန် လက်ဖက်ရည်ကို ဦးရွှေမော် မော့ရင်း . .

“အိမ်း . . စည်းရုံးကြည့်ပေးမယ်၊ ရမရတော့ မသိဘူး”

“ဖေဖေဩဇာ ရှိပါတယ်၊ မေမေ့ကို ဖေဖေနိုင်ပါတယ်”

“ဟေ့ကောင် . . သားအဖချင်း ဒီနေရာမယ် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ငါပြောထားသင့်ပြီ၊ မင်းအမေနဲ့ငါ စည်းကတည်းက သစ္စာဆိုထားတဲ့ ပဋိညာဉ်ရှိတယ်၊ မိန်းမ လူရှေ့သူရှေ့ သားသမီးရှေ့မှာ ငါဩဇာပြမယ် အနိုင်ယူမယ်၊ နောက်ကွယ်မှာ အားလုံး မင်းဩဇာ၊ အားလုံး မင်းအနိုင်

နတ်ရွာမိုး

“ဖေဖေ . . . အဖြေအမြန်သိချင်တယ်”

^{၁၁}အိမ်... ကပ္ပလီမနဲ့ ကိုင်ရင်တော့ အဆင်ပြေလိမ့်မယ် ထင်

တပ်

ဤသို့ဖြင့် . . .

□ □ □ □

လေးသိပ္ပံကဏ္ဍခေါ်တွင်၍ ခံလွှာခံယူလက်ချခံ ဟိုထူးကိုပြုဆို ကဏ္ဍ
 ပေါ်ထွန်းလို့ ကဏ္ဍခံခံယူ ခံလွှာ

နွဲ့နွဲ့ထူထူနဲ့မြမ နုထူလင်ထူပုခ ဝှိုက်ပျံ့လင်ပျံ့လင် . . . လိမ္မော်ခရိုင်။”

"ယမးဣန္ဒြေမိတ္တံ ဌိတိနန္တံ . . . နိဗ္ဗာနံ"

မြစ် နှုတ်လုပ်လေ့ရှိသော အချို့သော အခြေအနေအထားများကို ပြောပြလေ့ရှိသည်။

[illegible]

“ਉਦਘੋਸ਼ਣਾ”

ဒီအခါကတော့ နောက်ထပ်လည်း ပြန်မသွားဘဲ အနီး . . .နိပ်”

“...ដើម្បីដឹងពីការប្រែប្រួល... ក្នុងការប្រើប្រាស់ប្រព័ន្ធនេះ”

ဒို့ဏဝ ငါမနုဿဒိဉာဏိ ဇာတိယဇိတ ဖြိဒ္ဓိဇိတ ဝိပဿိန္ဒ

“ဦးစီးဌာနချုပ်၊ ဦးစီးဌာန၊ ဦးစီးဌာန”

အာဏာရွှေ၏အဖေ ဦးရွှေမော်ရာ၊ ဂျူဂျူး၏အဖေ ဦး

ကျော်ကျော်ပါ အိလိယံက ဝါသနာအိုးများဖြစ်ကြသည်။ မထိုးရ မနေ

နိုင်ငံတွေဖြစ်ကြသည်။ ကျူးမကိုင်ရဲ မနေနိုင်သူတွေဖြစ်ကြသည်။

ဓမ္မာရုံနှင့် ငါးအိမ်ကျော်တွင် ခုံကြီး(International) နှစ်ခုံ

ယှဉ်၍ချထားသော ဘီလီယံကံရံရှိသည်။

စစ်မဖြစ်မီက (စကားလုံးစစ်ကို ဆိုလိုသည်) သူတို့နှစ်ဦး ဤ

တွင် ထိုးနေကျ။ လက်ရည်ကလည်း သူ့မသာ ကိုယ်မသာ (သူ့စာပေ)

ကိုယ့်ဈာပနာ သူ့အသုဘ၊ ကိုယ့်အသုဘ) မို့ တစ်ခါတစ်လေ အိမ်က

ထမ်းချီ၍ လိုက်ပို့ရသည်အထိ ထိုးဖြစ်ခဲ့ကြသည်။

စစ်ဖြစ်ပြီးတော့ ဂျာမနီလို ကိုရီးယားလို ဗီယက်နမ်လိုပဲ

သတ်မှတ်ပေးရန်လည်း တောင်မြောက်ကွယ်ကသွားသည်။ ခုနစ်

အနုကြာ-လောင်းကန်ခုံတွင် ပျက်ကွက်တောင်ပိုင်းသားတွေနှင့် ငါးကောင်

ကျော်က ထိုးမြဲထိုးသလို မြောက်ဘက်ခုံတွင် ရပ်ကွက်မြောက်ပိုင်းသား
တွေနှင့် ဦးရွှေမော်က ထိုးသည်။

“ကိုရွှေမော်... ကျော်ကျော်ကို ပေါက်တော့ မချန်ထားခဲ့နဲ့
နော်... ခုနစ်စဉ် လွမ်းသွားမယ်”

“ဟောသလို အင်းနော့လေး ထည့်ပြီးရင်... တစ်ကျူနဲ့ ရွှေ
မော် ပွဲသိမ်းတတ်တာလည်း သိလျက်နဲ့ ကျော်ကျော်ရယ်၊ ကဲ...
မော်ဖူးစေ”

“အို... ထိမှာ မဟုတ်တာကို ဒီလောက်ကြီး ကြာအောင်
ချိန်နေရတယ်လို့... ဟောဟော... ပြောရင်းဆိုရင်း...”

“ခုံပိတ်ရင် စက်ရှင်ဖိုး တစ်ညဉ့်စာ ငါရှင်းပေးခဲ့မယ် ကျော်
ကျော်၊ မင်း တညဉ့်လုံး ကျင့်လိုက်ဦး”

“ကိုရွှေမော်ကြီး အဲဒီတစ်လုံးကတော့ ခင်ဗျားတန်းဆင်းဖို့ဆီ
ရောက်သွားပြီ၊ နောက်ပေါက်လေးတွေနဲ့ပဲ ထိုးတော့”

စသည်ဖြင့် သူတို့နှစ်ယောက် စကားနိုင်လုရင်း ရိရင်း ထေရင်း
ထိုးခဲ့ကြသည်။

ထိုးသားတွေရော ပရိတ်သတ်ပါ ဝါးခနဲ ပွဲကျအောင် ဟားခနဲ
အံ့သြအောင်ပင် ဘိလိယက်ထိုးခြင်းသာမက စကားစစ်ပါ ပြောင်
မြောက်စွာ ထိုးခဲ့ကြသူများဖြစ်သည်။

တချို့ ဘိလိယက်ထိုးတာ ကြည့်ဖို့ထက် သူတို့နှစ်ဦး၏အခြေ
အတင်စကားလုံးတွေ ပြက်လုံးတွေ သရော်စကားတွေကို နားထောင်
ရန် လာကြသည်အထိ ဖြစ်ခဲ့ကြဖူးသည်။

ယနေ့လည်း သူတို့နှစ်ဦး ဘိလိယက် ထိုးနေကြသည်။ ဟုတ်ကဲ့
တောင်ဘိလိယက်တွင် ဦးကျော်ကျော်၊ မြောက်ဘိလိယက်တွင် ဦးရွှေ

မော်၊ သူ့အဖွဲ့နှင့်သူ ယခင်လိုပင် တသွင်သွင် စကားပြော၍ မနက်ခင်း
မှသည် နေ့ခင်းထမင်းစားချိန် ကျော်လာသည်အထိ တဖျောင်းဖျောင်း
ထိုးနေကြသည်။

ဖြစ်ချင်တော့ မြောက်ဘိလိယက် ဦးရွှေမော် ယနေ့ လက်တွေ့
နေသည်။ အာရှင်နေသည်။ နိုင်နေသည်။ ပြောတိုင်းဖြစ် လုပ်တိုင်းရ
ဖြစ်နေသည်။

ယနေ့မှပင် တောင်ဘိလိယက် ဦးကျော်ကျော် အလွဲလွဲ
အချော်ချော်ဖြစ်နေသည်။ မနက်ကတည်းက ဆက်တိုက်လိုလို ရှုံးနေ
သည်။ ဒေါသဝင်နေသည်။

ရှုံးသူထုံးစံအတိုင်း ဟိုဘက်ခုံက ဦးရွှေမော် ရိလုံး၊ ရွဲလုံး၊
ထေလုံးတွေက သူ့ကို စောင်းမြောင်းပြောဆိုနေသည်ဟု ထင်လာ
သည်။

တစ်ချိန်၌ ဦးကျော်ကျော် ကျင်းဝက အလုံးကို ထိုးသည်။
နှုတ်ခမ်းထောက်ပြီး ပြန်ထွက်လာသည်။

“တောက်...”

တောက်ခေါက်ပြီး ကျူကို ဆောင့်ချသည်။ သူ့လက်ကို သူ
ဆဲရေးတိုင်းထွာသည်။

“ထိုအခိုက်မှာပင် ဦးရွှေမော် ပြိုင်ဘက်ကလည်း လွဲသည်။
သို့သော် ထိုနေ့က ခပ်မဆိတ်သာ နေသည်။ ဦးရွှေမော်က...”

“ဟင်း... ဟင်း... ဒီလောက်ဖြစ်နေရင် စံမဲကို ထိုးခိုင်းလိုက်
ကွာ့တုကောင် စံမဲ... ဝင်ထိုးပေးလိုက်”

ကာဂ “ဂျာ... တားတား ထိုးရမလား!”

စံမဲက နံဘေးရှိ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်က ကျပ်မပြည့်သော လက်

ဖက်ရည်ဆိုင်က စားပွဲထိုးလေးဖြစ်သည်။ လက်ဖက်ရည်ခွက် လာသိမ်းခြင်းဖြစ်သည်။ ကောင်လေးက ဦးကျော်ကျော်ဆီက ကျူကို ဝင်လှသည်။ မဝင်၍ ဆဲသံက ဦးကျော်ကျော်ထံမှ လာသကဲ့။ ဦးကျော်ကျော်က ကောင်လေးကို တွန်းဆောင်၍ . . .

“ကိုရွှေမော် . . . ခင်ဗျား လူကြီး လူကြီးလို နေနော်၊ ဟိုရီဒီရီ လျှောက်မလုပ်နဲ့၊ ကျုပ်ကျူက ခေါင်းရှာနေတာ . . .”

ဦးရွှေမော်က ကျူကို အဖျားဘက် ပြောင်းကိုင်ရင်း . . .

“ဟေ့ကောင်စံဖေ . . . မင်းကို အဖက်လုပ်စကားပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး၊ ငါဟာငါ မျိုးဆန်းကို ပြောတာ၊ မင်းကျူဆို ငါလည်း ကျူပဲလားနဲ့ ခွေးမသား”

ဦးကျော်ကျော်၏မိခင်နာမည်က ဒေါ်ခွေးမဖြစ်သည်။ ဖြစ်ချင်တော့ ဦးကျော်ကျော်၏ ရွာဒေါ်ငယ်နာမည်ကလည်း စံဖေပင်ဖြစ်သည်။

ရိုက်ကြပတ်ကြတော့မည်ရန်ပွဲကို ခံပိုင်ရှင် ကိုအောင်ခိုင်နှင့် ကာယကံရှင် ကိုမျိုးဆန်းအပါအဝင် ထိုးသားတွေ ပရိသတ်တွေ မနည်းဝိုင်းဆွဲရင်း အဖြစ်မှန်ကို ဝိုင်းရှင်းပေးကြရသည်။

ဒါတောင် . . .

“မင်းငယ်နာမည် စံဖေကွ . . . မင်းအမေ ဒေါ်ခွေးမ . . . ခွေးမသား ပြောတာ နာစရာလား!”

“ကြွက်နီ ခင်ဗျားကြီး . . . တော်ဆိုတော်ဗျာ . . .”

ဝိုင်းဝန်းဖြန့်ဖြေလိုက်သည်။ လက်သီးချင်း မထိုးဖြစ် စားသန်ဝိုင်းက ဆက်မထိုး၍ မရသဖြင့် အသီးသီး ဆက်ထိုးကြရကြောင်း တစ်ချို့တွင် . . .

ဦးရွှေမော် ဂိမ်းဘောထိုးရန် ခုံနှစ်ခုံကြားမှ ချိန် ဦးရွှေမော်

သည်။ အပိုင်ထိုးချနိုင်လျှင် ပွဲသိမ်းပြီဖြစ်သည်။ မြေအနေအထားအရ ခုံနှစ်ခုံကြား အကွာအဝေးသည် ငါးပေခန့်သာ ကွာသည်။ ဦးရွှေမော် အပိုင်ချိန်နေစဉ် ဦးကျော်ကျော်ကလည်း သူ့အာရုံနှင့်သူ တစ်ဖက်၌ ကျောပေးအနေအထားနှင့် သူ့ဒိုးကို အပိုင်ထိုးချသည်။ အဝေးဒိုး (ပေါက်)မို့ ကျူကို ခပ်ရှည်ရှည် နောက်သို့ ဆန်ထုတ်၍ ဖောင်းခနဲ ထိုးလိုက်ရာ . . .

တစ်ဘက်က ဦးရွှေမော်၏ခါးရိုးကို ကျူဖင်နှင့် ဖောင်းခနဲ ဆောင့်ထိုးသလိုဖြစ်သွားပြီး ဦးရွှေမော် အပိုင်ထိုးချသည့် ဂိမ်းဘောလည်း ချော်တောငေါသွားသည်။

ခါးတွင် စတိုင်းလ်နှင့် ချိတ်ထားသော ဟင်းဖုန်းပါ ပြုတ်ကျသွားသည်။

ဦးရွှေမော် ခွီးခနဲဖြစ်ပြီး လှည့်ကြည့်သည်။

“ဆောရီးဗျာ . . . မတော်လို့”

ဘာမပြော ညာမပြော ကျူတံကို အဖျားက ပြောင်းကိုင်သော ဦးရွှေမော်ကို ဝိုင်းဆွဲရပြန်သည်။

“တကယ် မတော်လို့ ဖြစ်တာပါ ဦးလေးရယ်၊ ကျွန်တော်မြင်ပါတယ် ဦးကျော်ကျော်၊ တမင်လုပ်တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ လူငယ်တွေ ရန်မဖြစ်ကြပါဘူးဗျာ . . . ဦးလေးတို့က ရပ်ကွက်မျက်နှာဖုံး လူကြီးတွေပါ၊ ရပ်ကွက်လူငယ်တွေ စံထားရမယ့်သူတွေပါ”

လူငယ်ပေမယ့် လူကြီးလူကောင်းဆန်သော ကိုမျိုးဆန်းက ခပ်တည်တည် ခပ်အေးအေး ပြောရင်း ပြုတ်ကျနေသောဟင်းဖုန်းကို ကောက်၍ ဦးရွှေမော်ကို ပေးသည်။

ထိုစဉ်မှာပင် ဖုန်းဝင်လာခြင်းဖြစ်သည်။

သားတော်မောင် အာကာရွှေထံမှ ဖြစ်သည်။

“ဖေဖေပါ သား... ပြော”

“.....”

“အေးပါကွ... မပြောရသေးဘူး... ပြောမယ်၊ ဒီတစ်ပွဲတော့ ပွဲကြီးပွဲကောင်းပေါ့..”

“.....”

“အေး... နိုင်ရမယ်... နိုင်တယ်ကွာ၊ မနိုင်ရင်လည်း ကပ္ပလီ မနဲ့ကို ကိုင်မယ်၊ မဲပြာနှုတ်ခမ်းပြီမနဲ့ ကိုင်မယ့်... တိုင်တိုင်”

ဤတွင်...

“အကြံပက်စက်တဲ့သားအဖ... ကဲကွာ... ခွပ်၊ ကိုင်ချင်ဦး ကပ္ပလီမနဲ့ ကိုင်ချင်ဦး... ကဲကွာ...”

“ခွပ်... ခွပ်...”

“ဖုံး... အုံး... ခွပ်... အင့်... အ... ခုံ...”

ကျူတံတွေ အသိမ်းခံထားခိုက်မို့ လက်သီးချင် တအုံးအုံး တခွပ်ခွပ် ထိုးနှက်ကြ၊ ခုံနှစ်ခုံကြားနှင့် ခုံအောက်ပါမကျန် နပမ်းဖက် လုံးကြ၊ ဆောင့်ကန်ကြ၊ ဖနောင့်ပေါက်ကြ၊ မိရာဖမ်းကိုင်ကြနှင့် ရပ်မိ ရပ်ဖနှစ်ဦး နဖူးတွေကွဲ၊ ခူးတွေပြို၊ သွေးအလိမ်းလိမ်း ဖုံအလိမ်းလိမ်းကို လူငယ်ထုက အတင်းကြီး ဆွဲထိန်းရင်း ဆိုက်ကားနှင့် အိမ်ပြန်ပို့၍ ပွဲသိမ်းလိုက်ရသောဟူ၏။

ဖြစ်ရပ်မှန်မှာ အာကာရွှေက သူ့မေမေကို နိုင်အောင် ပြော ပေးဖို့ ရုံးမှ ဖုန်းဆက်ခြင်းဖြစ်သည်။

(ကပ္ပလီမကိစ္စ အရှေ့၌ ဖော်ပြပြီးဖြစ်သည်။)

ဖြစ်ချင်တော့ ဦးကျော်ကျော်၏အငယ်မကို တစ်ရပ်ကွက်လုံး

က Nick name ‘ကပ္ပလီမ’ ဟု ခေါ်ကြသောကြောင့်ဖြစ်ချေသည် တမဲ့။

(ဟုတ်ကဲ့... ကိုယ့်အသည်းလေးကို မဲပြာ၊ နှုတ်ခမ်းပြီ ပြော ရင်... ခင်ဗျားလည်း)

မင်းကလေးဟာ
ကိုယ့်အတွက်...
တစ်...အပျော်နဲ့ ဝပြီး
အလွမ်းနဲ့ နှင့်ခနဲ သိမ်းမယ့်
ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်
ဒါမှမဟုတ်
နှစ်...တန်ခိုးရှင်တစ်ပါးပါး
ခဏကလေး(မြင်ဖူးရုံ)
ပေးသနားတဲ့
ဘဝရဲ့နောက်ဆုံးဆုလဒ်
အဲဒီနှစ်ခုထဲက
တစ်ခုခုဖြစ်နိုင်တယ်
အင်း...
နှစ်ခုစလုံးလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်။ ။

အခန်း(၁၀)

ဈေး ကအပြန် ဖိနပ်ချွတ်တွင် ဇော်ဇော်ဖိနပ်ကို တွေ့လိုက်ရသမို့ ခြေဖွနင်း၍ နုမော်ဝင်ခဲ့သည်။

မီးဖိုခန်းလိုက်ကာနား အရောက်... .

“မုန့်ဟင်းခါးဆိုင်မှာ အတူတူ ထိုင်စားနေတာ ကျွန်တော် မြင်တာ သုံးလေးခါရှိပြီ၊ ဒီနေ့တော့ မုန့်ဟင်းခါးစားပြီး အတွဲတွေ ထိုင်ဓာတ်တဲ့ ဈေးထောင့်က ကိုမှတ်ကြီးအအေးဆိုင်ထဲ ဝင်သွားတယ်၊ စောစောစီးစီး အအေးဆိုင်နဲ့ ဘာဆိုင်လဲ!”

“ဒါကြောင့် ဒီကောင်မလေး ဈေးသွားတာ ကြာကြာနေတာ

ကိုး... လာပစေဦး”

“ကျွန်တော်က အတိုင်တော ထူတဲ့ကောင် မဟုတ်ပါဘူး၊ ဟို ကောင်က လူရှုပ်၊ နောက်ဆို တည်းခိုခန်း ခေါ်မယ့်ဥပမိရုပ်၊ ကျွန်တော် ကာကွယ်သင့်တယ် ထင်လို့ လာပြောတာပါ အန်တီတင်၊ သူသိရင် ကျွန်တော့်ကို ဆွဲဆုတ်ပစ်မှာ”

“အေး... အေး... ကျေးဇူးပါ သားရယ်၊ အမြင်မတော်ရင် မင်းပြောပါဆိုပါ၊ ပြောမရရင် လာတိုင်... ဟုတ်လား!”

“ဟုတ်... ပြန်လာလို့ ကျွန်တော့်ကို မြင်သွား၊ အန်တီတင်က လည်း တန်းဆူဆိုရင် သူမိတ်ပေါက်သွားမယ်၊ သူ မလာခင် ကျွန်တော် လစ်မယ်...”

“အေး... အေး...”

သူမ ရေခဲသေတ္တာဘေး ပြေးကပ်နေလိုက်သည်။

ဇော်ဇော် ပြန်ထွက်လာသည်။ ဖိနပ်ချွတ်တွင် သူ့ဖိနပ်ဘေး၌ မိန်းမစီး ဖိနပ်တစ်ရပ် တွေ့၍ လန့်ဖြန့်ကာ အိမ်ထဲချောင်း၊ ဟိုဒီပတ်ရှာ ရင်း ကမန်းကတန်း ဆင်းပြေးတော့သည်။ နမော် လိုက်ကာကြားက လှမ်းမြင်နေရသည်။ ကောင်စုတ်။

ဈေးခြင်းတင်ရင်း...

“မေမေ... ဟိုကောင်ငါ့ဘာတွေ လာထောင်တာလဲ!”

“ထောင်ရမလား... ညည်း ဟိုကောင်လူရှုပ်နဲ့ ကိုမှတ်အအေး ဆိုင်ထဲ ဘာဝင်လုပ်တာလဲ! အဲ့ဒီဆိုင်က အကန့်တွေ အကာတွေ လုပ် ပေးထားတဲ့ဆိုင်ဟဲ့”

“ဧည့်သည်သဘောနဲ့ လာလည်တာမို့ ဧည့်ခံတာပါ မေမေ၊ အခန်းတွေထဲ ဝင်မထိုင်ပါဘူး၊ အပြင်မှာ ထိုင်တာပါ၊ မေမေ မယုံရင်

ကိုမှတ်သမီး ကောင်တာထိုင်နေတယ်... ဖုန်းဆက်ကြည့်... မေမေတို့ ပဲ တက္ကသိုလ်ရောက်မှ ရည်းစားထားဆို...”

“နင်က တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူဖြစ်ပလား!”

“ကျောင်းဖွင့်ရင် ဖြစ်ပြီလေ... တက္ကသိုလ်ရောက်ပြီး လိုက် မယ့်သူ ကြိုက်မယ့်သူ မရှိလို့ ဘွဲ့ယူပြီး ပြန်ထွက်လာရတဲ့သူတွေ အများ ကြီး မေမေ၊ သမီးက အခုကတည်းက အစပျိုးထားတာ၊ တက္ကသိုလ် ရောက်ရောက်ချင်း အဖြေပေးရမယ့်သူ အသင့်ဖြစ်နေတာ သူများထက် တပန်းသာတာပေါ့၊ အတို့အထောင် အေးပေး ငကြောင်စုတ်၊ နုတ်နုတ် စင်းပြီး ဟင်းထဲ ထည့်ချက်ပစ်မယ်”

“ဇော်ဇော်ကို သမီး အပြစ်မပြောနဲ့၊ သူလည်း တာဝန်ရှိလို့ လာပြောတာပဲ၊ ညည်းကို စေတနာရှိလို့ လူကြီးမိဘ လာတိုင်တာ၊ ဖိုက်ဒီကို ပြဿနာသွားမရှာနဲ့”

“သမီးက သူ့ကို ဘာစေတနာမှ မရှိဘူး၊ ဖိုက်ဒီလည်း အထင် မကြီးဘူး”

သူမက ရိုးရိုးအောင်သည်။

ဇော်ဇော်က ဂုဏ်ထူးငါးခု ပါထားသည်။

ဤမျှလောက်နှင့်ပင် အအေးဆိုင် ထိုင်သောကိစ္စ ပြီးပြတ်သွား ပြီးသကာလ...

နေခင်းဘက်၌ ဂျူဂျူဖုန်းဆက်သည်။

အရေးကြီးသည်။ တစ်နာရီတိတိ ဓမ္မာရုံက စောင့်နေပါတဲ့။ တစ်နာရီထိုးဖို့ ဆယ်မိနစ်အလို တိုင်၌ ချိတ်ထားသော ဓမ္မာရုံသော့ယူ၍ မမဂျူးတို့ အိမ်ရှေ့မှပင် ဖြတ်လျှောက်ခဲ့သည်။

ဘုရားပန်းအိုး ရေလဲနေစဉ် မမဂျူး ဝင်လာသည်။ မျက်တွင်း

နည်းနည်းချောင်နေသည်။ ရောက်ရောက်ချင်းပင်. . .

“ညီမလေး. . . မမတော့ ဒုက္ခရောက်ပြီ”

နားနားကပ်၍ တစ်စုံတစ်ရာ ပြောသည်။

“ဟင်. . . ဘယ်နှစ်ခါရှိပြီလဲ. . . အဲ. . . ဘယ်နှစ်လရှိပြီလဲ!”

“သုံးလရှိပြီ”

“အယ်တော့. . . မမဂျူး၊ ကိုကိုနဲ့ လက်မှတ်ထိုးထားတာတော့ သိတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဘာလို့ အဲလို. . . ”

“ညီမကိုကိုက အတင်းနားပူနားဆာ လုပ်တာလေ၊ အင်း. . . မမလည်း ပါ၊ ပါတယ်လေ၊ အဲဒါ သူ့ကို ဘယ်လိုဆက်သွယ်မလဲ!”

ညောင်ရေအိုးကို ဖြစ်သလိုပင် တင်လိုက်ပြီး လက်အုပ်သာ နုမော် ချီလိုက်နိုင်သည်။

“သဘောဆီကမ်း ကပ်လို့ သူက လှမ်းဆက်မှ သူ ဘယ် ရောက်တယ် ဘာညာ သိတာလေ၊ သဘောပေါ်မှာ ကပ္ပတိန်နဲ့ စက် ချုပ်ကလွဲရင် ဖုန်းသုံးခွင့်မှ မပေးထားတာ. . . ”

“အဲဒီတော့ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ! မမလည်း ငိုချင်တာပဲ သိ တယ် ညီမလေးရယ်. . . ”

လူကြီးလေးလို စဉ်းစားရင်း မမဂျူးပခုံးကို ဖက်ထားသည်။

“ဟုတ်မဟုတ် သေချာအောင် အရင်လုပ်ရမယ်၊ နွယ်နီ လမ်း ထဲမှာ လက်မှတ်ရ ဝမ်းဆွဲဆရာမတစ်ယောက် ရှိတယ်၊ ဒေါ်သန်းယဉ် သွေးဆုံးကိုင်တုန်းက နုမော်ကို အဖော်ခေါ်သွားဖူးတယ်၊ နေဦး. . . ဖွင့် တဲ့ရက်နဲ့အချိန် နုမော် စက်ဘီးနဲ့ သွားစုံစမ်းမယ်၊ ပြီးရင် တစ်ရက် သွားပြမယ်”

မျက်ရည်တွေ ဝဲလာပြီး ဂျူဂျူး ခေါင်းယမ်းသည်။

“လူတွေ မြင်သွားရင် ရှက်စရာကြီး ညီမလေးရယ်. . . မမ ကြောက်တယ်”

“အဲဒီအိမ်ရှေ့က လယ်ကွင်းကြီး မမရဲ့၊ အဲဒီလမ်းကလည်း လူသွားလူလာ ပြတ်တယ်၊ ညနေခင်း ညီအစ်မ မသိတသိအချိန်မှာ ဝင်မယ်၊ ဘာမှ ကြောက်စရာ မလိုဘူး၊ ညီမလေးတစ်ယောက်လုံး ရှိတယ်၊ မမဂျူးနဲ့ ဟောဒီတူလေးကို ကိုကိုကိုယ်စား ညီမလေး အသက် ပေး စောင့်ရှောက်မယ်”

နုမော်က ဖွဖလေး ရင်ခွင်ထဲ ဆွဲသွင်း၍ ဖက်ထားခါမှ မမ ဂျူးက ဟီးခနဲ ငိုချပြန်သည်။

“မမ. . . မငိုပါနဲ့. . . ကိုကိုသာ သိရင် ငါကွဆိုပြီး ကွေးနေ အောင် ထ၊ ကမ္ဘာ မြင်ယောင်ကြည့်၊ ကိုကို ဘယ်လောက်ပျော်လိမ့်မလဲ၊ နောက်ပြီး ဒီအခြေအနေမှာ ကိုကိုနဲ့မမကို သိကြားမင်း နားကင်းကြီးနဲ့ ဆင်းခွဲတောင် မကွဲဘူး၊ အိကြာကွေး ဟာသထဲကလို ကစွန်းရေ. . . နာတို့ ဂေါ်ရခါး ထင်းခွဲတဲ့ ဓါးကောက်ကြီးနဲ့ ခွဲတောင် မကွဲတော့ဘူး လေ. . . ”

နုမော်က ကုလားသံနှင့် ပြောရင်း မမဂျူး စိတ်ပြောင်းအောင် ဟာသဖောက်သည်။ ထိုစဉ် စေ့ထားသောတံခါးက မြည်လာသည်။ ကျီခနဲ ဝင်လာသည်က ဇော်ဇော်ဖြစ်သည်။

“မမ မျက်ရည်သုတ်. . . လာခဲ့. . . ကြောင်စုတ်၊ နင့်ကို ငါ တွေ့ချင်နေတာ အတော်ပဲ”

နုမော်က ကြေးစည်ထူသော သစ်သားတင်းပုတ်ကို ကောက် ဆွဲသည်။

ဇော်ဇော် တံခါးဝတွင် ရပ်ရင်း. . .

“နမောနော် . . နင် . . နင် အင်အားမသုံးနဲ့”

ထွားထွားအူအူ နမောနှင့် ခပ်သွယ်သွယ်ယောက်ျား ကြွက်သားတက်စ ဇော်ဇော်တို့ အင်အားချင်း ယှဉ်ပါက သူတင်ကိုယ်တင် (သူရင် ကိုရင်၊ သူဖင် ကိုယ်ဖင်၊ ဟဲဟဲ . . စကားလုံး တွဲကြည့်တာပါ) အနားအနိုင် မပေါ်နိုင်။ လက်ဝှေ့ကြိုးဝိုင်းမှာဆို ပူးတွဲသရေဖြစ်နိုင်သည်။ နမောက ရှေ့တိုးရင်း . .

“နေပါဦး . . နင်က မနာလိုဝန်တို ဖြစ်နေရအောင် နင်နဲ့ငါက ဘာဆိုင်လို့လဲ ပြော . .”

“ဆိုင် . . ဆိုင်တယ်လေ . . ငယ်ကျွမ်းလေ၊ ဟိုဇာတ်လမ်းတွေ ထဲကလို အနှစ်တစ်ရာ မမေ့သာလေ . . .”

“နင်ရယ် ငါရယ် ဘာဇာတ်လမ်းမှ မရှိဘူး၊ ယောက်ျားဖြစ်ပြီး အမေ့ကို ဂုံးလာချောတယ် . . သေပေတော့”

နမောက ပေါင်လောက်ကို တကယ်ပင် လွှဲထုသည်။ ဇော်ဇော်ကို နောက်ကို ခုန်ရှောင်သည်။ မထီလိုက်။ ပတ်ပြေးသည်။ နောက်က လိုက်ထုသည်။ နောက်ဆုံး ဓမ္မာရုံအပေါ်ထပ်ကို ထောက်ထားသည့် ခြောက်ပတ်လည် ယှဉ်ကတိုးတိုင်ကို ဇော်ဇော်က ကာဗာယူ၍ ဘယ်ယိမ်းညာတိမ်း ရှောင်သည်။

သည်တစ်ခါ လှမ်းအထု တင်းပုတ်ဘုက တိုင်မှာ ကလန့်၍ ထစ်နေသည်။ ဇော်ဇော်က ယောက်ျားအားနှင့် ဆွဲအလှတွင် အရှိန်လွန် ပါလာသော နမောနဖူး ဒိုင်းခနဲ တိုင်နှင့် ဝင်ဆောင့်သည်။ တင်းပုတ် လွတ်ကျပြီး လူပါ ဖင်ထိုင်ကျသွားသည်။

“အား . . .”

“ဟယ် . . .”

“ဟယ့်တော်”

နမော တကယ်ကို ကြယ်တွေလတွေ အရည်ကြည်အတွင်း တွေ မြင်သွားသည်။ ချက်ချင်းပင် နဖူးဆံစပ်၌ နီရဲပြီး အာလူးတစ်ခြမ်း ထွက်လာသည်။ ခြေဆင်းဖင်ထိုင်ရင်း မမကျူးရင်ခွင်ထဲ ဖိုလည်လည် ဖြစ်နေသည်။ ဇော်ဇော်က လုံချည်စကို စု၍ အာငွေပေးပြီး ကြပ်ထုပ် ထိုးပေးရင်း . .

“ငါတောင်းပန်ပါတယ် နမောရယ်၊ ငါ့ကို စိတ်မဆိုးပါနဲ့ ဟယ် . . ငါ့အဖေကိုလည်း လာမတိုင်ပါနဲ့ဟယ်၊ ဖေဖေက ငါ့ကို ဒီ အရွယ်အထိ ထစ်ခနဲဆို ရိုက်တုန်းဟ . . ကြိမ်လုံးသုံးလုံး အသင့် ဆောင်ထားတယ်”

ခဏအကြာ၌ နမောသက်သာသွားသည်။ သို့သော် နဖူး အာလူးက သိသိသာသာ ယောင်ကိုင်းနေသည်။

“ဇော်ဇော် . . နင် ဒီငါးလုံးပါလို့ ဆောင့်ကြားကြား လုပ်နေတာ ငါမကြိုက်ဘူး၊ အမေ့ကို လာဂုံးချောတာလည်း ငါမကြိုက်ဘူး၊ နင့်ကြောင့် ငါနဖူးနဲ့ ငါမျက်နှာအလှအပ ပျက်အောင်လည်း ဒဏ်ရာ ရတယ်၊ ဒီနေ့ကစ နင် ငါတို့အိမ် မလာနဲ့တော့၊ နင့်ကိုလည်း ငါ ငယ်စာ ရင်းဖျက်တယ် . .”

“နင် . . နင်ကစပြီး . . အင် . . အင်အားသုံးလို့ ဖြစ်တာလေ ဟယ်၊ ငါ တမင် နင်ဒဏ်ရာရအောင် လုပ်ဖြစ်ပါ့မလားဟယ်”

ဇော်ဇော် ပျာပျာသလဲ တောင်းပန်သည်။

နမောနှင့် တကယ်တမ်း ငယ်စာရင်း သူမဖျက်နိုင်။

“နင့်အဖေကိုလည်း ငါမတိုင်ဘူး၊ လောလောဆယ် ငါတို့ အရေးကြီးတာ တိုင်ပင်နေတယ်၊ အခု . . ငါ့မျက်စေ့အောက်က ထွက်သွား

ထွက်သွားဆို. . သွား. . ”

ဇော်ဇော် မျက်ရည်လည်၍ သူ့သူငယ်ချင်းချစ်လေးကို ကြည့်သည်။ ခပ်ဖြည်းဖြည်း မတ်တတ်ရပ်သည်။ လုံချည်ပြင်ဝတ်ရင်း ခေါင်းငိုက်စိုက်ချ၍ ထွက်သွားလေသည်။

ဓမ္မာရုံရှေ့ ချွတ်ထားသော သူ၏စကောဖိနပ်ကို ငုံ့ကြည့်လိုက်သောအခါ ဗေါက်ခနဲ မျက်ရည်တစက် ဖိနပ်တစ်ဖက်ပေါ် ကျသွား၏။

အခန်း(၁၁)

ညှို့ခန်းတွင် ပန်းအိုးအလှထိုးနေသော ဒေါ်တင်တင် လူနီပ်မြင်၍ မော့ကြည့်လိုက်သောအခါ. . .

“ဟယ်. . . မမသန်းယဉ် လာထိုင် မမ၊ အစ်ကိုအေးမောင်ကော နေကောင်းပါရဲ့လား!”

ပန်းအိုးအလှကို ကြည်ကြည်နူးနူး ကြည့်၍. . .

“ညီမအစ်ကိုက ဒေါင်ဒေါင်ကို မြည်လို့ သူလည်း ပါလာတယ်၊ ကျော်ကျော်တို့အိမ် ခဏဝင်နေရစ်တယ်. . . လိုက်လာလိမ့်မယ်၊ မောင်ရွှေမော်တစ်ယောက်ကော. . . ”

“ခြံတစ်ခြံ သွားကြည့်တယ် မမ၊ ဈေးသင့်ရင် ဝယ်ပြီး အိမ်ဆောက်မလို့. . . နုမော်ရေ. . . ”

“ရှင်! . . .”

“ဒီမှာ နင့်ကြီးကြီး ရောက်နေတယ်၊ လောလောဆယ် နင့်ကြီး ကြီးအကြိုက် လက်ဖက်ရည်ဖျော် . . ကျဆိမ့်၊ ပြီးရင် အရိုးတောင်းကို ခရမ်းချဉ်သီး၊ ဂေါ်ဖီထည်ပြီး နှစ်ပြန်ကြော်နဲ့ ရှယ်သုတ်စမ်း၊ ငရုတ်သီး စိမ်း ပါးပါးလှီးထည့် . . သိပ်မများစေနဲ့”

“မေမေကလည်း . . ကြီးကြီးအကြိုက်ကို သမီး မသိတာ ကျ နေတာပဲ . . ”

“အဲဒါကြောင့် ချွေးမလေးကို ချစ်ရတာ”

သည်လောက်ဆို နုမော် သိလိုက်ပြီ။ ဇော်ဇော်ကို အကြီးအ ကျယ် ကောလိုက်၍ ဇော်ဇော် သံခင်းတမန်ခင်း ပြန်လည်ခင်းကျင်း ခြင်းပင်ဖြစ်ကြောင်း သိသည်။ နုမော် အိမ်နောက်ဖက် ဝင်သွားသော အခါ ဒေါ်သန်းယဉ်က ဒေါ်တင်တင်ကို လက်တို့၍ . . .

“အိမ်လည်ပြီး အတင်းလှည့်ပြောတာတော့ မဟုတ်ဘူး တင်တင်ရေ . . ဘိုးလှကြီးလမ်းထဲက စိုင်းလှတင် သမီးလေးလေ . . ဟိုဆတ်ကော့လက်ကော့ ဖြူဖြူတောင့်တောင့်လေးလေ . . .”

“သိတယ် . . သိတယ် . . မမ အဲဒီကောင်မလေး ဘာဖြစ်လို့ လဲ!”

“သူ့ဒရိုင်ဘာ ခင်မောင်နဲ့ ပေးစားရတော့မယ်တဲ့”

“ဟယ် . . . ကောင်မလေးက မနေ့တစ်နေ့ကမှ ဘော်လီ အကျီ ဝတ်ရတာ မဟုတ်လား၊ (၁၅)နှစ်တောင် ပြည့်သေးရဲ့လားရှင်”

“ဟုတ်တယ်လေ . . ယောက်ျားပဉ္စင်း မိန်းမပုခက်တွင်း ဆိုတာ အခုမှ တကယ်ဖြစ်နေတာ တင်တင်ရေ၊ ကောင်မလေး ကိုယ်ဝန်ရှိနေ ပြီတဲ့ . . ”

“ဘုရား . . ဘုရား . . အဲဒီဒရိုင်ဘာ ခင်မောင်နဲ့ပဲလား!”

“မဟုတ်ဘူးတဲ့ . . . ကောင်မလေးကို သူ့အဖေက ရိုက်ခွင့် တာတောင် မပြောဘူးတဲ့လေ၊ တစ်နေ့တခြား ဗူးပေါ်သလို ပေါ်လာ နေလို့ လူရိုးကြီး ဒရိုင်ဘာ ခင်မောင်က သူ့တာဝန်ယူပါရစေလို့ သူ့ ဆရာကို တောင်းတောင်းပန်ပန် ပြောရသတဲ့ . . .”

ပန်းအိုးကို တစ်ပတ်လှည့်လိုက်ရင်း ဒေါ်တင်တင်က ဒေါ် သန်းယဉ်ဒူးကို တို့၍ . . .

“ဟုတ်မဟုတ်တော့ မသိဘူးနော် . . . အဲဒီကလေးမလေးဟာ စိုင်းလှတင်သမီးအရင်း မဟုတ်ဘူးတဲ့ မမယဉ်ရေ . . မယားပါသမီး တဲ့၊ အဝတ်လျှော်တဲ့ မညွန့်ပြောပုံအရတော့ သူ့နားနဲ့ ဆတ်ဆတ်ကြား တာတဲ့၊ စိုင်းနဲ့သူ့မိန်းမ ကြိတ်ပြီး ရန်ဖြစ်တုန်း ပြောကြတာတဲ့ . . .

နင့်ကိုယ်ဝန်ကို အဖေခေါ်စရာရှိအောင် ငါအနစ်နာခံခဲ့တာလို့ စိုင်းပါးစပ်က ပြောတာတဲ့၊ အဲဒါ အဲဒီမိန်းမ မသေခင် နှစ်လလောက် အလိုကတဲ့ . . .”

“ဒါဆို ကောင်မလေးကိုယ်ဝန်ဟာ ဘယ်သူဖြစ်နိုင်သလဲဆိုတဲ့ ခန့်မှန်းခြေထဲ နောက်တစ်ယောက် စာရှင်းထပ်တိုးလာတာပေါ့”

လက်ဖက်ရည်ပန်းကန် လာချသော နုမော်ကြောင့် စကားစ ပြတ်သွားသည်။

“မြည်းကြည့်ပါဦး ကြီးကြီးယဉ်”

“အရောင်ကို ကြည့်တာနဲ့ ငါ့ချွေးမလက်ရာကို သိပါတယ်နော်”
အင်း . . . တချွေးထဲချွေး၊ တမထဲ မနေတော့တာပါပဲလားဟု နုမော် တွေး၍ လက်ဖက်သုတ်ရန် မီးဖိုခန်းထဲ ပြန်လှည့်ဝင်လာသည်။
ဒေါ်သန်းယဉ်က နုမော်၏မိန်းမပုံပီသလာသော နုမော်၏

နောက်ပိုင်းအလှကို လိုက်ကြည့်ရင်း...

“နမော်လေး ထွားလာလိုက်တာနော်၊ လပိုင်းလောက် မတွေ့ရလို့လား၊ မသိဘူး၊ ကိုယ့်ချွေးမလေး မျက်စေ့အောက်တင် အမျိုးကောင်းသမီး ပိုဝိသလာပါလားကွယ်”

မိခင်ကောင်းမို့ သမီးချော သမီးကောင်းဖြစ်လာရကြောင်း မသိမသာလေး မြှောက်ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ဒေါ်တင်တင်ကလည်း သိသိကြီးနှင့် ကြည်နူးသွားသည်။

“ဒါနဲ့ ဇော်ဇော် အမှတ်ဘယ်လောက်ရလဲ မမယဉ်”

“(၅၁၈)မှတ် ရတယ် တင်တင်... ဒီမှာပဲ ဆေးတက်ပြီး ဘန်ကောက် ဒါမှမဟုတ် စင်ကာပူမှာ ဆေးပညာ ပီအိတ်ချ်ဒီ ဆက်ယူမယ်တဲ့၊ ဆရာဝန်ဖြစ်လည်း သမားတော်ဖြစ်မှ လူရှိသေ ရှင်ရှိသေ ဖြစ်မှာလေ ကိုယ်လည်း မတတ်နိုင်တာမှ မဟုတ်တာ...”

“ဒါပေါ့ မမယဉ်၊ မမယဉ်တို့ အစ်ကိုအေးမောင်တို့ အရွယ်ကြီးလာမယ့်အချိန်ကျရင် ကျန်းမာရေး စိတ်အေးရတာပေါ့”

“ညီမတို့ ကျန်းမာရေးလည်း ပါ၊ပါတယ်ကွယ်၊ ဒါလည်း ကိုယ့်မိသားစုဝင်တွေပဲလို့ သားက ပြောတယ်လေ...”

ထိုစဉ်...

ဦးအေးမောင် ဒုတ်ကောက်ကြီးနှင့် ဝင်လာလေသည်။

“လာ... အစ်ကိုအေးမောင်... အရောင်းအဝယ် ကောင်းရဲ့လား!”

“အသင့်အတင့်ပါပဲ တင်တင်ရေ... သမီးလေးရော”

“ရှိတယ် အစ်ကို... လက်ဖက်သုတ်နေတယ်၊ သမီးရေ... လောလောဆယ် နင့်အဘဖို့ လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက် ယူခဲ့ပါဦးကွယ်”

ဦးအေးမောင် ပဋိသန္တာရစကားပြောရင်း နောက်ဖေးဘက် လှည့်အော်သည်။

“မောင်ရွှေမော် ဘယ်သွားလဲကွယ်”

“အလုပ်ကိစ္စတစ်ခုနဲ့ အပြင်သွားတယ် အစ်ကို”

“အိမ်... ရောက်ရောက်ချင်းပဲ ဆောက်ထွင်းစကား ပြောရတော့မှာပဲ၊ ကလေးတွေလည်း တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားကျောင်းသူတွေ မကြာခင် ဖြစ်လာတော့မှာဆိုတော့ တရားဝင် စကားစမြည် ပြောထားရင် ကောင်းမလားလို့”

“သိပ်ငယ်ကြပါသေးတယ် အစ်ကိုအေးမောင်ရဲ့”

“တရားဝင် စကားပြောထားတော့ သတ်သတ်မှတ်မှတ်လေး ဖြစ်တဲ့သဘောပါ၊ မိဘတွေလည်း စိတ်အေးလက်အေး နေရတာပေါ့ကွယ်၊ သူတို့လည်း ဘေးဘီကို စိတ်မကစားတော့ဘူးပေါ့”

လက်ဖက်ရည်ပန်းကန် လာချသော နမော်က နားစွန်နားဖျား ကြားသွားသော်လည်း စကားဝိုင်းထဲ မဝင်ချင်၍ မကြားချင်ယောင် ဆောင်၍ အိမ်နောက်ဖေး ပြန်ဝင်သွားသည်။

“ကဲ... အစ်ကိုရော မမယဉ်ရော လက်ဖက်ရည် သောက်ကြပါဦး... အေးကုန်လိမ့်မယ်”

“ဟား... တယ်ကောင်းတဲ့အရသာပါလားကွယ်၊ တစ်ခါတည်းပဲ အလိမ္မာလေးကို အိမ်ပါသွားအောင် ခေါ်ခဲ့ရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ် ယဉ်ယဉ်ရေ”

ဒေါ်သန်းယဉ်ကလည်း လက်ဖက်ခွက် ပြန်ချရင်း...

“ကျွန်မက ချွေးမလိုလည်း လက်ခံတယ်၊ သမီးမရှိတော့ သမီးအရင်းလေးလိုလည်း ငယ်ငယ်ကတည်းက ချစ်လာတာပါနော်”

ဒေါ်တင်တင်ကတော့ ဦးအေးမောင် ခင်မမတို့အိမ်ကို ဝင်လာသည်ဟု သိနေ၍ ကျော်ကျော်နှင့်ခင်မမတို့ သဘောထားကို သိချင်နေသည်။ လူကြီးချင်း ဘာဖြစ်ခဲ့ဖြစ်ခဲ့၊ လူငယ်ချင်းကိစ္စက ရှိနေသည်မဟုတ်ပါလား။ လိမ္မာရေးခြား ရှိသော ချစ်သားကြီး စိတ်ချမ်းသာစေရေးအတွက် သူမဘက်က အလျှော့ပေးရန် ကြံစည်ထားသည်။ သို့သော် ကိုယ့်ဘက်က စပြီး မေးဖို့မြန်းဖို့ကျတော့ ရှက်တက်တက်နှင့် ခက်နေသည်။

“သားဇော်ဆီက သိရတာနော် တင်တင်၊ သားကြီးအာကာနဲ့ ကျော်ကျော်သမီး ဂျူဂျူ. . . အေး. . . သီတာကျော် ထင်ပါရဲ့၊ ဒီကလေးမ ကျောင်းနာမည်. . . အိမ်း. . . လူငယ်ချင်း ရည်ငံနေကြတာ နှစ်တွေတောင် ချီလာပြီဆိုပါလား!”

ဦးအေးမောင်က အလိုက်တသိ စကားစလာသဖြင့် ဒေါ်တင်တင် ဝမ်းသာသွားသည်။

“သူတို့ချင်း ခိုင်ခိုင်ကျည်ကျည် မေတ္တာရှိနေတာကို ဘာမဟုတ်တဲ့ အထင်အမြင် လွဲစေမယ့် လေလို စကားလုံးတွေကြောင့် မကွဲကွာစေချင်ဘူး တင်တင်၊ အစ်ကိုအနေနဲ့ ပုဏ္ဏားတိုင်လို လုပ်ပြီး ဟိုဘက်သည်ဘက် ပြေလည်စေချင်တယ်ကွယ်၊ ရွှေမော်ကိုလည်း အဲ့ဒါပြောချင်လို့ လာတာ”

“ဘိလိယက်ခုံမှာ ဖြစ်တာ အစ်ကိုအေးမောင် ကြားမှာပေါ့၊ ကျော်ကျော် ရှေ့သွားနှစ်ချောင်း ကျွတ်တာ. . . ကိုရွှေမော် နှုတ်ခမ်းသုံးချက်ချုပ်ရတာ. . .”

“ကြားတာပေါ့. . . အဲဒီကတည်းက ကမ္ဘာ့ရန်သူလို နင်တို့ဆက်ဆံလာတာ ကလေးနှစ်ယောက် ဘယ်လောက်စိတ်ဆင်းရဲလိမ့်

မလဲ. . .”

“ကိုယ့်အချင်းချင်းမို့ ဝန်ခံတာနော် အစ်ကို၊ အဲဒီကတည်းက ကိုရွှေမော် နောင်တရနေခဲ့တာ အစ်ကို၊ သူ့သားကြီးသာ ကြားရင် ဘယ်လောက်စိတ်ဆင်းရဲမလဲတဲ့၊ ဖြစ်ချင်တော့ သားကြီး နောက်ဆုံး ဖုန်းဆက်ပြီး သင်္ဘောပေါ် တက်သွားလို့ တော်သေးတာတဲ့”

“အေး. . . ကျော်ကျော်ကလည်း အဲဒီအကြောင်း ပြောတယ်၊ သူ့ဘက်က မှားတာတဲ့၊ ဖုန်းပြောရင်း ရွှေမော်ပါးစပ်က နာမည်တစ်လုံး ပါလာတယ်တဲ့၊ အဲဒီနာမည်ကြောင့် သူ မဆင်မခြင် စလုပ်မိတာတဲ့၊ နောက်ပိုင်း သူထင်သလို ဖြစ်မလာမှ ငါမှားသလားလို့ တွေးနေမိသတဲ့. . .”

တစ်ရွာတည်းနေ တစ်ရေတည်း သောက်လာကြတာပဲ တင်တင်၊ အာဃာတ တရားတွေ သင်ပုန်းချေသင့်ပြီ၊ အရင်လိုပဲ ချစ်ချစ် ခင်ခင် ဝင်ထွက်သွားလာ ကူညီရိုင်းပင်းကြဖို့ ငါပြောချင်တာပါပဲ”

ကပ္ပလီမနှင့် ပတ်သက်၍ အာကာရွှေနှင့် ဦးရွှေမော်ကြောင့် သူ့မိန်းမ ခင်မမနှင့် ပြဿနာ တစ်စုံတစ်ရာ တက်မည်ဟု ထင်နေသော ဦးကျော်ကျော်သည် ဘာပြဿနာမှ ဖြစ်မလာခြင်း၊ စပ်စုသော သားငယ် နန္ဒကျော်ထံမှ သတင်းတစ်ခု ရပြန်သည်။ သူ့ဘော်သား အာကာက သူလိုချင်သောမိန်းမကို အိမ်က သဘောမတူပါက စင်ကာပူက ကပ္ပလီမကို ယူ၍ ဟိုနိုင်ငံသား ခံယူတော့မည်ဟု သိရခြင်း။ ဤနှစ်ချက်ကို ဆက်စပ်၍ ဦးကျော်ကျော် သဘောထား ပျော့ပြောင်းလာပုံရသည်။

“ကျွန်မတို့ဘက်ကတော့ သူတို့ ကြေအေးမယ်ဆိုရင် အရင်လို ခေါ်ခေါ်ပြောပြော ရိုင်းရိုင်းပင်းပင်း ပြန်နေဖို့ အသင့်ပါပဲ၊ ကိုရွှေမော်လည်း ကျွန်မသဘောထားအတိုင်းပါပဲ အစ်ကို”

မမသန်းယဉ်က လက်ဖက်ရည်ခွက် လက်စသတ်ရင်း...

“ဝမ်းသာစရာပဲပေါ့ကွယ်... ပြီးတော့ တင်တင်တို့ဘက်ကပ်စပြီးခေါ်ရမယ်၊ ပြောရမယ်၊ တစ်ခုခု ချက်ပြုတ်ပြီး ချိုင့်နဲ့သွားပို့ အဲလိုဆက်ဆံရေးပြန်စ... ဘာလို့ဆို ကိုယ်က သားရှင်လေ...”

“ဟုတ်တယ် မမယဉ်၊ လာမယ့် ဥပုသ်နေ့ ရွှေတောင်ခေါက်ဆွဲ ချက်ရင်း နုမော်ကို ပို့ခိုင်းရမယ်၊ ဟဲ့... နုမော်ရေ လက်ဖက်သုတ် မရသေးဘူးလား!”

အိမ်နောက်ကို လှမ်းအော်သည်။

နုငယ်ကလည်း ပြန်အော်သည်။

“ရေနွေးမဆူသေးလို့ မေမေ၊ ခဏပါ... သုံးမိနစ်ပဲစောင့်”
ထိုစဉ် အိမ်တံခါးဝ၌ လာရပ်သူက ရဲညီညီဖြစ်နေသည်။

“အန်တီ... နုမော်နဲ့ အရေးတကြီး ပြောစရာရှိလို့ပါ”

“နုမော် မရှိဘူးကွယ်၊ သူ့မိတ်ဆွေဇော်ဇော်နဲ့ ရုပ်ရှင်သွားကြည့်တယ်၊ ဇော်ဇော်ဆိုတာ သူ့ငယ်ကျွမ်းပေါ့”

လက်ဖက်သုတ်နှင့် ရေနွေးဘန်းကြီး ကိုင်၍ ဧည့်ခန်းလိုက်ကာ နား မတ်တတ်ရပ်၍ မေမေ့ဂုဏ်သိက္ခာကို နုမော် ကာကွယ်လိုက်ရသည်။ စိတ်ထဲကတော့ တန့်န့်ဖြစ်ရသည်။

မေမေ ညာတယ်... သမီးလည်း လိုအပ်လာရင် မေမေ့ကို ညာမယ်၊ မေမေ တန့်န့်ဖြစ်အောင်ကို ညာပြမယ်၊ ကြည့်နေ...

ဟု နက်နက်ရွှိုင်းရွှိုင်း တေးထားလိုက်သည်။

အသန်း(၁၂)

မှောင်

ရီပျိုးခါစတွင် ဝတ်ရွတ်အသင်းမှ ဂျူဂျူးနှင့် နုမော် ထလာခဲ့ကြသည်။ နှစ်ယောက်ပြိုင်တူ ထ၍တော့ မရ၊ နုမော်က သန့်စင်ခန်းလိုလို ဘာလိုလိုနှင့် ထသည်။ ဂျူဂျူးက ခေါင်းကိုက်သည်၊ အိမ်ပြန်မည် ဟု ဘေးက မခင်ထွေးရီကို ပြောခဲ့သည်။

ဓမ္မာရုံလမ်းအဆုံးနားက နုမော် စောင့်နေသည်။ ကံအားလျော်စွာ မီးကြီးပျက်နေသည်။ အင်ဂျင်မီးကလေး ဖြိုးဖြိုးဖျောက်ဖျောက် အလင်းအောက်မှ ဖြတ်၍ နွယ်နီလမ်းထဲ ဝင်လာခဲ့ကြသည်။

“ဒီအိမ်ပဲ မမ့ဂျူး၊ လာ... ဝရန်တာ မီးလင်းနေတယ်”

“မမ ကြောက်လိုက်တာကွယ်”

“ကိုကိုကိုယ်စား နမော့ရှိတယ်၊ ဘာကိုမှ မကြောက်နဲ့၊ ဘာမှ အားမငယ်နဲ့.. လာ..”

ဝင်းခြံတံခါးက စေ့ရုံစေ့ထားသည်မို့ ရဲရဲတင်းတင်းပင် နမော့ ဂျူဂျူရှေ့က ဝင်သည်။

“ဆရာမ.. ဆရာမ”

“ရှိတယ်.. အိမ်အပေါ်ထပ်ကို ကြွကြပါ”

ကလေးမတစ်ယောက်က အိမ်တွင်းက လှေခါးကို ညွှန်ပြ သည်။ သည့်ပြင် ဆေးခန်းတွေလို တန်းစီစောင့်နေသော လူနာမရှိ၊ သူတို့နှစ်ဦးသာ ပြင်ပလူနာအဖြစ် ရှိနေ၍ စိတ်သက်သာရာ ရကြသည်။

အပေါ်ထပ်တွင် ဆရာမက လှေခါးထိပ်က ရပ်စောင့်နေ သည်။ အဖြူအနီ ဝတ်ထားပြီး အသက်လေးဆယ်ခန့်ရှိ၍ ကြင်နာဖော် ရွှေသော နှစ်လိုဖွယ်အပြုံးရှိသည်။

“လာကြကွယ့်.. ဘယ်သူပြမှာလဲ!”

“ကျွန်မပါ ဆရာမ”

“ဒါဆို သမီးက ဟိုးကုလားထိုင်ကနေ ထိုင်စောင့်”

ဝရန်တာရှိ ပက်လက် ဝါးကုလားထိုင်ကို ညွှန်ပြသည်။ မဂျူးကို အခန်းတစ်ခုထဲ လက်မောင်းကို ဖေးမ၍ ခေါ်သွင်းသွားသည်မို့ နမော့ ဝရန်တာရှိ ကုလားထိုင်တွင် ကျုံ့ကျုံ့ကလေး ဝင်ထိုင်ရင်း စောင့်ရတော့ သည်။

လမ်းမီး မှောင်နေ၍ လမ်းပေါ်က ဖြတ်သွားဖြတ်လာတွေကို ဝရန်တာမှ ရိုးတိုးရိပ်တိတ်သာ မြင်ရသည်။ လမ်းတစ်ဘက်က လယ်ကွင်း တွေမို့ ဘာအလင်းမှ ရောင်ပြန်မနေပေ။

အင်း.. ကိုကိုသာ သိရင်တော့ ဝမ်းသာမှာပဲ၊ ဒါပေမယ့် မမဂျူးက နောက်တစ်နှစ် တက်ရဦးမှာ၊ ဗိုက်ဖုံးအင်္ကျီနဲ့ ကျောင်းသတ်လို ရမရက မသိသေး၊ ကျောင်းသူတွေကြားထဲ ဗိုက်ဖုံးအင်္ကျီနဲ့ မကျေတို မြင်ယောင်ပြီး နမော့ပြီးလိုက်မိသေးသည်။ ခပ်လောင်လောင် ကျောင်း သားတစ်ယောက်က ကျောင်းသားတစ်ယောက် ဌာနမှူး မသိအောင် ကျောင်းခိုးတက်နေပါတယ်ဗျို့ဟု နောက်ပြောင်နိုင်ကြောင်း စိတ်ကူးထဲ မြင်၍ သူမ ရယ်ပင် ရယ်လိုက်မိပြီးမှ..

ဖျတ်ခနဲ သတိရသွားတာရှိသည်။ ဘုရား.. ဘုရား.. မမဂျူး ကယောင်ချောက်ချားဖြစ်ပြီး ဖျက်ချပစ်ဖို့များ ဆုံးဖြတ်ရင်.. ဆရာမ ကလည်း နည်းနည်းဆင်းရဲပုံရသည်။ ငွေမျက်နှာသာ ကြည့်ပြီး လိုလို ချင်ချင် လုပ်ချလိုက်ပါက..

ဤသတိဝင်လာသောအခါ နမော့ ထိုင်ရမလို ထရမလို ဖြစ်ပြီး အခန်းထဲ လိုက်ဝင်ရန် ထရပ်သည်။ ပြီးမှ ဆရာမက ငါ့ကို ကလေးပဲ ဆိုပြီး တမင်အဝင်မခံတာပဲ။ သူ့ဆေးခန်းမှာ သူ့စည်းကမ်းအတိုင်း ငါနေမှဖြစ်မယ်ဟု အသိဝင်လာပြီး ပြန်ထိုင်လိုက်မိသည်။

ဟင့်အင်း.. ငါက လူနာရှင်ပဲ။ လူနာအနားမှာ အားပေးဖို့ တာဝန် ဘာလို့ မရှိရမှာလဲနော်၊ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ် လိုက်ဝင်မည်။ ကုလား ထိုင်မှ ပြန်ထသည်။ မဟုတ်သေးပါဘူး၊ မမဂျူးက အလွန်ရှက်တက် သည်။ မတော်.. ဆရာမက လှန်လှော၍ သူ့ကုထုံးအတိုင်း ကြည့်စစ်ဆေးနေပါက သူ့ကိုယ်တိုင်ရော အရှက်မရှိ ကြည့်ရသလား၊ ဟင့် အင်း.. မကြည့်ရဲပါ.. ပြန်ထိုင်ချလိုက်မိပြန်သည်။

ဝရန်တာမီးရောင်အောက်တွင် သူမ ထိုင်လိုက် ထလိုက် ပြန် ထိုင်လိုက် ပြန်ထလိုက် ဂနာမငြိမ်ဖြစ်နေသည်ကို လမ်းဘေး ထိပ်လေး

ဖော်ခနဲမ၍ ဘေးဘီတပတ်လည်အောင် ကြည့်ရင်း ဆောင့်ကြောင့်ကို ပေါင်နည်းနည်းကား၍ ထိုင်ချရင်း အခင်းငယ် သွားနေသော မိန်းမကြီးတစ်ယောက်က အစအဆုံး ကြည့်နေသည်။

ဟင်... ကိုရွှေမော်နဲ့ မတင်တင်သမီးလေး နမော်မော်ပါ လား၊ ထိုင်လိုက်ထလိုက်၊ ထိုင်လိုက်ထလိုက်နဲ့ ဒီအိမ်ပေါ် ဘာတွေ ဗျာများနေပါလိမ့်၊ ဩ... လက်စသတ်တော့ ဒါ ဗိုက်ဖျက်တယ်လို့ တိုးတိုးတိတ်တိတ် နာမည်ကျော်တဲ့ ဝမ်းဆွဲဆရာမအိမ်ပေပဲ၊ ဟင်း... ဟင်း... ပွဲကြီးပွဲကောင်းပဲ။ အင်မတန် ခံတွင်းတွေစေမယ့် သတင်း ဆန်းကြီးပါလား၊ အင်း... ငါ ဒီအမှောင်ရိပ်အခင်းသွားမိတာ တန်လိုက် တာ၊ ဟာ... ဟာ...

ဟူ၍...။

ရှုရှုကွက်ထဲ ဖနောင့်ဖိနပ်ပိုင်း နစ်၍ ခြေဖနောင့်ကို ရှုရှုတွေ စိုလာသည်ကိုပင် မမူအားဘဲ မျက်ဝါးထင်သထက် ထင်အောင် ပြူးပြီ၍ ကင်မရာမျက်လုံးနှင့် တပ်အပ်သေချာကြည့်နေသည်။ ဝတ်ထားတာက ဘာအရောင်၊ ဘာအဆင်၊ ဆံပင်ပုံစံ ဘယ်လိုပြင်ထားသည်ကစ ယုတ္တိ ယုတ္တာမှန်မှန်နှင့် သတင်းထုတ်ပြန်ရန် အသင့်ရှိနေသူက...

(ဟုတ်ကဲ့... အဝတ်လျှော်တဲ့ဒေါ်ညွန့်ပါခင်ဗျာ၊ စိတ်ချပါ ပိုပိုသာသာတွေ ပါလာပါတော့မည်။ ဗဂျီ... ပလို့ဂျီ)

“ဟုတ်တယ်... သုံးလကျော်ပြီတဲ့ နမော်ရေ”

၁၂. ၁၂. ၁၂. ၁၂.

နမော် သုံးဆင့်ချိုင့်ကို ကိုယ်တိုင်ကိုင်၍ အိမ်ဆောက်ပစ္စည်း ဆိုင်ရှေ့ သွားရပ်သောအခါ အချိန်းအချက် လုပ်ထားသည့်အတိုင်း ကောင်တာထိုင်နေသော ဂျူဂျူက ဝမ်းသာအားရ ပြုံးပြ၍ ချိုင့်ထ ယူရင်း...

“မာမီ... ဒီမှာ ဒေါ်တင်တင်က ဥပုသ်ဆွမ်းကပ်လိုတဲ့၊ ရွှေ တောင်ခေါက်ဆွဲ ပို့ခိုင်းလိုက်တယ်တဲ့”

အဝတ်လျှော်သည့် ဒေါ်ညွန့်နှင့် စကားလက်ဆုံကျနေသော ဒေါ်ခင်မမက နမော်ကို တအံ့တဩ ကြည့်လိုက်ပြီး တစ်စုံတစ်ရာလည်း ကျေကျေနပ်နပ် ဖြစ်သွားသောမျက်နှာနှင့် နမော်ကို လိုအပ်သည်ထက် ဖော်ရွေစွာ ခေါင်းညိတ်ပြီးပြပြီးသကာလ... ရွှေတောင်ခေါက်ဆွဲချိုင့် ကို လှမ်းယူသည်။ ဒေါ်ညွန့် ကော့ပက်ကော့ပက်နှင့် ပြန်ထွက်သွား သည်။

၀၀၀ နတ်ရွာစိုး

“သမီး စာမေးပွဲအောင်တယ်ဆို . . . ကွန်ကရက်ကျလေးရှင်း ပါကွယ်”

“ဟာ . . . မမနဲ့ အိမ်လာလည်တယ်နော်၊ ဝမ်းသာလိုက်တာ ဟာ”

နန္ဒကျော်က သူ့အမေရှေ့တွင်ပင် ကလေးတွေလို လက်ညှိုး နှင့် လက်ခလယ်ကို ကွင်း၍ ခေါ်မလား၊ မခေါ်ဘူးလားဟူသော အထာ ပြ သင်္ကေတ လာလုပ်သည်။ နုမော်က ပြုံး၍နိပ်ရသည်။

“ဟာ . . . မမနုကလည်း အဲလိုပြန်လုပ်လေ၊ ကျွန်တော့်ဘက် က သဘောထားလည်း မမသိအောင် နှိပ်မလား၊ ဖြတ်မလား လုပ်ရ တယ်၊ ဒါ ထုံးစံပဲဟာ”

နုမော်ကလည်း လက်ကွင်းလေး ထိုးပေးသည်။ နန္ဒက လက် ကွင်းထဲ လက်ညှိုးထိုးထည့်ပြီး ဆွဲမဖြတ်သေးဘဲ ခဏစောင့်နေသည်။

ပြီးမှ နှိပ်ချလိုက်ပြီး ကလေးဆိုးကြီးလို အော်ဟစ်ရယ်မော သည်။

“မမနဲ့ကျွန်တော် ပြန်ခေါ်တဲ့အထိမ်းအမှတ် ဂိမ်းကစားမယ်၊ မမ အိမ်မလာတာလဲ ကြာပြီလေ၊ လာပါ မမရယ် . . . ဝင်ပါ”

“နုမော် လွတ်လွတ်လပ်လပ် စိတ်အပန်းပြေအောင် ကစားနေ ပါ၊ အိမ်မှာလည်း အုန်းနို့ကျောက်ကျော ကျိုတယ်၊ အန်တီ ချိုင့်လှယ်ပြီး ကိုယ်တိုင်သွားပို့ပေးမယ်၊ မမသန်းယဉ်လည်း အခုနု သမီးတို့အိမ်ထဲ ဝင်သွားတာ မြင်လိုက်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ကောင်းပါတယ် အန်တီ၊ မေမေလည်း အန်တီ သွားပို့ရင် ဝမ်းသာမှာပါ”

“အေး . . . အေး . . . ကဲ . . . မောင်နှမနှစ်ယောက် အေးအေး

ဝိုးလုံချည် ၀၀၀

ဆေးဆေး ကစားကြနော်”

ခဏကြာသောအခါ အုန်းနို့ကျောက်ကျောချိုင့်ကို တိုင်၍ သားသားနားနား ဝတ်စားထားသော ဒေါ်ခင်မမ ထွက်သွားသည်ကို နုမော် ဂိမ်းကစားနေရာမှ လှမ်းမြင်လိုက်ရသည်။

သူ့မိခင်ထွက်သွားပြီး မကြာခင် ဂျူဂျူး ဂိမ်းကစားရာသို့ အပျော်မျက်နှာနှင့် ရောက်လာသည်။

“ဟင်း . . . ဟင်း . . . ရွှေတောင်ခေါက်ဆွဲနဲ့ ငြိမ်းချမ်းရေး လဲ လှယ်လိုက်သလို အုန်းနို့ကျောက်ကျောနဲ့ ငြိမ်းချမ်းရေးတော့ သွားလဲပြီ နုမော်ရေ . . . အခြေအနေကောင်းဆီကို ဦးမော့လာတဲ့သဘောပဲ”

“ဟုတ်တယ် . . . မမရယ်၊ နုမော် ဝမ်းသာလိုက်တာ . . . ဒီလိုပဲ ဖြစ်ရမယ်လေ . . . မမြင်ရသေးတဲ့ မျိုးဆက်သစ်လေးက ရွှေလမ်းငွေ လမ်း ဖောက်ပေးတဲ့သဘောပဲ”

အထာနှင့် ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ဂျူဂျူးက မျက်လုံးပြူး၍ နန္ဒကို တစ်ချက်ကြည့်ကာ ခေါင်းမသိမသာ ယမ်းခါပြသည်။ သည် တော့မှာ သူ ဝမ်းသာလုံးဆို့၍ စကားလွန်သွားသည်ကို နုမော် သတိရ တော့သည်။ နန္ဒကို ခဏအကဲခတ်ကြည့်သည်။ ဘာပြောမှန်း သိလိုက်ပုံ မရချေ။ ဂိမ်းကိုသာ သဲသဲမဲမဲ ကစားနေသည်။ သူမတို့ သက်ပြင်းကိုယ်စီ ချလိုက်ကြသည်။

၂၁ ၂၁ ၂၁ ၂၁

ဒေါ်ခင်မမကိုယ်တိုင် ဝတ်ကောင်းစားလှနှင့် ချိုင့်ကိုင်၍ ဝင်လာသဖြင့် ဒေါ်တင်တင်ကိုယ်တိုင် ဖျာဖျာသလဲ ထကြိုသည်။ ယခင်ကထက် ဖက်လွဲတကင်းပင် ပခုံးဖက်ဝင်သည်။

ဦးရွှေမော်ရော ဒေါ်သန်းယဉ်ပါ အပြုံးတွေကို အစွမ်းကုန် ပွင့်ထားကြသည်။

“တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပါပဲ တင်တင်နဲ့ မမယဉ်၊ ကျွန်မလည်း အုန်းနို့ကျောက်ကျောတွေ ကျိပြီး.. အင်း.. ငါက ဒီမိသားစုသုံးစုမှာ အငယ်ဆုံး.. အခါကြီးရက်ကြီးမှာ ငါလိုက်ပို့ရင်း ကန်တော့မယ်လို့ စိတ်ကူးထားတာ၊ မမတင်က အရင် ရွှေတောင်ခေါက်ဆွဲ လာပို့တော့ ကမန်းကတန်းပဲ ကျောက်ကျောထည့်ပြီး ထွက်လာခဲ့တာ.. ဟင်း.. ဟင်း”

ပြောပြောဆိုဆိုပင် ချိုင့်လေး စားပွဲပေါ် တင်၍ လျှာထိုးကြမ်း

ခင်းပေါ် ပုံပုံရုံရုံ ထိုင်ချ၍ မမသန်းယဉ်ကို အရင်ကန်တော့သည်။ ပြီးမှ ဦးရွှေမော်နှင့် ဒေါ်တင်တင်ကို ရိုရိုကျိုးကျိုး ကန်တော့သည်။

“ကာယကံ၊ ဝစီကံ၊ မနောကံနဲ့ ပြစ်မှားကျူးလွန်မိတာ မှီခဲ့ရင် ပုထုဇဉ် လောကီသား ကျွန်မကို ခွင့်လွှတ်ကြပါရင်”

ဦးရွှေမော်က သိသိကြီး ရိုရိုကြီးနှင့်..

“မရှိပါဘူးကွယ်.. မရှိပါဘူးကွယ်.. ခွင့်လွှတ်ပြီးသားပါ။ ပုထုဇနော ဥမ္မတကောတဲ့၊ လူတိုင်းဟာ ကိုယ်သန်ရာ ကိုယ်ရှူးနေကြတာပါပဲ၊ အစ်ကိုတို့လည်း ဥမ္မာတကောဖြစ်ဖူးတဲ့ ပုထုဇနောတွေပါပဲ၊ ကဲ.. ပြီးတာတွေ ပြီးခဲ့ပြီ.. ထပါ ညီမကြီး၊ ဆိုဖာပေါ် ထိုင်ပါ”

“မမယဉ်ကတော့ အင်မတန် မြင်ချင်တွေ့ချင်တဲ့ အခြေအနေ အချိန်အခါပါပဲကွယ်၊ မင်္ဂလာအပေါင်းနဲ့ ပြည့်စုံလိုက်တာ၊ ကိုအေးမောင်ကို ပြန်ပြောရမယ်.. ဒါနဲ့ နုမော်ကော”

“အိမ်မှာလေ.. သူတို့မောင်နှမတွေလည်း အခုမှ ပျော်ပျော်ပါးပါး ပြန်ကစားခွင့် ရသွားလို့ ဂိမ်းကစားရင်း ကျန်ခဲ့တယ်လေ”

“မောင်ကျော်ကျော်တစ်ယောက်ကောကွယ်”

ဒေါ်သန်းယဉ်အမေးကို ဒေါ်ခင်မမက..

“ဘိလပ်မြေ ကွန်တိန်နာ ဝင်လို့တဲ့.. ဆိပ်ကမ်းသွားတယ်”

ဦးရွှေမော်ကတော့ အေးရိပ်ငြိမ် အအေးခန်းဧည့်ရိပ်သာဆိုသော ဆိုင်းဘုတ်ကြီးကို ရိပ်ခနဲ မြင်ယောင်သည်။

“ကဲ.. ခင်မမအတွက် ရွှေတောင်ခေါက်ဆွဲ သွားပြင်လိုက်ဦးမယ်၊ မမယဉ်ဖို့လည်း တစ်ခါတည်း ပြင်လိုက်မယ်၊ စားလိုက်တော့နော်..”

“အေး.. အေး.. စားလိုက်မယ်၊ ခင်မမ အဖော်ရအောင်”

မကြာခင် ရွှေတောင်ခေါက်ဆွဲနှစ်ပွဲနှင့် ကြက်သားဟင်းချိုစားပွဲ ရောက်လာသည်။ အုန်းနို့ကျောက်ကျောပန်းကန်ပါ ပါလာသည်။ ဒေါ်ခင်မမသည် ဒေါ်တင်တင်၏လက်ရာကို ချီးကျူးအမွှန်းတင်ရင်း မြိန်ရေရှက်ရေ စားသုံးသည်။ လိုက်ပွဲနှစ်ပွဲပါ ကုန်အောင် လွေးပါလေ၏။

ပြီးမှ...

သူ့လက်ရာဖြစ်သော အုန်းနို့ကျောက်ကျောကိုလည်း ပန်းကန်တစ်ဝက်ကုန်အောင် သူ့ဟာသူ ပြန်စားပြီးသကာလ ရေခဲရေတစ်ခွက် တောင်းသောက်၏။ ထို့နောက် အပေါ်နှုတ်ခမ်းကို လျှာနှင့် လျှက်သိမ်းလိုက်ပြီး...

“မိတ်ရင်းဆွေရင်းတွေဆိုတာက လက်၏စောင်မခြင်း၊ နှုတ်၏စောင်မခြင်းဆိုတာ ရှိကိုရှိသင့်တယ် မဟုတ်လား မမယဉ်”

“ဟုတ်တာပေါ့ကွယ်... မိတ်ကောင်းဆွေကောင်းတိုင်း ရှိသင့်တဲ့ ရိုင်းပင်းစိတ်ပေါ့”

“ကိုရွှေမော်လည်း ရှိနေတော့ နားနဲ့မနာ ဖဝါးနဲ့နာပါရှင်၊ နားနဲ့မထောင် ဖဝါးနဲ့သာထောင်ပါတော့ရှင်... ဝေပိုက်မနေဘဲ တည့်တည့်ပဲ မိတ်ကောင်းဆွေကောင်းတစ်ယောက်လို ပြောရရင် ရှင်တို့သမီးနုမော် ကိုယ်ဝန်သုံးလ ရှိနေပြီ... ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ!”

“ဘာ!!...”

“ဟင်!...”

“ဟယ်...”

“ဂလောက်...”

ဦးရွှေမော် သောက်လက်စ ဆေးတံပြုတ်ကျသွားသည်။

“ဒီမယ် ခင်မမ... နှင့်သမီးနဲ့ ပေါင်းရင် အတန်းရောက်မယ် ဆိုတဲ့စကားကို နင်လက်တုန့်လာပြန်တာလား! နှင့်လင် သွားနှစ်ချောင်း ပြုတ်တယ်နော်၊ နင် လေးချောင်းပြုတ်ချင်လို့လား!”

“ဒီမယ် ဝဲထူမ... နင် ငါ့အိမ်ပေါ် တက်ပြီး သူ့မျှားသမီး နုနုထွဋ်ထွဋ်လေးကို ဝဲပေါက်နေတဲ့ပါးစပ်နဲ့ မှိုချိုးမျှစ်ချိုး”

“ဟဲ့... ဟဲ့... အေးအေးဆေးဆေး ပြေရှင်းကြစမ်း၊ လက်မပါနဲ့၊ ခင်မ နင်ပြောတာ သေချာလား!”

“ဟုတ်မဟုတ် သိချင်ရင် ကိုယ့်သမီးကိုယ်ခေါ်မေးလေ၊ မဟုတ်တရုတ်ပညာသာ သင်ထားတဲ့ ဝမ်းဆွဲဆရာမအိမ်မှာ ဖျာယာခတ်နေတာကို ဘယ်နေ့ဘယ်အချိန် ဘာဝတ်ထားတယ်ကအစ အတိအကျ မြင်သူက မြင်ပြီး သတင်းလာပေးလို့ ကျွန်မက စေတနာနဲ့ အကောင်းလည်း လာပြောရသေး၊ လူကိုလည်း ရန်လုပ်လိုက်သေး၊ ဘယ်မလဲ မိတ်ဆွေစစ်...”

ဦးရွှေမော် မျက်နှာကြီး နီမြန်းပူထူ၍ လက်သီးလက်မောင်းတန်းရင်း...

“မယ်တင်... လှမ်းခေါ်စမ်း နှင့်သမီး၊ မြန်မြန်လှမ်းခေါ်စမ်း၊ မဟုတ်လို့ကတော့ အိမ်ပေါ်မှာ သွေးချောင်းစီးပြီမှတ်...”

ဒေါ်တင်တင် အပြေးထွက်သွားပြီး ထမိပြင်ဝတ်ရင်း ဒေါ်ခင်မမအိမ်ရှေ့မှ အသံကုန် အော်ခေါ်သည်။

“နုမော်... မိနုမော်... မြန်မြန်လာစမ်း၊ ဟဲ့... နုမော်”

“ရှန်... မေမေ”

“အသံ နောက်မှာ ထားခဲ့... လာ... ငါ့နောက် လိုက်ခဲ့စမ်း”

အပြေးတပိုင်း အိမ်ပြန်နေသော ဒေါ်တင်တင်နောက်မှ နုမော်

ပျာပျာသလဲ လိုက်ချသွားသည်။

ထဘီထပ်ပြင်ဝတ်ရင်း ဧည့်ခန်းထဲ ဘီလူးဆိုင်းနှင့် ဝင်လာပြီး...

“ဟေ့... မိနု ခြံတံခါးပါ ပိတ်ခဲ့၊ ဒီဟာမကို ဒီနေ့ သင်္ချိုင်းပို့မယ်”

“ကဲ... လာစမ်း သမီး”

“သမီးမှာတဲ့... ကိုယ်ဝန်သုံးလ ရှိနေသတဲ့... ဟောဒီစုန်းမက ပြောနေတယ်... ရှင်းစမ်း”

ကက်ကက်လန် ရန်ပြန်ထောင်လိမ့်မည်ဟု ထင်ထားသော မိဘနှစ်ပါးနှင့် ဒေါ်သန်းယဉ်တို့ နမော်၏အမူအရာကြောင့် မျက်လုံးတွေ ကလယ်ကလယ်ဖြစ်ပြီး တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်၍ ကျီးကြည့်ကြောင်ကြည့် ဖြစ်ကုန်၏။

နမော်က ဘာမှမပြောဘဲ မတ်တတ်ရပ်လျက်ကပင် အသာအယာ ခေါင်းငုံ့၍ ကြမ်းခင်းကို မမြင်ဖူးသလို အခုမှပင် သတိထားမိသလို တွေ့တွေ့ကြီး စိုက်ကြည့်နေသောကြောင့်ဖြစ်ပါသည်။

“ဟဲ့ကောင်မလေး... ပြောလိုက်လေ... မဟုတ်ရင် မဟုတ်တဲ့အကြောင်း”

“ထိုင်စမ်း... လာ... ကြီးယဉ်နား လာထိုင်စမ်း၊ တစ်ခုခု ပြောစမ်း၊ မထိတ်သာမလန့်သာကွယ်”

ဒေါ်သန်းယဉ်က နမော်လက်ကို ထဆွဲပြီး သူ့ဘေးထိုင်ခိုင်းရာ ပခုံးပေါ် လက်တင်၍ လှုပ်မေးသည်။

“ဟုတ်သလား... သမီးမှာ ကိုယ်ဝန်ရှိနေသလား ပြောစမ်း”
နမော်က ခေါင်းညိတ်ချလိုက်သည်။

“ဟင်!..”

ပျော့ခွေ၍ ဆိုဖာပေါ် ယိုင်ကျသွားသော ဒေါ်တင်တင်ကို ဦးရွှေမော်က ထ၍ပွေ့ရင်း...

“နမော်... နမော်... နင်တကယ်ဖြစ်တာလား! နင် အဲသလို တကယ်ရှိနေသလား၊ ဟဲ... မယ်တင်... မယ်တင်”

ဒေါ်သန်းယဉ်ကလည်း ရှူဆေးတောင့်နှင့် ဒေါ်တင်တင် နှာခေါင်းဝကို တေ့ရင်း...

“ဘယ်... ဘယ်သူနဲ့ ဖြစ်တာလဲ သမီးရယ်”

ခေါင်းငုံ့နေသော နမော်က ဘာမှပြန်မဖြေ။

ဒေါ်ခင်မမကတော့ စားပွဲပေါ်က ယပ်တောင်ကို လှမ်းယူ၍ သူ့ကိုယ်သူ ခတ်ရင်း...

“ကျွန်မသမီး အတန်းမရောက်ခင် တည်းခိုခန်းရောက်တဲ့သူက ရောက်သွားတာကို... အဲဒါပေါ့ ပုစ္ဆန်ဆိတ်ကလေး ဘယ်လိုငယ်ပင်လယ်ကူးတတ်တယ်ဆိုတာ... ဟင်း”

“နေဦး မိနု၊ နင့်အမေ သတိရရင် နင့်ကို ငါသတ်မယ်၊ သတ်ကို သတ်ပစ်မယ်”

“ခပ်တိုးတိုး လုပ်ပါ အစ်ကိုရွှေမော်၊ ပတ်ဝန်းကျင် ရှိပါတယ်၊ သားသမီးချင်း ကိုယ်ချင်းစာလို သတိပေးတာပါ၊ ဒါဟာ အော်ကြီးဟစ်ကျယ် ဖြေရှင်းရမယ့်ကိစ္စ မဟုတ်ပါဘူး”

“ဟုတ်တယ် မောင်ရွှေမော်... အုပ်အုပ်ဆိုင်းဆိုင်း လုပ်ရမယ့် ကိစ္စကွယ်”

ဒေါ်တင်တင် ပြန်သတိရလာသည်။ မျက်ရည်စမ်းစမ်းစမ်းစမ်း ထွက်လာသည်။

“ခင်မမ. . . တင်တင်ကို ယပ်ခတ်ပေးထားစမ်း၊ နမော်. . .
ကြီးကြီးယဉ် မေးမယ်၊ လာ. . . လာ. . . အိပ်ခန်းထဲ လိုက်ခဲ့စမ်း”

ဒေါ်သန်းယဉ်က နမော်ကို အိပ်ခန်းထဲ ခေါ်သွင်းသွားသည်။
ဒေါ်ခင်မမက မျက်နှာကို လိုအပ်သည်ထက် အနည်းငယ် ပင့်၍ လေကို
မေးစေနှင့် ထိုးရင်း. . .

“ခင်မမတို့က မိတ်ကောင်းဆွေကောင်းပီပီ ရှေ့မျက်နှာ
နောက်ထားပြီး အမှန်စကား လာပြောတာနော်၊ ကူညီတန် ကူညီရ
အောင်လို့”

“ကျေး. . . ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ခင်မမရယ်၊ ကူ. . . ကူညီသော
အားဖြင့် ဒီစကား ဘယ်သူမှ မပေါက်ကြားအောင်”

“ကျွန်မသဘောပေါက်ပါတယ်. . . ကျွန်မတာက လုံစေရပါ
စေ့မယ်. . . စိတ်ချ”

ဦးရွှေမော် သက်ပြင်းမောကြီး ချရုံမှတစ်ပါး အခြားမရှိ
ဖြစ်ရသည်။

အိပ်ခန်းမှာတော့. . .
“ပြောစမ်း သမီး၊ ဘယ်သူနဲ့ ဖြစ်တာလဲ. . . ပြောစမ်း”

နမော်က ခေါင်းကြီးငုံ့ပြီး တွင်တွင်သာ ခါနေသည်။
ဘာတစ်ခွန်းမှ နှုတ်က ထွက်မလာ။

“ဒီကိစ္စက မပြောဘဲ နေလို့ ဘယ်လိုမှ မပြီးတဲ့ကိစ္စကြီး သမီး၊
အဲဒီကိုယ်ဝန်ပိုင်ရှင်ဟာ ဘယ်သူလဲဆိုတာ သိမှ ဒီကိစ္စ အကျိုးသင့်
အကြောင်းသင့် ဖြေရှင်းလို့ရမှာလေ. . . ပြောစမ်းပါ သမီးရယ်. . .

ကြီးမေ အားလုံး ပြေပြေလည်လည်ဖြစ်အောင် အစစအရာရာ
တာဝန်ယူတယ်. . . ဘယ်သူနဲ့ ဖြစ်တာလဲ ပြော. . .”

နမော်က ခေါင်းသာ ခါပြပြန်သည်။
ဒေါ်တင်တင်ပါ အိပ်ခန်းထဲ လိုက်ဝင်လာသည်။ ဒေါ်ခင်မမက

ပြန်သွားပြီဖြစ်သည်။
“ကိုရွှေမော်. . . ရှင်လိုက်ဝင်မလာနဲ့လေ. . . မိန်းမချင်း
မေးရမြန်းရမယ့်ကိစ္စရှင်. . .”

ဒေါ်သန်းယဉ် မေးသမျှ ခေါင်းသာ ခါနေသည်ကို ဒေါ်တင်
တင် အားမလိုအားမရဖြစ်လာသည်။

“ဟဲ့. . . မိနု နှင်ပြောမလား၊ မပြောဘူးလား၊ ငါ့ကို အသည်း
ယားအောင် နှင် တမင်လုပ်နေတာလား. . . ကဲဟယ်”

ပေါင်တွင်းကြောကို အသားကို ကြိတ်၍ လိမ်ဆွဲသည်။ နမော်
ကလည်း အားခနဲပင် မအော်၊ မျက်နှာနီ၍ မျက်ရည်ပိုးပိုးပေါက်ပေါက်

ကျအောင်ပင် ကြိတ်ခံသည်။
“ဟဲ့. . . တင်တင်. . . လွှတ်စမ်း၊ အကြမ်းနည်း မလုပ်ရဘူး၊
ဖယ်ပါဆိုဟယ်”

ဒေါ်သန်းယဉ်က ဒေါ်တင်တင်၏လက်ကို နမော်၏ပေါင်ခြံမှ
အတင်းဆွဲထုတ်သည်။ အသာအယာ ထဘီလှန်ကြည့်သည်။

“ဟယ်. . . ရဲသွားတာပဲ၊ မိတင်တင်ရယ်. . . ငါ့သမီးလေး
တော်တော်နာသွားမှာ”

ချော့ရင်း အသာပွတ်ပေးသည်။
သူ့ဘက် ပါလာလျှင် ကိုယ်ဝန်ပိုင်ရှင် ဘယ်သူဆိုတာ ပြော

လိမ့်မည် ထင်ထားသည်။ ဒေါ်တင်တင်က. . .
“ပြောစမ်း. . . ဟိုရဲညီညီဆိုတဲ့ လက်ရဲဇော်ရဲကောင် မဟုတ်

လား၊ ဘယ်တုန်းက ဘယ်မှာ သွားပြီး ဘယ်လို ကမြင်းကြော. . .”

“မဟုတ်ပါဘူး”

သည်စကားသုံးလုံးသာ ပထမဆုံး ထွက်လာခြင်းဖြစ်သည်။

“နင် ချိန်းချိန်းတွေ့တယ်လို့ ငါပြောသံကြားပါတယ်. . .

ရဲညီညီ မဟုတ်ရင် ဘယ်သူလဲ!”

ခေါင်းခါသည်။ ဒေါ်သန်းယဉ်က ငါ့သားဇော်ဇော်လားဟု မေးရန်ကြံသေးသည်။ သူ့သားက သည်လိုအကျင့်အကြံမရှိဟု ယုံနေသည်။

ဒါမှမဟုတ် ဒီကောင်မလေး ရဲညီညီနှင့် ဖြစ်ပြီး ငါ့သားလေးကို နွားမရွံ့ပိတ် လှည်းကျိုးထမ်းခိုင်းဖို့များ ကြံစည်နေသလားဟုလည်း တွေး၍ပူပန်သည်။

ဒေါ်တင်တင်ကတော့ ခေါင်းမီးတောက်နေသည်။ ဘယ်လိုမှ ကြာကြာဖုံးအုပ်ထား၍မရသောကိစ္စ။ ဘယ်သူနဲ့ဆိုတာ ဘာကြောင့် မပြောမှန်းလည်း မသိ၍ အူထဲအသည်းထဲ ယားကျိကျိဖြစ်ပြီး ဒေါသတွေ လိပ်လိပ်ထလာနေသည်။

“မပြောရင် နင့်အဖေလက် အပ်မှာနော်၊ ဟိုက နင့်ကို စိစိညက်ညက် ချေပစ်မှာ. . . ပြော. . . ဘယ်သူနဲ့လဲ”

ထိုစဉ် ဘုမသိဘုမသိနှင့် ဇော်ဇော် အိမ်ထဲ ဝင်လာသည်။ ဦးရွှေမော်သာ ဧည့်ခန်းထဲ ငူငူကြီး ထိုင်နေပြီး သူ့ကို ဘာတစ်ခွန်းမှ မပြောသောကြောင့် နောက်ဖေးဘက် ဝင်အလာ ပွင့်နေသော အိပ်ခန်းတံခါးမှ ရိပ်ခနဲ သူ့မိခင်ကို မြင်လိုက်၍. . .

“မေမေ. . . အိမ်မှာ အန်တီဆွေ ရောက်နေတယ်၊ အရေးကြီးလို့တဲ့. . . သားတော့ ရွှေတောင်ခေါက်ဆွဲ စားပြီးမှ ပြန်လာခဲ့မယ်၊ ဟဲ့. . . မိနု၊ ငါ့ကို ခေါက်ဆွဲကျွေးဦး. . .”

ဇော်ခနဲပင် နမော် ထရပ်သည်။ အကျဉ်းအကျပ်မှ ထွက်ပေါက်ရသူလို အလျင်စလို အခန်းထဲမှ ထွက်၍ လာဟု ဇော်ဇော်ကို ခေါ်ပြီး နောက်ဖေးဘက် ဝင်သွားသည်။

ဒေါ်သန်းယဉ်က ဒေါ်တင်တင်အား အေးအေးဆေးဆေးမှ ချော့မော့မေးရန် အကြမ်းနည်း မသုံးရန် အတန်တန် မှာပြီး. . . ဖိနှိပ်ကလေး ကောက်စွပ်၍ ဖတ်သီဖတ်သီနှင့် ပြန်သွားသည်။

ဒေါ်တင်တင်က ဇော်ဇော်ရှိနေ၍ ဘာမှမပြောသလို ဟန်ဆောင်ရင်း ခပ်ငူငူ ထိုင်နေသော လင်တော်မောင်ရှေ့သို့ လာဝင်ထိုင်ရင်း အပြိုင်ငူနေလိုက်သည်။

နောက်ဖေး၌ နမော်က ရွှေတောင်ခေါက်ဆွဲပြင်ရင်း အိမ်ချွေကိုလည်း လှမ်းချောင်းရင်း ဇော်ဇော်ကို ခပ်တိုးတိုး ပြောသည်။

“ဇော်ဇော်. . . ငါအရေးကြီးတာ ပြောမယ်နော်၊ ငါတစ်ခုခု ဖြစ်ရင် ငါ့အရိပ်အခြည် ကြည့်ပြီး နင် သံယောင်လိုက်နင်း. . . ကြားလား၊ နင် ပါးပါးလှုပ်လှုပ်သာနော်. . . သိလား၊ ငါပြောချင်တာက. . . မီးစင်ကြည့်က. . .”

“နမော်. . . ဇော်ဇော်ကို အဲဒီမှာ ထားခဲ့၊ နင်ထွက်ခဲ့စမ်း”

ဖခင်ဦးရွှေမော်၏အသံမာမာကြီး ဖြစ်သည်။ သည်အသံကိုတော့ နမော်ဖြူသည်။ အပြေးတစ်ပိုင်း ဧည့်ခန်းထဲ ရောက်လာတော့ လားလား. . . ဖေဖေလက်ထဲမှာ မဟော်ဂနီသား တုတ်ကောက်ကို အဖျားဘက်က ကိုင်ရင်း လက်က ဆနေသည်။ မျက်ထောက်ကြီးက နီတွတ်နေသည်။

“တစ်ခွန်းတည်း ငါမေးမယ်. . . နင်ဖြေရင်ဖြေ၊ မဖြေရင်တော့ သေပေတော့၊ နင့်ရိုက်သတ်ပြီး ငါကြိုးစင်ဟက်မယ်”

၁၂၂ နတ်ရွာစိုး

ဘာမှလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့ သည်တုတ်ကြီးတော့ နမော် အမှန်
တကယ် မိုးကြိုးပစ် ကြောက်လှပါသည်။

“မေးမနေပါနဲ့ ဖေဖေ၊ သမီးဖြေပါမယ်... ဖေဖေ တစ်ခုပဲ
ကတိပေး... သူ့ကိုလည်း ဘာမှမလုပ်ရဘူး...”

“အေး... ပေးတယ်”

“ဇော်ဇော်”

“ဟေ... ဇော်ဇော်ဟုတ်လား!”

“ဟုတ်တယ် ဖေဖေ၊ ဖေဖေ ခုပဲ ယောက်ျားကတိ ပေးထား
တယ်၊ မေမေ သက်သေရှိတယ်နော်၊ သူ့ကို ဘာမှမလုပ်ပါနဲ့”

ရှုရှုရှုရှု ဖြစ်သွားသော ဦးရွှေမော် နောက်ဖေးကို လှမ်း
ကြည့်ရင်း...

“ဟေ့ကောင် ဇော်ဇော်... ထွက်ခဲ့စမ်း”

“ခင်ဗျာ... ဘာဖြစ်လို့လဲခင်ဗျာ!”

“မင်း... မင်း... ငါ့သမီးကို”

ဘာဆက်ပြောရမှန်းလည်းမသိ။ ကလေးလို့ သတ်မှတ်ထား
သူက ကလေးအလုပ် မလုပ်ဘဲ လူကြီးအလုပ်ကို လုပ်သည်။ သဘော
တူ ကြည်ဖြူချင်ပါလျက်နှင့် သည်လိုအကျင့်ဇာက ဖောက်ဖျက်ခြင်း
အတွက် မီးခိုးလူအောင် ဦးရွှေမော် ဒေါသထွက်ရသည်။ ပြီးတော့
သူ့စိတ်ထဲတွင် ဥမမယ် စာမမြောက်အရွယ်တွေနဲ့... ပြီးတော့ သူ့
သမီး အင့်အဖူး ဥဥနုနုလေးကိုမှ ဖျက်ဆီးရက်လေသည်။

တယ်!..

“မင်း... မင်း... ငါ့သမီး နာကျင်အောင်... အဲ... မင်း
ဘာလုပ်သလဲ!”

ဝိုးလိုချင် ၁၂၃

“အဲ့... အဲ့ဒီတစ်ခါတည်းပါ၊ ဦးရယ်... သူလည်း ပါတာ
ပါပဲ...”

“ဘာကွ!!...”

“ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျာ... အပျော်တမ်း ဆော့ရင်း ကစားရင်း
ဖြစ်သွားတာပါ”

ဒေါ်တင်တင်နှင့် နမော်က တုတ်နှင့် လူကို ဝင်ဆွဲသည်။ ခိုက်
မည်တကဲကဲ လုပ်နေသော တုတ်ကောက်ပါသွားသည်။ လက်သီး
လက်မောင်း တန်းရင်း...

“အရပ်ကတို့ရေ... ဒီကောင်ပြောပုံ ကြားကြလားဗျာတို့၊
တစ်ခါတည်းပါတဲ့... ဆော့ရင်းကစားရင်းတဲ့၊ ကျုပ်သမီးလည်း ပါပါ
သတဲ့... အပျော်တဲ့ဟဲ့၊ ငါ လူသတ်မိတော့မယ်...”

“ကျွန်... ကျွန်တော် နောက်မလုပ်တော့ပါဘူး ဦး”

“ဘာ... ဘာကွ”

ဒေါ်တင်တင်က အတင်း လက်ကို ဆွဲ၍ လှေခါးဆီ ခေါ်
ရင်း...

“လာ... အပေါ်ထပ်မှာ ခေါင်းအေးအေးနဲ့ တိုင်ပင်ရအောင်၊
လူကြားတယ် ကိုရွှေမော်၊ ကျွန်မတို့က သမီးရှင်၊ ပြီးတော့ အထုပ်
အထည်က ရှင့်သမီး ပိုက်ထားတာရှင့်၊ စိတ်လျော့ပါ... လာပါ”

“ဟင်းဟင်း... ဟင်းဟင်း”

လှေခါးမှ ပေကပ်ကပ် တက်နေစဉ် ဇော်ဇော်က နမော်ကို
မေးသည့်အသံကို ဦးရွှေမော် ကြားဖြစ်အောင် ကြားပြန်သည်။

“နင့်အဖေကို နင် ဘာတွေသွားပြောထားလဲ! ငါလုပ်တာ
ဒီလောက်နာလိုလားဟာ”

“ဟေ့ကောင်... မင်း... မင်းကွာ... ဖအေရင်းရှေ့မှာ၊
ငါ... တယ်...”

“လာပါ ကိုရွှေမော်... သူတို့ချင်း ညှိပါလိမ့်မယ်၊ တာဝန်
ယူတာပဲ တော်လှပြီ”

တဖိုးတဖိုး ဖြစ်နေသေးသော အပေါ်ထပ်သည် ခဏအကြာ ငြိမ်
သက်သွား၏။

“ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ မိနု၊ နင့်နဖူးက ဒဏ်ရာက ပျောက်
တာ ကြာမှ ဘာထဲဖြစ်တာလဲ!...”

“နင်မသိသေးပါဘူး... နင်ဇာတ်ရည်လည်အောင် ငါပြောပြ
မယ်... ဒီလိုဟဲ့၊ နေဦး... ဒီအကြောင်း ဘယ်သူမှ မပြောဖို့ နင်
သစ္စာပြု”

“သစ္စာပြုတယ်ဟာ”

“ဒီလိုဟ... ကိုကိုနဲ့မမဂျူး နှစ်ဦးသဘောတူ လက်မှတ်ထိုး
ထားတယ်၊ ဟိုဘက်ဒီဘက် ရန်ဖြစ်ထားတော့ စိတ်ချရအောင်
ပေါ့...”

“ငါသဘောပေါက်ပါတယ်”

“ကိုကိုက ဒီထက် ပိုစိတ်ချရအောင် စည်းရုံးနိုင်ခဲ့ပုံရတယ်၊
အခု မမဂျူးမှာ ကိုယ်ဝန်ရှိနေပြီ”

“ဟယ်! အဲဒီတော့...”

“ကိုကို အဲဒါကို မသိသေးဘူး”

“မမဂျူးအိမ်က လက်ထပ်တာ ကိုယ်ဝန်ရှိတာ မသိကြဘူး
လား!...”

“ဘာမှမသိသေးဘူး... သိတာ ငါတစ်ယောက်တည်းပဲ ရှိ

တယ်၊ ဒုတိယ သိတာ နင်ပဲ ဇော်ဇော်...”

“ပွင့်လင်းတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကျောင်းအစ်မ”

“ဖြစ်ချင်တော့ မမဂျူးနဲ့ငါ ဝမ်းဆွဲဆရာမ သွားပြတယ်ဟာ၊
နွယ်နီလမ်းထဲက ဟိုဆရာမအိမ်...”

“ငါသိတယ်... မေမေနဲ့ ရောက်ဖူးတယ်”

“ဝရန်တာမှာ ငါထိုင်နေတာကို ဘယ်သူမြင်သွားလဲ မသိဘူး၊
မမဂျူးမေမေကို သွားသတင်းပို့ပါလေရော၊ နေဦး... နင် စားလက်စ
ပန်းကန်... လာပါဟာ... မီးဖိုထဲ သွားပြောကြရအောင်”

နှစ်ယောက်သား မီးဖိုထဲ ဝင်ကြပြန်သည်။ နုမော်ကလည်း
မစားရသေး၍ တစ်ပန်းကန် ထည့်စားရင်း ဆက်ပြောသည်။

“ငါက ဒီမနက် ရွှေတောင်ခေါက်ဆွဲ ဒေါ်ခင်မမကို သွားပို့ရင်း
ရွှေလမ်းငွေလမ်း ပြန်ဖွင့်တယ်၊ ဒေါ်ခင်မမက ဝမ်းသာအားရပါပဲ၊
ကိုယ်တိုင် အုန်းနို့ကျောက်ကျော ပြန်ပို့ရင်း ဝမ်းသာအားရပါပဲ... ဟဲဟဲ
ငါ့မှာ ကိုယ်ဝန်ရှိနေကြောင်း စေတနာအပြည့်နဲ့ သတင်းကောင်းကြီး
ဟစ်တော့တာပေါ့၊

ငါက နန္ဒနဲ့ ဂိမ်းကစားနေတာ... လာအော်ခေါ်လိုက်က
တည်းက ငါဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်၊ ငါပဲ အစစအရာရာ ခေါင်းခံပြီး နေ
လိုက်မယ်၊ ကိုကိုပြန်လာမှ အားလုံး အထုပ်ဖြည်ပြမယ်ပေါ့ဟာ၊ လူ
ကြားထဲ မေးပါလေရော... ဟင်းဟင်း”

ရယ်နေသေးသည်။ ရယ်၍ဝမှ သူမစကားဆက်သည်။

“မေမေ့ကို မကျေနပ်တာတစ်ခုလည်း ရှိခဲ့တော့ ငါ့မှာ ကိုယ်
ဝန်ရှိတယ်ဆိုတာကို ငါခေါင်းညိတ်လိုက်တယ်၊ ဘယ်သူနဲ့လဲလို့ ဝိုင်း
မေးတာပေါ့၊ ကြီးကြီးယဉ်ရှေ့မှာ ဇော်ဇော်လို့ ငါက ဘယ်ရင်ဘတ်နဲ့

ဘယ်လိုပါးစပ်နဲ့ ပြောမလဲ၊ နင်စဉ်းစားကြည့်... ငါ ခေါင်းချည်း
တွင်တွင်ခါတာပေါ့၊ မေမေက အူယားလာပြီး ငါ့ပေါင်တွင်းကြောကို
အမုန်းလိမ်တယ်ဟာ... ရဲတွတ်သွားတာပဲ၊ ငါ အံ့ကြိတ်ခံပစ်လိုက်
တယ်”

“ရဲသွားလား... ပြစမ်း”

“နှာဗူးနော်...”

“ဥုံ့ဖွ လုပ်ပေးမလို့ပါဟာ”

“ကြည့်ကြည့်... လက်က တကယ်လာတယ်၊ ငါ တီးထည့်
လိုက်မှာနော်၊ နားထောင်ဟာ... ဆက်ပြောမယ်၊ နင်မုန့်စားနေတုန်း
ဖေဖေက ခေါ်မေးတယ်၊ တကယ်အုပ်တော့မယ့်ရုပ်ကြီးဟာ... ငါ
ကြောက်တာနဲ့ နင့်ကို ဘာမှမလုပ်ဖို့ ကတိတောင်းပြီး ဇော်ဇော်လို့
ပြောလိုက်တာပေါ့”

“ဟာဟ... တကယ်ဖြစ်ရင်ကောင်းမယ်”

“သေနာ ငကြောင်စုတ် ငယုတ်မာ... လဲသေလိုက်”

“တကယ်ဖြစ်ရင် သေပျော်ပါတယ်ဟာ”

“ဒီတစ်သက် မဖြစ်ဘူးမှတ်... နင်ဟယ်... နင့်ကို ဖေဖေ
မခေါ်ခင် မီးစင်ကြည့်ကဖို့ သေသေချာ ချာမှာတာကို နင်ဟာ အတော်
အူတာပဲ၊ ဟိုက ဒေါသမီးတောင် ပေါက်ကွဲနေရတဲ့ကြား၊ နင်က တစ်ခါ
တည်းပါ... သူလည်း ပါ၊ ပါတယ်ဆိုတော့ ထမသတ်တာ ကံကောင်း”

“ဟားဟား... ငါက နင် နဖူးယောင်တဲ့ကိစ္စ ထင်တာပေါ့၊
ငါ့သမီး နာကျင်အောင်ဆိုတော့ အဲဒီတစ်ခါပဲလေ... နင်နာတာ”

“သူ့သမီးကို ဗိုက်ကြီးအောင် လုပ်ပြီး အပျော်တမ်း ဆော့ရင်း
ကစားရင်း ဖြစ်သွားတာပါခင်ဗျဆိုတော့... ငါရယ်ချင်လိုက်တာလေ

သမီးရှင်နေရာက အဖေနေရာက နင်ခံစားကြည့်”

ဇော်ဇော် တဟိဟိ ရယ်သည်။ စဉ်းစားရင်း ပိုရယ်မိသည်။
ဟင်းချိုပင် သီးအောင် ကြိတ်ရယ်သည်။

“ကျွန်တော် နောက်မလုပ်တော့ပါဘူးက ပါသေးတယ်၊ နင်
တော်တော်အူတဲ့ကောင်၊ ဟား ဟား ဟား...”

“ဟား ဟား ဟား... ပြန်ပြင်ပြောမယ်လေ... နောက်
အကြိမ်သန်းချီ လုပ်ပါဦးမယ်လို့”

“နာနေဦးမယ်... နင်အရမ်းနစ်နာနေဦးမယ်”

“အဲဒီတော့ နင့်ကိုကို ငါ့ယောက်ဖ ပြန်လာတဲ့အထိ ဒီအတိုင်း
ဟန်ဆောင်နေရမယ်ဆိုတော့... နင့်ဗိုက်ထဲမှာ ငါ့သားလေးလား
သမီးလေးလား ရှိနေတယ်ပေါ့ဟာ...”

“ခွေးကောင်... အဲ... ကြောင်စုတ်၊ စိတ်ကူးနဲ့ အသားယူ
နေပြန်ပြီ”

“ငါက မဟုတ်ဘဲနဲ့ အနစ်နာခံပြီး နေရမှာနော်၊ အကျင့်သီလ
မကောင်းသူကြီးလုံးလုံးကို ဖြစ်လို့”

“နင့်ဖေဖေနဲ့မေမေကိုတော့ လက်သိပ်ထိုးပြီး တိုးတိုးတိတ်
တိတ် ပြောပြထားပေါ့ဟာ၊ ငါ ကိုကိုနဲ့မကျွေးကျွေးဇာတ်မှာ တရားခံ ဝင်
လုပ်ရင်း အကယ်ဒမီရှော့နဲ့ သရုပ်ဆောင်နေကြောင်း ဘယ်သူမှ
မသိစေလိုကြောင်းပေါ့... ဟဲဟဲ...”

“နင့်အဖြစ်က တကယ်ဟာသနဲ့ ခပ်နင့်နင့်ဇာတ်လမ်းပဲ၊ ငါ
ဝတ္ထုရေးတတ်ရင် ရေးတယ်...”

“ငါလည်း ရေးထားတယ်... ဝလုံးတွေ... ဟား... ဟား”

မီးဖိုခန်းအဝင်ဝမှ တဟီးဟီးတဟားဟား အသံများကို ခံကာ

၁၂၈ နတ်ရွာစိုး

ရပ်လိုက်မိသည်။

စိတ်ထဲက...

အင်း... သူတို့ကတော့ ပျော်လို့၊ ရယ်လို့မောလို့။ အေးလေ
ငါငယ်ငယ်ကလည်း ဒီလိုပဲဥစ္စာ...။

ဝိုးလုံချည် ၁၂၉

အခန်း(၁၃)

မည်

သို့ပင်ဖြစ်စေ ဒဏ်ပေးသောအနေဖြင့် သူမကို အခန်း
ထဲထည့်၍ ထမင်းဟင်းပင် အခန်းထဲ ပို့ပေးခြင်းဖြင့် ပြင်ပလောကနှင့်
အဆက်အသွယ် ဖြတ်တောက်ပစ်လိုက်သည်။

တစ်ရက်သာ တိုက်ပိတ်ခံလိုက်ရသည်။ ကယ်တင်ရှင် ရောက်
ရှိလာလေသည်။ ရ. ယ. က ဥက္ကဋ္ဌကြီး ဘာဦးရွှေကျော် ဖြစ်လေ
သည်။

ပါဂျဲရိုး အိုးမော်ဒယ်နှင့် ဟင်းဖုန်းနှင့် ဟင်းချိန်းကြီးနှင့် တခမ်း
တနားရောက်လာခြင်းဖြစ်သည်။ ရောက်ရောက်ချင်းပင် သူ့အသည်း
ကျော် တူမကို မေးတော့သည်။

“မော်မော်ရေ... ဘာ သမီးကို လွမ်းလို့ လာတာတော့”

လူပျိုကြီးဦးရွှေကျော်သည် နမော်ကို အလွန်ချစ်သည်။ ခုလည်း စာမေးပွဲအောင်သည့်အတွက် (၁၈)ကာရက်ရွှေဖြင့် လုပ်ထားသော ပက်ကားဘောပင် ဆုလာချခြင်းဖြစ်သည်။ ဒေါ်တင်တင်က ကော်ဖီပြေးဖျော်သည်။ ဦးရွှေမော်က အပေါ်ထပ် အိပ်ခန်းသော့ ယူ၍ အမြန်ပြေးဖွင့်ရင်း...

“အခန်းပိတ်တာတွေဘာတွေ လျှောက်မတိုင်နဲ့၊ နင့်အကြောင်း မီးခိုးကြွက်လျှောက် ပေါ်ကုန်ရင် နင့်ဘကြီးပဲ မျက်နှာပျက်ရမှာနော်”

နမော်ကတော့ ဘာမှမဖြစ်သလို အမူအရာနှင့်ပင် အောက်ထပ်ဆင်းလာသည်။ သည်အရွယ်ကြီးကိုပင် ငယ်ငယ်ကအတိုင်း ဦးရွှေကျော်က သူ့ပေါင်ပေါ် ခေါ်ထိုင်ခိုင်းရင်း...

“ငါ့သမီး စာမေးပွဲအောင်တဲ့အတွက် ဆုနှစ်ခု ဘာ ယူလာတယ်၊ ရော့... အိပ်တင်းကာရက်နော်”

“ဟယ်... လှလိုက်တာ ဘာရယ်... အရီဂတ်တော့ကို မတ်စု”

တူမတော်ပါးနှင့် နှာခေါင်းကို ဖွဖွလိမ်လိုက်ပြီး...

“နောက်တစ်ခုက... တိုင်းမျိုးလာဖွင့်မယ့် လမ်းဖွင့်ပွဲမှာ ငါ့သမီး ကတ်ကြေးဘန်းကိုင်ခွင့်ရမယ်...”

“ဟင်!”

နုနုက သူ့ အိမ်ထဲက အိမ်ပြင်ထွက်ခွင့် မရှိကြောင်း ပြောမိတော့မလို ဖြစ်သွားသည်။ ဝမ်းသာအားရ အာမေဇိုတ်နှင့် ထ၊အော်မည် ထင်ထားသော ဦးရွှေကျော်က...

“ဝမ်းမသာဘူးလား ငါ့သမီး၊ ရပ်ကွက်ထဲမှာ အချောအလှတွေ အများကြီးထဲက သမီးကို ပိုလှလို့... အီးစီအားလုံးရဲ့ဆန္ဒနဲ့ ရွေးတာလေ၊ ဘာက အဆိုပြုရုံပြုတာ... အားလုံးရွေးတာနော်... ကျောင်းက ကွင်းရွေးတာထက် ရပ်ကွက်က မယ်ရွေးတဲ့သဘောပဲ”

“ဝမ်းသာပါတယ်... ဒါပေမယ့်...”

ကော်ဖီလာချပေးသော ဒေါ်တင်တင်က...

“အစ်ကိုကြီးရေ... အစ်ကိုသမီးက အပြစ်ကြီးကြီးတစ်ခု လုပ်ထားလို့ အချုပ်ချထားတာ... ဒီအိမ်က အကျဉ်းသား”

“ဟ... ဘာအပြစ် လုပ်ထားလုပ်ထား ငါ့အမိနဲ့နဲ့ လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့် ပေးတယ်၊ ငါ့သမီးကို ရပ်ကွက်က အလှမယ် ရွေးထားတယ်၊ တိုင်းမျိုးက ဘာလုပ်ချင်လဲ မေးရင် လုပ်ချင်တာသာပြော ချက်ချင်းဖြစ်တယ်၊ မနှစ်က သိန်းရွှေကြည် သမီးလေး လေယာဉ်မယ် ဖြစ်ချင်တယ် ပြောလိုက်တာ တန်းဖြစ်တာပဲ၊ အခု ကားတောင် သူ့အဖေကို ဝယ်ပေးထားနိုင်ပြီ...”

ထိုစဉ် ဟင်းဖုန်းမြည်လာသည်။ ဦးရွှေကျော် နားထောင်ရင်း အသံမကြည်မလင်သဖြင့် ခြံထဲ ဆင်း၍ ဆူကားနားတွင် အကြာကြီး စကားသွားပြောနေရသည်။

ထိုစဉ်...

ဇော်ဇော်ကို သူ့ဖခင်နှင့်မိခင်က လက်မောင်းမှ တစ်ဖက်စီ ဆွဲ၍ အိမ်ထဲဝင်လာသည်။ ခြံတွင် ဦးရွှေကျော်ကို တွေ့လိုက်၍ အနည်းငယ်တော့ ရှိန်တိန်တိန်ဖြစ်သွားသည်။

ဧည့်ခန်းထဲတွင် အသင့်တွေ့သော ဦးရွှေမော်နှင့် ဒေါ်တင်တင်ကို မျက်ရိပ်ပြ၍ ဦးအေးမောင်က နောက်ဖေးခေါ်ရင်း...

“ဇော်ဇော်... မင်းတို့နှစ်ယောက် ငြိမ်ငြိမ်လေး ထိုင်နေ၊ မလှုပ်နဲ့... ဒါပဲ”

ရေးကြီးသုတ်ပျာပင် လေးယောက်သား နောက်ဖေးဘက် ဝင်သွားကြသည်။ ဇော်ဇော်က ပြုံးစိစိဖြစ်နေသဖြင့် နုမော်က...

“ဘာတွေဖြစ်လာတာလဲ ဇော်ဇော်... ငါ့လည်း လစ်တုန်း ပြောပြထားဦးဟ”

“ဟဟ... ငါက ဖေဖေနဲ့မေမေကို ထားရင်လည်းနေ၊ သတ်ရင်လည်း သေရမှာပါပဲ၊ နုမော်မော်ရဲ့ပဋိသန္ဓေပိုင်ရှင်ဟာ သား ပါပဲလည်း ပြောလိုက်ရော ဖေဖေ ငါ့ကို စီရိန်နယ်ဒိုကစ်နဲ့ ပြေးကန်တာ မောင်းခနဲပဲကွာ၊ ငါ လိမ့်ကို ထွက်သွားတာ...”

မင်းကို ငါ လည်လိမ်ချိုးမယ်ဆိုလို့ အီးညောင့်ရိုးအနာကြီးနဲ့ သစ်စက်တစ်ဝင်းလုံး ငါပတ်ပြေးခဲ့ရတယ်... မောလိုက်တာဟာ...”

“နင့်ကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ငါ့ဇာတ်လမ်းမှာ အနာဆုံးက နှင်ဖြစ်နေလို့၊ နေပါဦး... ငါပြောခိုင်းသလို အမှန်အတိုင်း တိုးတိုး တိတ်တိတ် နှင်က ဘာလို့ ပြောမပြတာလဲ!”

“ဟဲဟဲ... ဇာတ်ပို့နာပြီး ဇာတ်သိမ်းလှအောင်ပေါ့ဟ”

“ငါနားမလည်ဘူး... ဘာကိုပြောတာလဲ!”

“ဇာတ်နာပုံက အရွယ်မရောက်သေးတဲ့ကလေးချင်း ဒီလို ဖြစ်ရ ပါ့မလားဆိုပြီး တစ်ရပ်ကွက်လုံးက ငါ့ကို ဝိုင်းပြီးဆွဲဆုတ်ရင် ဖေဖေက မတောင်းပန်တဲ့အပြင် သူ့ကိုယ်တိုင်တောင် ငါ့ကို ဝိုင်းချုပ်ပေးထား လိုက်ဦးမယ်တဲ့”

“ဟင်း... ဟင်း... ဇာတ်က နာပျဲ၊ ဒါနဲ့ ဘယ်လိုဇာတ်သိမ်းလှ တာလဲ ပြောစမ်းပါဦး...”

“အင်း... နောက်လေးငါးနှစ်နေမှ သိမ်းမယ့်ဇာတ်လမ်းက အခုချက်ချင်းပဲ သိမ်းတော့မယ်လေ... နှင်နဲ့ငါနဲ့ကို အခုချက်ချင်း ပေးစားဖို့ နှစ်ဖက်သောမိဘတွေ အိမ်နောက်ဖေး မီးဖိုချောင်မှာ အစည်းအဝေး သွားလုပ်နေကြပြီလေ၊ ဟေ... ဟေ့... အိုရချည်းသေး ရဲ့”

“ငါ့ကြောင်စုတ်... သောက်ရူး၊ နှင်မို့စိတ်ကူးယဉ်နေတယ်၊ အဖြစ်မှန်က ကိုကိုပြန်လာရင် အကုန်ပေါ်ပြီ၊ ငါ့ဗိုက်ထဲ အူတွေ ကလီ စာတွေနဲ့ နှင်စားဖို့ အစာဟောင်းတွေချည်းပဲဆိုတာ သိသွားရင်...”

“နုမော်ရာ... နှင့်ဩဇာအောက်မှာလည်း နေရသေး... နှင်ခိုင်းတာလည်း လုပ်ရသေး၊ ဒီတစ်ခါတော့ လူကြီးမိဘစကားကို နားထောင်ပေးပါဟာ... လက်ထပ်ပြီးမှ နှင်ဖွင့်ချင်သလိုဖွင့်ပြော”

“အင်း... ငါလည်း စဉ်းစားနေတာပါပဲ၊ ကိုကိုပြန်မလာခင် လူကြီးတွေ အတင်းအကျပ် စီစဉ်ရင်တော့ ငါလက်ခံရမှာပဲ၊ ဒါမှ ငါ လွတ်လပ်ရေး ရမှာ...”

“ဘာ... ဘာလွတ်လပ်ရေးလဲ... ဟ!”

“မိဘဩဇာအာဏာအောက်က လွတ်မြောက်ပြီလေ၊ ငါ လုံးဝ မကြောက်ရတဲ့ နှင့်ဩဇာအောက်မှာ ငါ လွတ်လပ်ရေး ရတာပေါ့၊ ငါ ရဲညီညီဆီ ကြိုက်သလို သွားခွင့်ရပြီလေ... ဟဟ”

“အောင်မာ... ငါ့မှာ ကင်ဒိုခါး ရှိတယ်၊ ပြောင်လက်နေ အောင် ငါသွေးထားတယ်၊ ဟင်း... လာထိကြည့်လေ၊ မယားထိ ဓား ကြည့်တဲ့၊ ရဲညီညီဆိုတဲ့ကောင် ရဲပဒေါင်းခတ်အောင် ချင်းချင်းနဲ့ သွားမယ်မှတ်...”

“အဟတ်ဟတ်... မယားထိ ဓားကြည့်တဲ့၊ ဘယ်သူက နှင့်

မယား ဖြစ်သေးသို့လဲ..”

“အနောက်က အစည်းအဝေးပြီးတာနဲ့ နင် ငါ့မယား ဖြစ်မယ့် ရက် ကြေညာတော့မှာပါ..”

ထိုစဉ် ဘာဦးရွှေကျော် အိမ်ထဲ ပြန်ဝင်လာသည်။ ဇော်ဇော် ကို လှမ်းနှုတ်ဆက်သည်။

“ဟဲ့... ဇော်ဇော် မင်းက အရမ်းထွားလာပါလားကွ”

“ဟုတ်ကဲ့... ထွားချိန်တန်လိုပါခင်ဗျာ”

“မင်းရော... ရည်းစားသနာတွေဘာတွေ ရနေပြီလား”

“အချစ်အကြောင်း ကျွန်တော်မစဉ်းစားသေးပါဘူးခင်ဗျ၊ ဘာသာရေးနဲ့ အားကစားပဲ စိတ်ဝင်စားပါတယ်၊ မိဘကို လုပ်ကျွေးရင်း ကျေးဇူးဆပ်စရာကလည်း ရှိသေးတယ် အဘ”

“ဟဲ့... တယ်လည်း လိမ္မာရေးခြား ရှိသကဲ့ကွယ်၊ အင်း... လူလိမ္မာသားယဉ်ပါးဆိုတာ ဒါပဲဟေ့... စည်းစနစ်ကျတဲ့ ကိုအေး မောင်တို့ မသန်းယဉ်တို့ ဆိုဆုံးမမှုအောက်က သားပီသပါပေ့...”

သူ့တူမဘက် လှည့်၍...

“သမီးလည်း မောင်ဇော်ဇော်လို တွေးခေါ်နော်၊ မောင်နှမ အရင်းလိုငယ်ငယ်ကတည်းက အတူတူ နေလာတာဆိုတော့ မောင်က တောင် အဲ့သလို အဆင့်မြင့်တဲ့ အတွေးအခေါ်ရှိရင် နှမ... အဲ... မော်မော်က လပိုင်းကြီးတဲ့အစ်မ ဖြစ်နေတယ်မဟုတ်လား... မော်မော်က ပိုပြီးလိမ္မာရေးခြား ရှိသင့်သပေါ့နော့...”

“ဟုတ်ကဲ့ ဘာ၊ သမီးလည်း ဘာအကြောင်းမှ မတွေးသေး ပါဘူး”

“ဘာက သမီးစကားကို အမြဲယုံကြည်ခဲ့တဲ့အတွက် ဒီတစ်ခါ

လည်း ယုံတယ်၊ ရွှေမော်နဲ့တင်တင်လည်း စံပြမိခင်ဖခင်တွေကပဲကွယ်”

“ဘာ ကော်ဖီတွေသောက်လိုက်ဦး... အေးကုန်တော့မယ်”

ဇော်ဇော်မျက်လုံးက ကော်ဖီခွက်ထဲ ရောက်သွားသည်။ ကော်ဖီက တစ်စက်မှ မရှိတော့ပေ။ နုမော်နေရာက ဓါတ်ဘူးကွယ်နေ ၍ ကော်ဖီခွက်ကို မမြင်ရခြင်းဖြစ်သည်။ ဘာဦးရွှေကျော် ဖုန်းထွက် မပြောခင်ကတည်းက ကောက်မော့သွားခြင်းဖြစ်သည်။ ဦးရွှေကျော်က တူမ စကားကို ကြားပြီးပြီးချင်း...

“အေး... အေး... သောက်မယ်”

ဟု ပြောပြီး ခွက်လွှတ်ကြီးကို အသားလွတ် ကောက်မော့ သည်။ ဇော်ဇော် ရယ်ချင်စိတ်ကြောင့် မယောင်မလည် ဖိနပ်ချွတ်သို့ ထထွက်ရင်း ရယ်ဟန်ပြင်သည်။

“ဟေ့ကောင် တရားခံ၊ မင်းက ဘယ်ကိုထွက်ပြေးမလို့လဲ၊ ငါ ငြိမ်ငြိမ်ထိုင်နေလို့ မှာထားသားနဲ့... နားရင်းအုပ်လိုက်ရ”

နောက်ဖေးက တန်းစီထွက်လာသော အဖွဲ့ခေါင်းဆောင် ဦးအေးမောင်၏ငေါက်သံဖြစ်ပါသည်။

“ကိုအေးမောင်တို့က ဘာတွေ တိုးတိုးတိတ်တိတ် ကြိတ်ဝိုင်းဖွဲ့ နေကြတာလဲ နောက်ဖေးဝင်ပြီးတော့”

ဝင်ထိုင်ကြရင်း တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်မိကြ သည်။ ဘာစကားကို ဘယ်သူက စပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်နေကြသည်။ ဘယ်သူမှ မပြောဘဲ ခဏတာ ငြိမ်သက်နေကြ၍ ဦးရွှေမော် ကပင် သူ့အစ်ကိုရင်းမို့ အသိမပေးမဖြစ် ပေးရပေတော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ပြီး တဲ့တိုးပင် ပြောချလိုက်သည်။

“အစ်ကို့တူမကို လင်ပေးစားဖို့ အရေးပေါ် တိုင်ပင်နေတာ

အစ်ကိုရေ။”

“ရေလကွာ. . . ဘာ”

“ဟုတ်တယ် အစ်ကိုကြီးရေ၊ နမော်ကို ယောက်ျားပေးစား
တော့မလို့”

ဒေါ်တင်တင်ကပါ ဝင်ပြောခြင်းဖြစ်သည်။ ဦးရွှေကျော် ချက်
ချင်း မျက်နှာကြီး ရဲခနဲဖြစ်လာပြီး. . .

“ဒီနို့နဲ့တောင် မစင်သေးတဲ့ အရွယ်လေးကို မင်းတို့မို့ မကြံ
ကောင်းမစည်အပ်ကွာ. . . တယ်. . . ငါ ထအုပ်လိုက်ရ ဘယ်သူနဲ့ ပေး
စားမှာလဲ. . .”

“ဇော်ဇော်နဲ့ အစ်ကို”

“ဟ. . . မင်းတို့တွေ၊ ကလေးချင်း မောင်နှမချင်း ခွေးဇာတ်
ခင်းတာပဲ၊ လုပ်ရဲလုပ်ကြည့်စမ်း၊ ပြောတာတောင် လွန်လှပြီ. . .”

ဦးရွှေမော် အဖြစ်မှန်ကိုလည်း ချမပြရဲ။ မဖြစ်မနေမို့ အသိမ
ပေးဘဲလည်း မနေရဲ။ အသိပေးလိုက်မှ ခွဲတွေ ကျကုန်တော့သည်။

“ငါ ခုပဲ မေးကြည့်နေသေးတာ၊ ရည်းစားသနာတောင် မထား
ကြသေးဘူးတဲ့၊ ပညာရေးနဲ့ ဘာသာရေးပဲတဲ့. . . မိဘလုပ်ကျွေးချင်ကြ
ပါသေးသတဲ့. . . ဒီလောက်လိမ္မာတဲ့ မောင်နှမနှစ်ယောက်ကို မင်းတို့
မို့ကွာ၊ ငါက အခုပဲ မင်းတို့ကို ချီးကျူးနေသေးတာ၊ သားသမီး တော်တာ
စံပြမိခင်. . . စံပြမခင်ကြောင့်လို့ ကိုအေးမောင်ကော မသန်းယဉ်ကော
ရွှေမော်နဲ့တင်တင်ရော စံပြကနေ. . . ခွီးပဲ. . . ငါလွန်ပြလိုက်ရ မ
ကောင်းရှိရော့မယ်. . . ငါ့လခွီး. . .”

အကြီးလည်းအကြီး ဥက္ကဋ္ဌလည်း ဥက္ကဋ္ဌမို့ ဘာမှပြန်မပြောနိုင်
ဘဲ ခေါင်းကြီးတွေ ငုံ့ပြီး ငုတ်တုတ်ခံနေကြရတော့သည်။ နမော်နှင့်

ဇော်ဇော်လည်း ခေါင်းတွေ လိုက်ငုံ့ပြီး ကြိတ်ရယ်နေမိကြသည်။
ထိုစဉ် ကယ်တင်ရှင်က ဖုန်းထဲက ဝင်လာခြင်းဖြစ်သည်။

“တီလတီ. . . တီ. . . တီ. . . တီ”

ဖုန်းနှင့် အနီးဆုံး ရှိနေသည့် နမော်ကပင် ကောက်ကိုင်ရင်း
ဝမ်းသာအားရ ထ၊အော်သည်။ အင်တာကွန်းပါ ဖွင့်လိုက်သည်။

“ဟယ်. . . ကိုကို”

“သတင်းထူး သတင်းကောင်း ပြောပြမယ် ညီမလေး၊ ဖေဖေ
တို့မေမေတို့ကော အနားမှာ ရှိလား. . .”

“ရှိတယ်. . . အားလုံးရှိတယ်. . . ဘာဘဦးရွှေကျော်ပါ ရှိ
တယ်”

“နားထောင်. . . ယိုကိုဟားမား အပြန်ခရီးမှာ ဖိမ်ခံသင်္ဘော
ကြီးတစ်စင်း မီးလောင်နေတာ တွေ့လို ကိုကို သက်စွန့်ဆံဖျား ဆင်း
ကယ်တယ်၊ တစ်စင်းလုံး တစ်စီ ပေါက်ကွဲတော့မယ့်ဘေးက သိသီလေး
လွတ်မြောက်သွားတယ်. . . သင်္ဘောပိုင်ရှင်နဲ့ သူ့ဇနီးအသက်တို့ပါ
ကိုကို ကယ်လိုက်နိုင်တယ်၊ အဲဒီဖိမ်ခံသင်္ဘောကပဲ ဒေါ်လာသန်းငါး
ဆယ်လောက် တန်တယ်. . . ပိုင်ရှင်ဘယ်သူဖြစ်မယ်ထင်လဲ”

“ဘယ်သိမလဲ ကိုကိုရဲ့”

“သူဌေးကြီး ဒေါ်နယ်ထရပ်ထံကိုယ်တိုင်နဲ့ သူ့ဇနီးပဲ ညီမလေး
ရေ. . . ကိုကိုကို သူ့ဖိမ်ခံသင်္ဘောမှာ ကပ္ပတိန်လုပ်ဖို့ ကမ်းလှမ်းတယ်
လောလောဆယ် ကျေးဇူးဆပ်တဲ့အနေနဲ့ အမေရိကန် ဒေါ်လာတစ်
သန်း ဆုချတယ်”

“ဟယ်. . . မြန်မာငွေနဲ့ နည်းနည်းနောနောလား၊ ဝမ်းသာ
လိုက်တာ၊ ဒီမှာလည်း သတင်းကောင်း ပေးဦးမယ် ကိုကို၊ မမေ့မှာ”

ကိုကိုနဲ့ရတဲ့ကိုယ်ဝန် သုံးလကျော်နေပြီ၊ ဘယ်သူမှ ဖျက်လို့မရတော့ဘူး”

“ဟုတ်လား.. ငါကွ.. ဟဟ.. ဒေါ်လာတစ်သန်းထက် ဝမ်းသာတယ် ညီမလေးရေ.. ”

“ဒါဆို မြန်မြန်ပြန်လာခဲ့တော့၊ ဒီမှာက ညီမလေးကို ဝမ်းဆွဲ အိမ်မှာ တွေ့ပြီး မမဂျူးအစား ညီမလေး ဗိုက်ကြီးနေတယ်လို့ အားလုံး ထင်နေကြတယ်.. ကိုကိုလာမှ ရှင်းမယ်ဆိုပြီး ညီမလေး ခေါင်းခံပြီး ဗိုက်ကြီးတယ်လို့ ပြောထားတယ်”

“ဒါမှ ငါ့ညီမကွ.. ကိုကိုချစ်လိုက်တာ ညီမလေးရာ”

“ကိုကို ဘယ်နေ့ ရောက်မလဲ!”

“ကိုကို နောက်ငါးမိနစ်ဆို ရောက်ပြီ၊ ခြံတံခါးကို အကျယ်ကြီး ထွက်ဖွင့်ထား၊ အားလုံးအံ့အားသင့်အောင် ကိုကိုလုပ်ချင်လို့”

မကြာခင် နမော်ပြေးဖွင့်ထားသောတံခါးမှ မာစီဒီး နောက်ဆုံးပေါ် ကားသစ်ကြီး ခေါင်းထိုးဝင်လာသည်။ တိန်.. တိန်..

“ဒါမှ တို့ကိုကို ကလေးအဖေကွ”

အခန်း(၁၄)

ဂေါ်းခုံတွင် ချထားသော ခရီးဆောင်အိတ်ကို လှမ်းယူနေစဉ်မှာပင် ကားတံခါး လာဖွင့်သူက ထုံးစံအတိုင်း ယောက်ဖတော် နန္ဒကျော် ဖြစ်နေသည်။

“ဟား.. ကိုကြီးအာကာ ကားကြီးက ကောင်းလိုက်တာ၊ အပိုင်ဝယ်လာတာလား၊ ကိုကြီးအာကာကားလား”

“ဒါပေါ့ကွာ.. ငါ့ကားပေါ့”

“ဒါဆို မြန်မြန်ထွက်ဗျာ.. သော့လည်း ယူသွား၊ ကျွန်တော် မောင်းကြည့်မလို့၊ ရပ်ပြီး မောင်းမှာပါဗျာ၊ ဘာမှဝင်မတိုက်ပါဘူး”

သူ အိတ်ယူ၍ ကားထဲက ထွက်ပေးလိုက်သည်။ နန္ဒကျော်က ဒရိုင်ဘာနေရာ ဝင်ထိုင်၍ စတီယာတိုင် ဟိုဒီလှည့်ရင်း ပါးစပ်က တဝှမ်းဝှမ်း အော်ရင်း စမောင်းတော့သည်။ သူ ကားအပြင်ကနေ ကုန်း၍ မေးသည်။

“မင်းမမ ဘာလုပ်နေလဲ နန္ဒကျော်”

“ဖင်လှန်ပြီး အီအီးပါနေတယ်”

“ဟာကွာ... မင်းက ကဗျာမဆန်လိုက်တာ”

“အဲ့ဒါ ရီယယ်လစ်ဇင်းပဲဗျ၊ သူ ကျွန်တော်နဲ့ တွေ့တော့ အိမ်သာထဲ ဝင်သွားတယ်... အဲ့ဒီထဲ ဝင်ရင် အဲ့ဒါပဲ လုပ်စရာရှိတာပဲ မဟုတ်ဘူးလား!”

ဘေးက ရပ်နားထောင်နေသော နုမော်ကတော့ တဟားဟား အော်ရယ်ရင်း ကိုကိုလှမ်းပေးသောအိတ်ကို လွယ်သည်။ ဘာ ဦးရွှေ ကျော်က အိမ်ဝမှ သူ့ကို ရင်ချင်းအပ် ဖက်၍ ကျောကုန်းပုတ်ရင်း...

“ကွန်ကရက်ကျူလေးရှင်း အာဝါဟီးရီး”

ဂုဏ်ယူပါတယ် ကျွန်ုပ်တို့၏သူရဲကောင်းဟု ဝမ်းသာအားရ နှုတ်ဆက်သည်။

“ဘာကျော် နေကောင်းတယ်နော်”

“ပို့သသော မေတ္တာကြောင့်”

ဦးရွှေကျော်က ကွယ်လွန်သူ အလင်္ကာကျော်စွာ ရွှေမန်းတင် မောင်၏လေသံနှင့် ပြန်ပြောခြင်းမို့ ပွဲကျသွားသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ သိပ်ပျော်ရွှင်နေလျှင်သာ ဘာရွှေမန်းတင်မောင်လို စကားပြောလေ့ရှိ သည်။

“ဟား... ဘာဦးအေးမောင်နဲ့ ကြီးကြီးဒေါ်သန်းယဉ်ပါ

ရောက်နေတာကိုး... ဟေ့... ဇော်ဇော်... နေကောင်းလား!”

“ကောင်းတယ် အစ်ကို၊ အခုမှ ကောင်းသွားတာ၊ ခုနက မကောင်းဘူး၊ အစ်ကိုအာကာရဲ့ညီမက ကျွန်တော့်ကို တရားခံ လုပ်ထားတယ်လေ၊ သူ့ဗိုက်အတုကိစ္စ...”

“ဟား... ဟား... ဟား... ငါ သဘောပေါက်တယ်၊ ဟား... ဟား... ကျေးဇူးပါပဲကွာ”

မေမေ့ကို နမ်းသည်။ ဖေဖေနှင့်လူကြီးများကို လက်အုပ်ချီ ကန်တော့သည်။

“လိုရာဆု ပြည့်ပါစေကွယ်...”

“လိုတဲ့ဆုကိုတော့ နောက်ဆုံးကျမှ ပြောပါရစေခင်ဗျာ”

“ကိုကို... ကိုကိုနဲ့ တွေ့လာတာ မက်ဒေါ်နယ် ဟမ်ဘာဂါ ဆိုင်ပေါင်း နှစ်သောင်းလောက် ပိုင်ဆိုင်တဲ့ ဒေါ်နယ်ထရန်လားဟင်”

“အစစ်ပဲ ညီမလေး... အင်မတန် ရက်ရောတဲ့ သူဌေးကြီး ပဲ၊ သူ့သဘောကို ပြန်ပြင်ပြီးရင် ကိုကို ကပ္ပတိန် ဖြစ်မှာနော်... သဘောကလည်း ရှယ်ပဲ၊ ပေ(၁၅၀) ရှိတယ်၊ နောက်မှ ကိုကိုစွန့်စား ခန်းကို ပြောပြမယ်... ဒီမှာဖြစ်တာ ပြောကြပါဦး”

ဦးရွှေမော်က ဝင်ပြောသည်။

“သားရေ... မင့်ယောက္ခမကြီး ခင်မမက လာပြောတာလေ၊

အဲ့ဒီနေ့က မမသန်းယဉ် အကြံပေးတဲ့တိုင်း မင်းမေမက ရွှေတောင် ခေါက်ဆွဲ သွားပို့တယ်၊ ခင်မမက အုန်းနို့ကျောက်ကျော ကိုယ်တိုင် လာပြန်ပို့တယ်၊ ရွှေလမ်းငွေလမ်း ပြန်ပွင့်လို့ ဖေဖေတို့ ဝမ်းသာနေတုန်း မိတ်ကောင်းဆွေကောင်းမို့ သတင်းမှန် ပေးမယ်ဆိုပြီး မင်းနုမ ကိုယ်တိုင် ရှိနေကြောင်း သူက စပြောတာ... ဖေဖေတို့နေရာက စဉ်းစားကြည့်

လေ... မဟုတ်ရင်တော့ ခင်မမသေမယ့်သာပြင်ပေါ့”

“မေမေဆက်ပြောမယ် သားရယ်... မင့်ညီမက နန္ဒနဲ့ ဂိမ်းကစားနေတယ်၊ မေမေ ထဘီစွန်တောင်ဆွဲပြီး သွားခေါ်ချလာပြီး မျက်နှာစုံညီ မေးတာပေါ့... မင်းညီမက ခေါင်းညိတ်တယ်လေ... အိုး... မေမေ ရင်ကို ကျိုးတော့တာ... ”

မင်းဖေဖေဆို အသားတွေ တဆတ်ဆတ် ဟုန်နေခဲ့တာ ဘယ်သူနဲ့လဲ မေးတော့ မပြောဘူး၊ မေမေအသည်းယားလွန်းလို့ ပေါင်တွင်းကြောကို တအားဆွဲလိမ်တာတောင် တစ်ချက်မအော်ဘူး... အံ့ရော”

သူ ညီမလေးပန်းကို ဖက်လိုက်သည်။ ချစ်စရာကောင်းသော ညီမလေးပါးပြင်ကို လှမ်းလိမ်လိုက်ရင်း...

“ညီမလေးရယ်... ကိုကိုအတွက် ဖြစ်ရတယ်”

“မမဂျူးက အရမ်းကြောက်ပြီး အရမ်းအားငယ်နေတာလေ မမဂျူး ဘာမှမပူနဲ့... နမော် မမရွှေက ရပ်မယ်၊ ကိုကိုကိုယ်စား နမော် ကာကွယ်စောင့်ရှောက်မယ်လို့ အားပေးထားတာလေ၊ ဝမ်းဆွဲဆရာမအိမ် သွားပြတော့ မမဂျူးကို ဝံရန်တာက စောင့်ရင်း ထိုင်မရ ထမရ ဖြစ်နေတာကို ဘယ်သူမြင်သွားလဲ မသိဘူး၊ ညီမလေး ဗိုက်ကြီးတယ် ဖြစ်ကရော... ညီမလေးဘက် အားလုံးအာရုံစိုက်လာတော့ မမဂျူးကို သတိမပြုမိကြတော့ဘူးပေါ့၊ အလိုလို ကာကွယ်ပြီးသား ဖြစ်သွားတာပေါ့”

ဒေါ်သန်းယဉ်က သူ့သားဇော်ဇော်ကို လှမ်းဖက်၍...

“အဲ့သမ္မာ ပဲလှော်ကြား ဆားဝင်ညှပ်တာက ဘာအပြစ်မှ မရှိတဲ့ ငါ့သားလေးပဲ၊ နမော်ဗိုက်ဟာ သူ တရားခံပါလို့ ကြားကြားချင်း

သူ့အဖေ... ကိုဒေါသ ပြေးကန်တာ လိမ့်ကိုထွက်သွားတာ၊ သူ့အဖေက လည်လိမ်ချိုးမယ်ဆိုပြီး လိုက်လို့ ပတ်ပြေးလိုက်ရတာလေ”

“အေးကွာ... ငါ့ကြောင့် ငါ့ညီနဲ့ငါ့ညီမ အနစ်နာခံနေကြပုံ ရင်ထဲတောင် နင့်လာတယ်”

ဇော်ဇော်က သူ့ဖေဖေကို လှမ်းကြည့်ရင်း...

“ဖေဖေပြောပုံက ဇာတ်နာတယ် အစ်ကိုအာကာရ၊ ဘာဘဲကလေးချင်း ဒီလိုဖြစ်ရပါ့မလားဆိုပြီး ရပ်ကွက်က ကျွန်တော့်ကို ဝိုင်းပြီး ဆုတ်ဖြဲမယ်ဆိုရင်တဲ့ ဖေဖေက မတောင်းပန်တဲ့အပြင် သူ့ကိုယ်တိုင် ချုပ်ပေးထားဦးမယ်တဲ့ဗျား...”

ဦးအေးမောင်က ရယ်မော၍...

“ရပ်ကွက်က တကယ်လာလုပ်ရင် အဲ့ဒီတုန်းက အဲ့ဒီအတိုင်းပဲ ဖအေကိုယ်တိုင် ဝိုင်းချုပ်ပေးမိမှာပဲ... ဖြစ်မှဖြစ်သင့်တာလေ...”

“အေးကွာ... ဘဘက ဇာတ်ရည်မလည်သေးဘဲ အချစ်အကြောင်း မစဉ်းစားသေးဘူးဆိုတဲ့ ကလေးနှစ်ယောက်ကို အတင်းပေးစားမယ်ဆိုတဲ့ မိဘနှစ်စုံကို ကောင်းကောင်းဒေါက်ကန်တော့တာပေါ့... ဟား... ဟား...”

xxမကောင်းပါဘူး မင်းကြီး မကောင်းပါဘူး... ဖအေက ဝါးလုံးဆို သူကဝါးခြမ်းxx ဖအေက အဖြူဆို သူက အမည်း xx လူထဲမှာ မျက်နှာလှချင်တာ တစ်ကွက်ကမှ ငါမပါပါဘူး... အင်း မယ်တော့သား မယ်တော့လို့ပဲ လာတော့ပေါ့xx”

ရွှေမန်းတင်မောင်၏လေသံဟန်ပန်နှင့် အလွန်တူသဖြင့် ပွဲကျရပြန်သည်။

ဘဘ အလွန်ပျော်နေပုံရသည်။ ဒေါ်သန်းယဉ်က...

“အေးကွယ်. . . မင်းဘဘကို တို့ ဘာပြောရမှန်းမသိ ရှင့်တူမ ကိုယ်ဝန်ရှိနေလို့ သားဇော်ဇော်နဲ့ ပေးစားရတော့မယ်လို့ ဘယ်လို မျက်နှာနဲ့ ပြောကြမလဲ၊ တို့ကို မင်းဘဘက ခွေးဇာတ်ခင်းတယ်လို့ တောင် ရက်ရက်စက်စက် ပြောနေပြီလေ”

“အဲ့ဒီအကျပ်အတည်းကြီးမှာ သားဆီက ဖုန်းဝင်လာတာ. . . အားလုံးထွက်ပေါက်ပါပဲ သားရယ်”

မေမေက စကားစ သိမ်းရင်း ပြုံးနေသည်။ သူဝင်မှ ဖြစ် တော့မည်။

“ကဲ. . . ဘဘဥက္ကဋ္ဌအပါအဝင် ကျွန်တော့်မိသားစုဝင်လို ဖြစ်နေတဲ့ ဘဘဦးအေးမောင်၊ ကြီးကြီးဒေါ်သန်းယဉ်နဲ့ ချစ်လှစွာသော ဖေဖေနဲ့မေမေခင်ဗျာ. . . စောစောက သားကို ဆုပေးကြတယ်လေ လိုရာဆုပြည့်ပါစေကွယ်ဆိုတာလေ. . . ဒေါ်လာတစ်သန်းနဲ့ ပြန်လာ တဲ့ သားအလိုချင်ဆုံးဆုက. . .”

“ဟိုး. . . ဟိုးထား. . . သား၊ ဘဘ သိပြီ”

“ကဲ. . . ကိုရွှေမော်တို့ တင်တင်တို့ အဝတ်အစား လဲမနေ ကြနဲ့တော့၊ လာ. . . ကိုအေးမောင်လာ. . . မသန်းယဉ် သားရွှေအိုး ထမ်းပြီး လမ်းလျှောက်လာတဲ့ကိန်း ဖြစ်မြောက်သွားအောင်. . . ကျော် ကျော်နဲ့ ခင်မမအိမ်ကို ကျုပ် ဦးဆောင်ပြီး မိန်းမသွားတောင်းပေးကြရုံ ပဲ ရှိတော့တယ်. . . လာကြဗျား. . .”

ဇော်ဇော်က. . .

“ဘဘတို့ မယားတောင်းရင်း ကိုကိုအတွက် အဆစ်ပါ ရ အောင် တောင်းခဲ့ပါ”

“ဘာအဆစ်လဲကွ”

“မမဂျူးဗိုက်ထဲက ကိုကိုသားလေးပါ”

“အေး. . . ဟုတ်ပါ၊ မယားတောင်းတာ သားပါ ရမဟေ့၊ လာ. . . ပျော်စရာကြီး”

လူကြီးများ တက်ညီလက်ညီ ချီတက်သွားကြသည်ကို ကြည့် ရင်း သူ့ရင်ထဲတွင် အပျော်လုံးကြီး ဘယ်အပေါက်က ထွက်ရမှန်း မသိအောင် ဘုရားပွဲ လှည့်နေစဉ်. . . နန္ဒကျော် ဝင်လာသည်။

“ကိုကြီးအာကာ. . . ကိုကြီးအာကာ. . . ကားထဲမှာ ပါစင်ဈာ ရောက်နေတယ်၊ အရေးကြီးလို့ ဒီနားတင် လိုက်ပို့ပေးပါတဲ့”

“ဟေ. . . တက္ကစီမှ မဟုတ်တာကွ”

“မွေးခန်းသွားမှာ ထင်တယ်. . . ဗိုက်ကြီးနဲ့ဗျ”

“ဟုတ်လား! . .”

သူ ကားသေ့ယူ၍ အိမ်ရှေ့ထွက်လာသည်။ နမော်နှင့် ဇော်ဇော်လည်း စိတ်ပူဟန်နှင့် နောက်က လိုက်လာကြသည်။

ကားရှေ့ခန်း ဒရိုင်ဘာခုံဘေးက ခုံတွင် ပြုံးပြုံးလေး ထိုင်နေ သူက ဂျူဂျူး။

“ဟေ့ကောင်. . . မင်းအစ်မ ဗိုက်ရှိတာ မင်းဘယ်လိုသိလဲ!”

“မမစာချုပ် ခိုးဖတ်ထားတယ်လေ၊ ပြီးတော့ ဂိမ်းနှိပ်နေတုန်း က မမြင်ရသေးတဲ့ မျိုးဆက်သစ်ကလေးက ရွှေလမ်းငွေလမ်း ဖောက် ပေးတာပဲလို့ မမနမော် ပြောတယ်လေ. . . ပြီးတော့ မမဆံစတွေ ချောက်တယ်. . . မျက်တွင်းတွေ ကျတယ်၊ ပြီးတော့. . .”

နမော်က. . .

“ဟဲ့. . . နန္ဒကျော်. . . တော်. . . တော်ပြီ၊ လုံလောက်ပြီ”

သူ ချစ်သူကို အပိုင်ပြီးပြ၍ ကားထဲ ဝင်လိုက်သည်။ နမော်နှင့်

ဇော်ဇော်ကို ကောင်းကောင်းမွန်မွန်နေကြ၊ အိမ်မှာ လူကြီးတွေ
မရှိဘူးနော်ဟု သူမာသည်။ ကားစက်နှိုးသည်။

နန္ဒက ကားနား ကပ်လာပြီး သူ့ကို လှမ်းပြောသည်။

“ခရီးသည်က သူသွားမယ့်နေရာ ကျွန်တော့်ကို အခုနက ပြော

တယ်”

“ဘယ်ကိုတဲ့လဲ”

“ပူတာအိုဟိုဘက်ပဲ. . . စွမ်ပရာဘုံတဲ့”

“ဝိုး. . . ”

“မောင်. . .

ဟိုမှာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ဇာတ်ဖန်တီးရှင်
ကျေးဇူးရှင် အဝတ်လျော်တဲ့ဒေါ်ညွန့်ကြီး၊ လာ. . . လက်ဖက်ရည်ဖိုး
ရှင်းပေးခဲ့ကြရအောင်”

သူတို့ ကားပေါ်က ဆင်း၍ လက်ဖက်ရည်ဖိုး ရှင်းမည့်
အကြောင်း ပြောပြသောအခါ. . .

“ရှင်းပြီးသွားပြီကွယ့်. . . ရှင်းပြီး ပိုက်ဆံတောင် ထောင့်ငါးရာ
ပေးသွားသေးတယ်. . . ဟိုပိုးလုံချည်နဲ့ စာရေးဆရာ”

တဲ့. . . ဟင်းဟင်း. . . ။

ဇာတ်သိမ်း